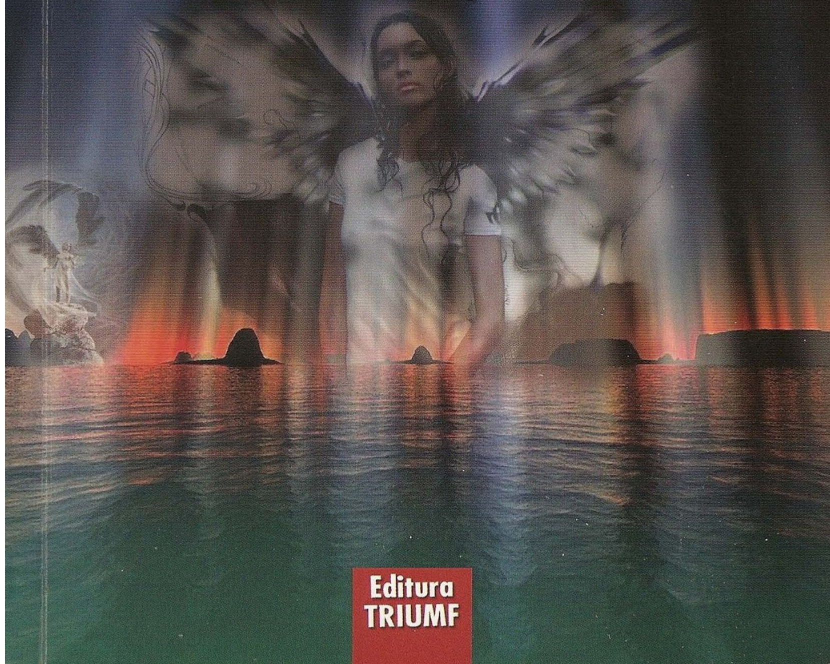
Colecția STRANGER SECRET FILES 4

EMIL STRĂINU

RĂZBOIUL ÎNGERILOR

Teorii și cercetări nonconvenționale

PREFAȚĂ

Am în faţă cea mai recentă lucrare a dr. Emil Străinu şi un teanc de scrisori primite de la cititori, după primele trei cărţi ale seriei „Stranger Secret Files”, care pe lângă tirajul vândut sunt ca un adevărat barometru al prizei la public a acestei colecţii.

Există în prezent un segment al publicului orientat cu precădere spre lectura acelor cărţi ce prezintă descifrarea unor enigme ale prezentului cât şi ale trecutului, ce au tangenţă cu teoriile nonconvenţionale, futuriste şi domeniile numite generic „ştiinţe de la frontierele cunoaşterii, de regulă ştiinţe multidisciplinare uneori chiar contestate sau acceptate cu greu de comunitatea ştiinţifică academică.

Am primit multe sugestii de subiecte pentru viitoarele numere ale colecţiei Stranger Secret Files şi pentru a nu părea părtinitori, am continuat colaborările şi în acest volum am introdus şi un capitol cu profundă tentă religioasă scris cu ani în urmă de cunoscutul medic chirurg Aurel Popescu Bălceşti.

Reîntors de curând de la o importantă reuniune ştiinţifică ce a avut loc la Moscova, capitala Federaţiei Ruse, am observat că dr. Emil Străinu este şi mai hotărât în a face cunoscute publicului larg cele mai noi cercetări în domeniile ce îl preocupă şi a ne pregăti parcă pentru momentul recunoaşterii oficiale a existenţei civilizaţiilor extraterestre, a lumilor paralele şi spaţiilor multidimensionale, căci despre contactul cu E.T nu putem spune decât că a avut loc deja ... demult!

Un lucru foarte interesant este acela că deşi pe plan mondial numărul de semnalări OZN a fost relativ mic în anul 2009, în aceeaşi perioadă în spaţiul aerian al Federaţiei Ruse avem de a face cu un adevărat val de noi observaţii de obiecte zburătoare neidentificate, încadrându-se în toate

tipurile de întâlniri de la gradul I la V.

Cititorii noştri au dreptate în scrisorile lor referindu-se Ia recunoaşterea publică a rezultatelor unor cercetări ale dr. Emil Străinu în domeniul războiului geofizic cum ar fi:

— realitatea posibilităţii apariţiei în prezent în ţara noastră a fenomenului meteo de tornadă;

— apariţia aurorelor de tip boreal în zone de deasupra celor mai înalţi munţi din lanţul Munţilor Carpaţi:

— recunoaşterea, inclusiv pe plan extern a faptului că valul de inundaţii din 2005, ca şi a unor inundaţii punctuale din unele zone ale ţării noastre din perioada 2006-2008 au fost provocate în mod artificial;

— estimarea corectă cu mulţi ani înainte (4-6 ani) a faptului că fenomenele meteo extreme se vor înmulţi pe teritoriul naţional, atât cantitativ (ca număr) cât şi calitativ (creştere în intensitate) atât în prezent, în viitorul apropiat cât mai ales în perspectivă;

— mărirea alarmantă a afecţiunilor legate de schimbările climatice: boli respiratorii şi cardiovasculare, cancere ale pielii, afecţiuni ale ochilor (cataractă în special), etc.

Am enumerat aceste aspecte pentru că noi toţi, inclusiv autorul acestor cercetări ar vrea ca măcar ultima din aceste estimări ştiinţifice să nu se adeverească şi anume cea referitoare la viitorul mare seism de care s-a vorbit pe larg în numărul 3 al colecţiei de faţă.

In perioada ce a trecut de la recentul număr 3 al colecţiei, dr. Emil Străinu a participat la emisiuni de popularizare ştiinţifică la unele din posturile de televiziune şi de radio unde a adus în faţa publicului cele mai noi aspecte din domeniile pe care le studiază şi care le-a întâlnit cu prilejul manifestărilor ştiinţifice interne şi internaţionale

la care a participat.

Chiar dacă nu întotdeauna ceea ce a afirmat în aceste emisiuni a convenit sau nu întregului public spectator este de remarcat consecvenţa şi spiritul său de analiză şi sinteză versus fenomenologia din ştiinţa actuală.

Oricum să nu uităm că şi din contradicţii se naşte progresul.

In ziarul Libertatea a fost publicată o recenzie foarte favorabilă a volumului doi, Statueta Blestemata al prezentei colecţii.

Sperăm ca şi cuprinsul acestui volum să vă îndemne la reflecţie adâncă privind rolul şi locul omului, al fiecăruia dintre noi în România, pe Terra şi în Univers!

Dr. EMIL STAN

CUVÂNT ÎNAINTE

Cursa SU 0152 a liniilor aeriene ruse Aeroflot aterizase lin în aplauzele pasagerilor, pe Aeroportul Seremetievo 2. de lângă Moscova după un zbor plin de neprevăzut datorat vremii nefavorabile şi numeroaselor goluri de aer întâlnite pe traiectul de zbor.

După formalităţile de sosire am fost preluat de un taxi pus la dispoziţie de organizatorii manifestării ştiinţifice la care fusesem invitat încă cu un an înainte şi condus la hotelul Kosmos unde se asigurase cazarea unora dintre participanţi.

Nu mai fusesem la Moscova dinainte de anii nouăzeci iar acum impresia era de puternică schimbare, de noutate.

Cu prilejul participării la manifestarea ştiinţifică Nicola TESLA FEST de la Novi Sad din Voievodina, Serbia, din toamna lui 2008 am aflat că anual în Federaţia Rusă la Moscova se desfăşoară o reuniune ştiinţifică internaţională

deosebită sub egida „International Innovation Club ARHIMEDE”.

Reprezentanţii clubului, prezenţi la Novi Sad au invitat o parte din participanţi la salonul ce urma să se desfăşoare în 2009 la Moscova, între care m-am numărat şi eu.

Preşedintele clubului este Dimitri Zaziulin iar manifestarea are loc sub patronajul fostului Preşedinte, actualul Prim Ministru al Federaţiei Ruse, Vladimir Puţin.

Clubul este un foarte activ promotor al inovaţiilor, inventicii, ştiinţelor de frontieră şi al ştiinţelor nonconvenţionale.

Desfăşurat la sfârşitul lui martie şi în prima săptămână a lui aprilie, nu m-am aşteptat să mai prind câteva din ultimele zile de iarnă rusească, deoarece în fiecare zi a nins, două zile chiar a şi viscolit puţin, iar temperatura a oscilat între minus şapte grade noaptea şi un maxim de plus două grade ziua.

Din motive lesne de înţeles nu am să descriu desfăşurarea manifestării ci am să mă rezum la a spune că participând în decursul anilor la reuniuni ştinţifice pe mai multe continente, aceasta, mi s-a părut una deosebit de reuşită, serioasă şi cu un nivel ştiinţific de cel mai înalt nivel.

Participarea românească s-a rezumat la subsemnatul, cunoscutul cercetător Mircea Ciuhrii (cel care realizează medicamente pe bază de extracte din insecte) şi la trimiterea câtorva referate din ţară de la două institute de cercetări şi cam atât!

Un lucru pozitiv îl constituie totuşi faptul că salonul similar românesc desfăşurat anual la Bucureşti şi numit „INVENTICA” era cunoscut şi apreciat de către cercetătorii străini participanţi cât şi de către cercetătorii ruşi prezenţi la manifestare.

Dincolo de premii şi nominalizări cred că cel mai important lucru îl constituie legătura permanentă cu cele mai elevate centre de cercetare din lume contactul cu cele mai recente teorii, cercetări şi realizări din domeniul ştiinţelor nonconvenţionale care mai mult ca sigur vor avea un cuvânt greu de spus începând cu viitorul apropiat.

Un lucru îmbucurător pe care l-am constatat cu acest prilej a fost efortul de reconversie în scopuri civile şi de cercetare a unor diferite tipuri de armament strategic.

Astfel este impresionant proiectul prin care fostele avioane sovietice de bombardament strategic TU – 160 (cod NATO – Black Jack) produse de firma Tupolev au fost introause într-un program de reconversie urmând să fie folosite ca platforme de lansare a sateliţilor.

Printr-un proiect de cooperare cu Consorţiul pentru Tehnologie din Rusia, firma americană Platforms International Corporation (PIC) a cumpărat astfel de foste bombardiere împreună cu piesele de schimb şi logistica necesară, ce altădată erau purtători de arme nucleare şi ameninţau SUA şi le-a transferat sucursalei sale Orb Net (Orbital Network Services Corporation) pentru scopuri ce ţin de cercetarea spaţiului cosmic.

Lansarea se face de la altitudinea de 13500 metri la o viteză de 1,7 Mach (deci de 1,7 ori viteza sunetului) şi poate lansa un satelit de până la 1100 kilograme la un cost de 5000-8000 dolari pe kilogram lansat.

Americanii folosiseră anterior ca lansator de sateliţi şi avionul supersonic de construcţie sovietică TU 144. Şi exemplele de reconversie a tehnicii militare prin programe internaţionale pot continua cu numeroase alte exemple.

Puţini ştiu faptul că în România la începutul anilor nouăzeci un grup de specialişti printre care şi cosmonautul

Dumitru Prunariu a propus folosirea avioanelor Mikoian Mig – 29 sau a unor rachete balistice ce ieşiseră din dotarea armatei române în scopul lansării unui satelit (SAP) de construcţie românească, propunere ce a rămas fiă ecou la conducerea statului din acea perioadă!

PARTEA I

Dr. EMIL STRĂINU STRANGER WORLD

RĂZBOIUL COSMIC CU EXTRATEREŞTRII A ÎNCEPUT... IERI!

Pentru necunoscători o întrebare de acum devenită clasică ar putea suna cam aşa: Cum poate fi definit un OZN? Şi iată un posibil răspuns:

„Un Obiect Zburător Neidentificat (OZN/UFO) se poate defini ca o observaţie vizuală sau radar, în spaţiul cosmic, în atmosferă, la suprafaţa uscatului sau a mării, care a fost satisfăcător descrisă şi rămâne inexplicabilă prin orice mijloace convenţionale, chiar şi după, ce a fost examinată de persoane competente”.

Această definiţie dată de astronomul J. Allen Hynek, în 1967, este considerată de revista franceză Gepan, (Note d’information nr. 2/2 aprilie 1981) drept cea mai precisă care se poate aplica fenomenului OZN.

Revista Gepan o prestigioasă publicaţie de specialitate, este editată de G.E.P.A.N. (Groupe d’Etudes des Phenomenes Aerospatiaux Non Identifies), organism al C.N.E.F.S. (Centre National d’ Etudes Spatiales) din Franţa.

Intr-o cunoscută lucrare apărută în Franţa, la Paris, în 1974, sub semnătura celebrului cercetător ufolog francez Jacques Pottier, intitulată Les Soucoupes Volantes – La guerre des mondes aura-t-elle lieu?, autorul citat susţinea pe baza unor exemple concrete şi documentate faptul că între ocupanţii aşa-ziselor obiecte zburătoare neidentificate şi

forţe militare terestre ar fi avut loc ciocniri militare violente terminate totdeauna cu victoria „extratereştrilor”.

In continuare voi prezenta alte câteva astfel de cazuri, de curând declasificate de NATO, mult mai bine documentate, necunoscute publicului larg la vremea producerii lor.

Un astfel de eveniment s-a desfăşurat, conform unui document NATO declasificat, la începutul anilor ’70 pe timpul războiului din Vietnam, în zona oraşului Hanoi.

Capitala nord-vietnameză era apărată la acea dată, de un puternic dispozitiv de apărare antiaeriană compus din mitraliere, artilerie şi rachete antiaeriene, cercetarea spaţiului aerian fiind realizată de un puternic sistem de radiolocaţie (radar).

Intr-o dimineaţă se desfăşura un intens bombardament asupra zonei industriale a oraşului, atacul fiind efectuat de bombardiere strategice B-52 Stratofoitress, apărate de o puternică formaţie de avioane de vânătoare bombardament F-lll şi F-4 G Phantom. Duelul sol-aer/aer-sol era deosebit de violent cu pierderi importante de ambele părţi, multe obiective industriale nord-vietnameze fiind lovite în plin, US Air Force pierzând câteva avioane.

Punctul forte al apărării antiaeriene nord-vietnameze îl constituiau complexele de rachete antiaeriene „Dvina” de producţie sovietică ce se adăugaseră sistemului antiaerian existent până atunci reprezentat în majoritate din baterii de artilerie antiaeriană calibrul 57 şi 100 mm conduse prin mijloace radiotehnice de tragere de tipul S.O.N-9 şi S.O.N-4, de altfel deosebit de eficiente până la înălţimea de 10 mii de metri. Complexele de rachete nou instalate făceau practic aproape imposibile bombardamentele de la înălţime mare fără pierderi din partea atacatorului aerian în limite

cuprinse între 1000 şi 20.000 de metri.

Pe fondul bombardamentului descris, unul dintre cel mai distrugătoare din ultima parte a războiului aerian americano-vietnamez, chiar în zona de maximă intensitate a disputei aeriene şi-au făcut apariţia mai multe obiecte zburătoare neidentificate ce păreau evident că nu se sinchisesc de focul executat de cele două tabere.

Este momentul în care intervine şi aviaţia de vânătoare nordvietnameză dotată cu avioane de vânătoare de tip MIG-19 şi MIG-21 compatibile cu rivalele lor americane din acea perioadă.

Atât aviatorii americani cât şi cei nord-vietnamczi au deschis focul asupra OZN-urilor atât cu tunurile şi mitralierele de bord cât şi cu rachete aer-aer. OZN-urile păreau indiferente la duelul de foc, rămânând neafectate în urma atacului, muniţia trasă explodând ca la o comandă undeva într-o zonă apropiată de OZN-uri neproducând acestora niciun fel de pierderi, fiind parcă apărate de un „ecran invizibil”.

Mai multe rachete antiaeriene lansate de către trupele nord-vietnameze au avut aceaşi soartă ele explodând în apropierea „ţintei” ca şi cum ar fi primit comanda de autodistrugere.

OZN-urile au rămas în zona ostilităţilor pe tot timpul atacului la fel ca şi cum ar fi urmărit desfăşurarea acestuia, la final dispărând în abisurile cosmosului în urma unei manevre fulgerătoare pe verticală cum de altfel îşi făcuseră şi apariţia.

Celor două părţi beligerante le-au rămas înregistrări radar şi fotocinema care însă nu au fost date niciodată publicităţii. Deşi larg comentat în analize secrete în mediile militare ale NATO şi ale Tratatului de la Varşovia incidentul a

rămas neelucidat până astăzi.

Mai în glumă mai în serios americanii au considerat în urma incidentului descris că sistemele de rachete nord-vietnameze nu erau „prea eficiente”. Dar numai după câțiva ani și americanii aveau parte de o surpriză neplăcută.

Astfel, un alt document NATO declasificat descrie un eveniment deosebit ce a avut loc în spațiul aerian al Coreei de Sud în primăvara anului 1975 imediat după ce pe coasta sud-coreeană au fost instalate complexe de baterii antiaeriene de tip Hawk.

Intr-o dimineață stațiile radar ce supravegheau spațiul aerian sudcorean au descoperit un grup de ținte aeriene neidentificate ce se apropiau dinspre Marea Chinei spre coasta sud-coreeană și care nu răspundeau la semnalele de identificare.

Țintele aeriene aveau traiectorii aleatoare fapt ce a făcut ca acest lucru să fie interpretat ca manevre de înșelare făcând parte dintr-un atac surpriză asupra apărării antiaeriene sud-coreene. Pentru că nu mai era timp pentru ridicarea la interceptare a aviației de vânătoare au fost alertate și trecute în poziție „pentru luptă” bateriile de rachete antiaeriene Hawk dispuse pe direcția ipoteticului atac aerian.

Dar mare a fost stupefacția comandamentului antiaerian american din peninsula sud-coreană când au observat că la intrarea în raza de acțiune a complexelor de rachete antiaeriene Hawk a obiectelor zburătoare neidentificate, rampele cu rachete nu au mai ascultat comenzile ce le primeau de la punctele de comandă, trecând în poziție de tragere zero (orizontală) și întorcându-se cu 180 de grade față de direcția atacului, poziție în care au rămas până când OZN-urile au ajuns în situația „travers”

zona de foc, după care s-au întors în poziţia iniţială rămânând astfel până la ieşirea din raza lor de acţiune.

După trecerea OZN-ului funcţionarea rampelor a revenit la normal. Analiza ulterioară a demonstrat că poziţia rampelor a fost întotdeauna pe timpul incidentului imposibilă pentru executarea focului, comanda mişcării acestora fiind practic preluată de „ceva” sau „cineva”ce nu a putut fi contracarat şi nici explicat până în prezent. Dar, acest incident nu a fost singular, pentru rachetiştii americani.

Astfel, în arhiva NICAP (National Investigation Committee on Aerial Phenomena, Wahington D.C.) se află o fotocopie de pe o filă a jurnalului oficial al unei staţii de reperaj de la Cape Canveral, statul Florida, datată 10 ianuarie 1961. In acea zi, principala sarcină era darea startului unei rachete Pollaris, care trebuia să fie lansată din Florida şi urmărită pe distanţă de mii de kilometri, în timp ce urma să străbată sudul Oceanului Atlantic.

Jurnalul oficial arată că, în timp ce racheta Pollaris urca pe traiectorie a căpătat brusc un tovarăș de călătorie. Jurnalul vorbeşte de el ca de un obiect neidentificat. Acest obiect era mai mare decât racheta şi se afla atât de aproape de aceasta, încât instalaţia automată a bazei de urmărire prin radar s-a fixat asupra obiectului mai mare, cel mai probabil un OZN.

La câteva minute mai târziu, în momentul în care OZN-ul s-a depărtat de racheta Pollaris, instalaţia automată a continuat să-1 urmărească şi au trebuit 14 minute pentru ca tehnicienii să „desprindă” radarul de pe OZN şi să-1 fixeze înapoi pe racheta Pollaris.

Un alt incident în care de data aceasta au fost implicaţi militarii români, mult mai bine documentat, s-a întâmplat în 1974 în zona Mării Negre.

In iulie 1974 norii negri ai unei posibile confruntări militare se adunau deasupra Mării Mediterane. Printr-o lovitură de stat, preşedintele Ciprului Arhiepiscopul Makarios, este înlăturat de la conducerea statului şi insula este invadată de trupe turceşti.

Toate ţările din zona mediteraneeană şi a Mării Negre, prin jocul alianţelor celor două blocuri militare existente la acea dată (NATO şi Tratatul de la Varşovia) sunt în stare de alertă maximă. Este de la sine înţeles că într-un asemenea context spaţiul aerian şi maritim din zonă, ca şi cel învecinat, era cercetat prin toate mijloacele (inclusiv radioelectronice) înregistrându-se orice mişcare suspectă.

Datorită tensiunii create în împrejurările menţionate, traficul aerian şi maritim era grav perturbat. Dar chiar în această situaţie tragică, se pare că se întâmpla ceva, de data acesta straniu. Am subliniat contextul în care se petrecea întâmplarea de mai jos, tocmai pentru a arăta certitudinea fenomenului observat, dată fiind amploarea mă-surilor luate cu acest prilej de toate statele din zonă, într-un moment când nimeni nu-şi putea permite să glumească.

Pe 24 iulie 1974, orele 02.15 pe ecranul unui radar de supraveghere aeriană de pe coasta românească a Mării Negre apare un semnal de la o aeronavă neidentificată. Se confirmă prezenţa sa printr-o instalaţie de radiolocaţie aflată pe o altă poziţie de dispunere ce lucra pe o frecvenţă diferită. Deşi erau excluse erorile, la scurt timp un al treilea radar certifica existenţa prezumtivei aeronave.

Minutele trec cu repeziciune şi ciudata prezenţă aeriană, ce nu respecta niciun traiect sau culoar de zbor cunoscut, nu-şi semnala apartenenţa şi evolua pe un traiect de zbor deosebit de sinuos cu mari variaţii în altitudine şi viteză, a reuşit să alarmeze pe cei ce vegheau la siguranţa

spaţiului aerian.

S-a luat legătura cu nave maritime din larg aflate mai aproape de zona unde evolua obiectul neidentificat. Se confirmă de două vase ale Marinei Militare – pe anumite porţiuni de traiect, când obiectul intra în zona posibilităţilor tehnice ale mijloacelor radar de bord – evoluţia acestuia, fiă a se putea determina natura sa.

Prin intermediul cooperării, se confirmă că radare sovietice şi bulgăreşti urmăresc o perioadaă de timp ciudata „aeronavă", după care sovieticii renunţă considerând-o un balon inofensiv în derivă, iar bulgarii afirmând că este o aeronavă de luptă antisubmarină decolată de pe una din navele purtătoare din larg ce era într-o misiune pe care sovieticii nu vroiau să o recunoască.

Evoluţia OZN-ului este urmărită de radarele româneşti timp de 37 de minute, în limitele de altitudine confirmate de radioaltimetru respectiv 500 la 15 mii de metri şi cu viteze ce variază între zero lan/oră (staţionare la punct fix) şi un maxim de aproximativ 4000 km/oră.

Prezumtivul OZN va dispare undeva foarte aproape de zona unde a apărut ultima semnalare ce indica o altitudine de 6000 de metri şi o viteză de 970 km/oră. In perioada observaţiei nicio aeronavă nu s-a aflat în pericol, nu s-au semnalat anomalii în propagarea undelor radar şi nimeni nu a revendicat vreun incident aerian în arealul unde a fost observat fenomenul citat.

Mai târziu, câţiva marinari, aflaţi cu nave de luptă scoşi în larg în misiune în urma situaţiei tensionate descrisă la începutul relatării, au povestit pentru data şi ora avute în discuţie despre evoluţia unei ciudate „stele" pe care au urmărit-o minute în şir făcând tot felul de „acrobaţii", ce s-au finalizat la un moment dat cu o explozie puternică plină până

la abundenţă de lumină şi culoare (un adevărat foc de artificii, după cum vor spune marinarii).

Tot ei vor povesti (simplă coincidenţă?!) că în perioada respectivă nu au avut recepţie radio aproape de loc din cauza unor puternici paraziţi (puşi pe seama bruiajului radio), dar care ciudat se manifestau numai în zona survolată de OZN, cum se va constata mai târziu la analiza incidentului.

In 1994, când mă aflam la Timişoara, la EUROCON, un cercetător OZN bulgar a prezentat o comunicare despre un incident OZN, care ca dată şi zonare coincidea cu cel prezentat mai sus, susţinând că o navă militară a fostei URSS ar fi doborât cu o rachetă antiaeriană tip mare-aer, un OZN, descoperit şi semnalat de radariştii români deasupra Mării Negre în apele internaţionale.

EXPERIMENTUL PHILADELPHIA

Timp de peste şase decenii sute de lucrări apărute în întreaga lume au abordat unul dintre cele mai controversate experimente efectuate de către armata americană în timpul celui de al doilea război mondial, mai precis în anul 1943, când se presupune că o navă a armatei americane a fost teleportată pe o distanţă de 600 de kilometri ca urmare a unui experiment ultrasecret numit Proiectul Rainbow (Curcubeul), cunoscut publicului sub numele de Experimentul Philadelphia.

La baza acestui experiment au stat lucrările savanţilor Albert Einstein şi Nicola Tesla ce tratau complexul „continuu spaţiu – timp”.

Din punct de vedere istoric lucrările la acest proiect au demarat la începutul anului 1930, la Universitatea din Chicago, unde a fost iniţiat un proiect prin care se studia posibilitatea de a face un corp invizibil cu ajutorul electricităţii. Proiectul a fost mutat ulterior în 1939 la

Institutul de Studii Aprofundate din Princeton, care se află în apropiere de Philadelphia.

Conform legendei, reuşita cercetărilor desfăşurate acolo consta în faptul că s-a realizat invizibilitatea pentru mici obiecte. Datorită conjuncturii internaţionale aflate sub semnul celui de al doilea război mondial rezultatele acestor experienţe au fost predate guvernului Statelor Unite care a cerut armatei să le adapteze la tehnica militară a timpului.

Albert Einstein a fost cooptat în cadrul proiectului, iar Nicola Tesla s-a retras fiind convins că noua descoperire nu va fi folosită spre binele omenirii. La câţiva ani după Experimentul Philadelphia, Einstein declara făcând referire la proiectele Rainbow şi Manhattan: „Dacă aş fi ştiut la ce va duce descoperirea mea m-aşi fi făcut ceasornicar”.

Cert este că în anul 1943 după refuzul de a participa la proiectele secrete menţionate anterior ale armatei americane savantul Nicola Tesla a fost efectiv izolat de lume ştiinţifică, urmărit permanent de către FBI şi va sfârşi murind în condiţii mai mult decât suspecte, întreaga sa arhivă dispărând în mod misterios ne mai fiind găsită nici până astăzi.

Ca o ciudăţenie, de câte ori FBI-ul încerca să tacă presiuni asupra sa, savantul, folosindu-se de un dispozitiv electronic ce îl deţinea în apartamentul hotelului unde locuia (unde de altfel va fi şi găsit mort), provoca mici cutremure locale de 3-4 grade, speriind autorităţile.

Pornindu-se de la realizarea invizibilităţii şi teleportarea unor obiecte şi animale mici s-a ajuns în final la experimentul în care a fost folosit distrugătorul de escortă USS Eldridge. Odiseea experimentului este arhicunoscută fiind prezentată în numeroase lucrări ulterioare evenimentului.

Rezultatele acestui experiment sunt foarte controversate ca şi experimentul în sine ce este negat în totalitate de către Pentagon, dar cercetările în mod sigur nu s-au oprit în acel stadiu avându-se în vedere evoluţia ştiinţei şi tehnicii.

In continuare vom prezenta un incident petrecut în anul 1994 ce pare a avea o legătură cel puţin parţială cu evenimentele prezentate anterior.

Unele date apărute în presă în luna octombrie 1994 anunţau pe spaţii largi desfăşurarea exerciţiilor navale din Marea Neagră codificate cu numele „Sea Partener c94", cu participarea a 10 nave militare din Bulgaria, Grecia, Italia, România, Rusia, SUA, Turcia şi Ucraina.

Aplicaţia în cauză va pune în evidenţă faptul că în prezent se află în experimentare dacă nu chiar în exploatare la trupe, metode „de manipulare a spaţiului şi timpului".

Planificate să înceapă la 22 octombrie exerciţiile au fost amânate cu 24 de ore din cauza condiţiilor meteo extrem de nefavorabile. Manevrele încep la 23 octombrie ora 10, partea română participând cu distrugătorul Mărăşeşti, exerciţiul continuând şi pe 24 octombrie.

Tema exerciţului de luptă era „Executarea de foc cu tunurile de 76 mm asupra unei ţinte marine" lansate de la bordul fregatei americane Doyle, de unde de fapt era condusă întreaga aplicaţie. Observarea rezultatelor tragerilor s-a făcut dintr-un elicopter de luptă decolat de pe fregata Doyle şi direct de către participanţi. Fiecare navă trebuia să tragă asupra ţintei ce marca inamicul timp de 8 minute.

Elementul surpriză al întregului exerciţiu tactic a fost uluitor. Niciunul dintre trăgători nu a lovit ţinta. Mai mult chiar, corveta bulgărească Restelnâi se apropie contrar

regulilor stabilite şi execută focul de la o distanţă de numai 3 mile faţă de ţintă, distanţă mult inferioară celei regulamentare.

Surpriza ia proporţii pentru toţi participanţii – desigur mai puţin pentru americani – atunci când constată că dacă se puteau aştepta la bruiajul radiolocatorului de descoperire a ţintei şi de dirijare a focului, nu se poate explica faptul că ţinta nu este lovită nici măcar când este încadrată „la vedere" prin intermediul mijloacelor de ochire optice şi optoelectronice.

Este absolut evident că dacă americanii au venit cu fregata Doyle pregătiţi să-şi testeze mijloacele şi capacităţile de apărare pasivă a ţintei asupra focului, nu mai puţin pregătiţi au venit şi ruşii pentru a-şi testa mijloacele de contracarare a bruiajului radiolocatoarelor de dirijare a focului.

Oricum, din perspectiva analizată interesează nu atât faptul că bruiajul radar al dirijării focului a funcţionat sau nu, ci faptul că dirijarea „la vedere" şi prin mijloace optice a focului asupra ţintei nu a avut niciun fel de efect pentru niciunul dintre trăgători. Explicaţia rezidă în faptul că ţinta se găsea de fapt plasată într-o altă locaţie spaţială decât cea în care apărea vizibilă în mod virtual.

Faptul este demonstrat de observaţia că neputându-şi dirija focul prin radar (acesta era complet bruiat şi ineficient în situaţia dată) distrugătorul Mărăşeşti căruia i-a venit rândul la tragere după fregata rusă Bezucoruznenâi, execută într-un răstimp de 8 minute 37 de lovituri.

Dar după numai primele 2 salve, conducătorul focului de pe Mărăşeşti, locotenentul Marian Pitea, corectează la vedere traiectoria, trăgând grupat, dar la o distanţă de 6 cabluri stânga faţă de ţintă (o milă marină =1851,85 metri; 1

cablu=185,2 metri), ratând din nou ţinta.

Desigur, că duelul principalilor protagonişti ai exerciţiului s-a derulat între fregata americană Doyle şi fregata rusă Bezucoruznenâi.

Dată fiind miza cât şi importanţa execiţiului, este sigur că ruşii au venit dotaţi cu tot echipamentul electronic de ultimă oră (oare?) de care dispuneau, pe de o parte pentru aş testa propria tehnică de război electronic, iar pe de alta pentru a o testa pe cea americană prin determinarea tuturor parametrilor de lucru ai aparaturii puse în joc.

Şi totuşi aşa se face că după scurgerea celor 8 minute regulamentare nici ruşii (ca şi ceilalţi 6 participanţi) n-au obţinut niciun rezultat. Singurii care au lovit ţinta în condiţii foarte bune fiind americanii.

Dar, contrar regulilor impuse, văzând că nu au lovit ţinta după cele 8 minute regulamentare, ruşii nu se retrag de pe linia de foc şi, încercând probabil să colecteze cât mai multe informaţii posibile continuă tragerea timp de încă 30 de minute cu tot armamentul de bord, cele peste 150 de salve trase neatingând în final nici măcar o dată ţinta.

Este evident desigur că pe parcursul celor 30 de minute scurse în afara timpului regulamentar legal ordonat, ruşii au căutat să-şi dirijeze focul atât prin vizare telemetrică şi radar a ţintei, prin vizare la vedere cât şi prin modalităţi combinate, şi desigur – dacă au avut în rezervă – şi alte mijloace ce le-au stat eventual la dispoziţie (vizare laser, infraroşii). Fără însă niciun rezultat.

După cum se ştie în materie de invizibilitate a ţintelor navale şi aeriene au fost obţinute o serie întreagă de realizări în ceea ce priveşte invizibilitatea în spectrul electromagnetic (tehnologia Stealth – pentru ţinte terestre, nave maritime şi aeriene).

De asemenea, sunt cunoscute realizările în ceea ce priveşte materialele absorbante şi vopselele antiradar. Tehnologiile bruiajului activ sunt deja arhicunoscute chiar şi în ceea ce priveşte bruiajul activ de baraj sau prin impulsuri electromagnetice de foarte mare putere ţintite asupra radarului inamic.

Ori cu toate aceste tehnici cunoscute care la rândul lor pot fi contracarate cu alte mijloace, cum ar fi telemetrele laser şi cele cu raze infraroşii, niciunul dintre participanţii la exerciţiul pomenit nu a putut atinşe ţinta, toate proiectilele trimise fiind rateuri.

Cauza in sine a fenomenului descris a rămas un mister şi la 10 ani de la eveniment. Specialiştii participanţi la exerciţiu au încercat câteva explicaţii posibile, astfel:

— proiectilele nu au reuşit să străpungă zona unui spaţiu, „zid" de protecţie din jurul ţintei;

— ținta nu se afla în locul unde era vizată când s-a tras asupra ei (altă locaţie spaţială);

— ținta nu se afla în locaţia spaţială de foc la momentul respectiv (altă locaţie temporală).

învăţământul care se desprinde din cazul de mai sus este aceea că ţinta avea o altă locaţie spaţio-temporală, focul executându-se asupra unei ţinte virtuale.

Este evident că este foarte posibil ca efectul în cauză să fie o perfecţionare sau o variantă a Experimentului Philadelphia aplicată în prezent în tehnologia militară americană.

Mai multe cărţi referitoare la Experimentul Rainbow au apărut în ultimul timp în Statele Unite încercandu-se să se facă o legătură între acest experiment şi un altul dezvoltat în anii 60-70 de către armata americană cunoscut sub numele de Proiectul Montauk.

Concluziile unui mare număr de savanţi şi specialişti militari atât occidentali cât şi est-europeni, converg spre ideea că experimentul descris deşi negat de către Pentagon a avut loc şi este perfecţionat în continuare în zilele noastre.

SKY TRAP – CAPCANA CERULUI ENIGMA TRIUNGHIULUI BERMUDELOR

Din 1945, an în care fenomenele ciudate ce se petrec în Triunghiul Bermudelor au intrat în circuitul public universal, specialiştii din întreaga lume au emis o serie întreagă de teorii referitoare privind cauzele tragediilor din această zonă a Atlanticului.

Deşi fenomenele în cauză nu se petrec numai în acest punct de pe oceanul planetar (este suficient să amintim evenimentele similare din zona Mării Diavolului, aflată în vecinătatea Strâmtorii Malacca), evidenţa statistică clară a dezastrelor din Triunghiul Bermudelor a reclamat o analiză profundă şi minuţioasă din partea specialiştilor în oceanografie, meteorologie, climatologie şi navigaţie maritimă.

După şase decenii de cercetări sistematice şi continue a savanţilor din diferite ţări nu s-a ajuns la o explicaţie care să explice în mod mulţumitor fenomenul din zonă deşi au fost emise numeroase teorii unele argumentate ştiinţific altele pur şi simplu fanteziste, cunoscute pe larg marelui public datorită largii mediâtizări.

Recent (iunie – iulie 2004), nava şcoală românească Bricul Mircea care a participat la o serie de manifestări şi concursuri rezervate velierelor în Statele Unite, a reuşit să traverseze fără incidente Triunghiul Morţii, fâcând numeroase măsurători şi cercetări pe durata voiajului în zonă dar care nu au evidenţiat niciun fenomen ieşit din comun.

Una din expediţiile ştiinţifice de durată şi de o deosebită importanţă ce au avut loc în zonă a fost realizată la începutul anilor 80 de către un grup de nave oceanografice coordonate prin reţeaua de sateliţi sovietici, perioadă în care URSS era angrenată cu întregul său potenţial în Războiul Rece, dintre cele două blocuri militare antagoniste.

Scopul expediţiei era declarat încă de la început în mod public, în presa timpului de către Academia de Ştiinte a URSS. Se dorea „demontarea zvonisticii occidentale privitoare la nişte fenomene stranii şi necontrolate" ce s-ar fi manifestat în această parte a Atlanticului, scoţându-se în evidenţă faptul că toate accidentele şi incidentele sunt rodul întâmplării, defecţiunilor tehnice, slabei pregătiri profesionale a echipajelor implicate ori a urmărilor unor fenomene oceanice şi meteorologice extreme, (gen ciclon, taifun, etc), în care aceste nave şi aeronave au ajuns în mod accidental, pierind în urma impactului cu stihiile.

Utilată cu cele mai noi aparate ştiinţifice ale timpului, posedând echipaje experimentate şi cercetători ştiinţifici de renume specializaţi în oceanografie, geofizică, meteorologie şi navigaţie maritimă mica flotilă s-a deplasat în zona Triunghiului Bermudelor unde a început cercetările. Expediţia „binecuvântată" la plecare de Leonid Brejnev, a purtat numele de Polimode şi urma să se desfăşoare pe o perioadă de trei luni.

Timp de 63 de zile măsurătorile şi cercetările executate în zonă de către savanţii sovietici nu au scos în evidenţă lucruri deosebite cu excepţia unor mici anomalii geofizice dar care se încadrau în limite cunoscute şi în alte părţi ale oceanului planetar, unde de altfel nu se constatau fenomene anormale.

Mass-media sovietică a relatat pe larg despre această

expediţie ironizând mijloacele de informare în masă americane şi occidentale care conform concepţiei sovietice „promovau senzaţionalul şi încurajau misticismul şi obscuratismul” în detrimentul cercetării ştiinţifice bazate pe principiile ateist ştiinţifice.

Ca un făcut în mijlocul acestor comunicate victorioase care scoteau în evidenţă obscuratismul ştiinţific american condiţiile meteo s-au înrăutăţit brusc, oceanul a devenit deosebit de agitat, deşi prognozele nu anunţaseră nicio schimbare semnificativă de vreme.

Timp de câteva zile condiţiile meteo s-au înrăutăţit din ce în ce mai mult apărând şi unele manifestări deosebite. Astfel au fost măsurate fluctuaţii mari ale câmpului magnetic al Pământului pe fondul perturbării foarte puternice a comunicaţiilor radio chiar şi a celor cu sateliţii ce asigurau legătura cu centrele ştiinţifice din URSS, unde era monitorizată activitatea expediţiei.

începând cu a treia zi a furtunii chiar şi sistemele de poziţionare globală sovietice prin satelit au devenit ineficiente pentru determinarea locaţiei micii flotile ştiinţifice. Perturbaţiile electromagnetice s-au amplificat până ce toate legăturile de radiocomunicaţie radionavigaţie şi de radiolocaţie ale navelor au devenit ineficiente.

Navele au început să fie stăpânite din ce în ce mai greu, nava oceanografică de bază fiind de câteva ori pe punctul de a se scufunda. Când s-a ajuns la intensitatea maximă a furtunii care se amplifica foarte mult, sau scădea brusc în intensitate, membrii echipajelor au început să aibă probleme de sănătate.

Astfel, cei mai mulţi membri ai echipajului aveau ameţeli foarte puternice, manifestau greţuri şi vărsături, scăderea mult a capacităţii de efort fizic şi intelectual,

hipertensiune sau hipotensiune arterială, intrarea şi ieşirea bruscă în stări comatoase şi asemănătoare crizelor epileptice şi de isterie. Situaţia s-a deteriorat din ce în ce mai mult aproape, întreaga aparatură electronică de la bord devenind nefuncţională, iar conducerea vaselor realizându-se în condiţii extrem de grele.

Intr-o fereastră neaşteptată de „linişte meteo” s-a putut comunica cu baza. Situaţia creată a impus hotărâri energice, moment în care s-a primit ordin de la Moscova ca în cel mai scurt timp navele să fie retrase din zona respectivă, cerându-se expres încetarea cercetărilor în zonă.

După acest schimb de mesaje navele au mai fost supuse timp de 2 zile unor situaţii meteorologice extrem de grele, după care cu multe peripeţii şi având victime la bord (răniţi, după alte surse chiar câţiva morţi) navele ştiinţifice sovietice au reuşit să părăsească zona primind ordinul să se îndrepte spre porturile de bază.

Este de remarcat faptul că în peroada de timp descrisă toate aparatele de navigaţie nu au putut fi folosite, navigaţia realizându-se la întâmplare, singurul scop al echipajelor fiind salvarea navelor şi a echipajului.

Presa sovietică a relatat despre întoarcerea cercetătorilor din zona amintită, dar nu a mai dat niciun fel de amănunte cu privire la incidentele produse, totul rezumându-se la nişte comunicate în care se arăta că „manifestări climatice, geofizice, extreme semnalate în timpul cercetărilor, impun în viitor continuarea investigaţiilor în zonă”.

Mai târziu s-a aflat că mulţi marinari au fost afectaţi de manifestări psihice majore (unii rămânând cu sechele), tulburări ce frizau nebunia, fiind cazuri când unii marinari au trebuit să fie ţinuţi legaţi în timpul evenimentelor

descrise pentru că aveau manifestări necontrolate, violente sau autodistructive. Unii dintre ei dorind în mod voluntar să se sinucidă prin înecare sau trăind stări de pierdere a contactului cu realitatea.

Cert este că aceste cercetări nu au mai fost reluate până în prezent, iar polemica cu americanii a încetat brusc, fiind trecută în uitare.

După unele surse cercetările ar fi fost continuate de către navele militare de suprafaţă şi submarinele sovietice dislocate în Adanticul de Nord, lucru care reiese şi din articolele publicate în perioada 1982- 1988 în mod sporadic, dai* bine documentate şi argumentate în revista marinei militare sovietice Morskoi Sbornic.

Din aceste articole reiese că în zona analizată au fost semnalate surse de infrasunete şi ultrasunete a căror origine nu a putut fi identificată, care apar pe fondul unor puternice fluctuaţii ale câmpului electromagnetic terestru şi a unor fenomene turbulente extreme ale masei oceanului planetar din zona respectivă.

Presa şi literatura civilă sovietică s-a limitat în continuare numai la relatarea şi transcrierea unor articole din Occident, ne mai făcând niciun fel de analize şi aprecieri asupra cauzelor manifestărilor din zona Triunghiului Bermudelor.

Faptul că situaţia din zona respectivă a rămas în atenţia militarilor reiese şi dintr-un articol apărut în anul 1985 în revista Aviaţia i Kosmonavtica ce avea caracterul mai mult al unui avertisment pentru echipajele aeronavelor strategice sovietice ce survolau zona.

Cercetările asupra arealului menţionat, s-au realizat prin mijloace electronice şi de la fosta bază de cercetare radioelectronică sovietică amplasată în Cuba, până la

dezafectarea acesteia la începutul anului 2000.

Culegerea de date despre zonă a continuat, contabilizându-se jurnalele de bord ale navelor comerciale şi militare sovietice (ruse) ce au continuat să survoleze zona până în zilele noastre.

Teledetecţia spaţială realizată din cosmos a completat permanent monitorizarea Triunghiului Morţii şi probabil continuă şi acum.

Conform specialiştilor din diverse ţări fenomenele din Triunghiul Bermudelor rămân încă un mare mister şi o provocare pentru cercetarea ştiinţifică prezentă şi viitoare.

IMPOSIBILUL... POSIBIL

Am în faţă un morman de cărţi care tratează o problematică foarte la modă în prezent. Este vorba de parapsihologic sau mai modern psihotronică.

Domeniul mult timp desconsiderat a ajuns astăzi să fie analizat de o pleiadă de ştiinţe de frontieră, de fapt ştiinţe interdisciplinare.

In rândul marilor mistere ale psihotronicii un loc aparte îl reprezintă blestemul ca discurs magic.

Cât adevăr există în cele ce se povestesc despre acest subiect probabil că numai odată cu trecerea timpului va fi desluşit.

Astfel, celebrul scriitor Albert Camus, autorul printre altele al Micului Prinţ, cunoştea legenda unui „vechi blestem ţigănesc” aruncat asupra unui punct (kilometrul 88,4) de pe Şoseaua Naţională nr. 5 din Franţa care ar fi fost urmarea izgonirii din acel loc a unei şatre de ţigani.

Intre anul 1925 (anul aruncării blestemului) şi anul 1960 în acel punct se produseseră douăsprezece accidente mortale de circulaţie.

Albert Camus studiase faptele şi scrisese despre ele,

fiind chiar la un moment dat acuzat că doreşte să întreţină această legendă. Dar ca un făcut, următoarea victimă va fi el însuşi, mort într-un accident de circulaţie exact la kilometrul 88,4!!

Şi mai ciudată este soarta celebrei familii de industriaşi Michelin, ce în acelaşi punct al şoselei a fost victima a şapte accidente.

In 1937 mor Pierre Michelin şi patru pasageri membrii ai familiei cu diferite grade de rudenie, iar în 1947 Pierre Boulanger ce făcea parte şi el din familie.

Preşedintele societății Michelin are şi el un grav accident de circulaţie tot în acelaşi punct iar în 1949 mor Jean Luc Michelin şi alţi trei pasageri.

Dar lucrurile nu s-au oprit la anul morţii lui Camus, tragediile de la kilometrul 88,4 continuă şi astăzi.

Prin anii douăzeci ai secolului trecut, savantul român N.V. Carpen inventează o baterie ce dădea constant aceaşi intensitate şi voltaj al curentului fără a fi nevoie să fie reîncărcată.

Pentru a ilustra acest lucru savantul a montat la ieşire un bec şi un mic motoraş ce funcţionau continuu.

Dispozitivul a funcţionat ani în şir şi neschimbat până ce spre bătrâneţe, savantul îl face cadou celebrului neurolog Gheorghe Marinescu.

Neurologul român va îmbătrâni şi el şi îl va face cadou fiului său, care tot la bătrâneţe îl va dona Muzeului Tehnic Dimitrie Leonida din Bucureşti.

Dacă doriţi să ştiţi ce s-a întâmplat în continuare vă putem spune că după 80 de ani dispozitivul mai funcţionează şi acum, părând că nu-i pasă de trecerea timpului…

începând cu 14 septembrie 1963 şi continuând mai

multe zile la rând, locuitorii unui orăşel din Marea Britanie au recepţionat suprapus peste postul local de televiziune emisiunea postului American de televiziune KLEE din Texas, SUA.

Veţi spune că nu este nimic anormal, dar în momentul când au reclamat americanilor bruierea postului local au aflat cu stupefacţie că postul American nu mai exista de...trei ani nici cel puţin ca clădire darămite să mai şi emită!!

UN MUTANT BONOM

Iarna era pe sfârşite, dar zăpada era încă din abundenţă, iar gerul muşca parcă din obraji. In gară, multă forfotă – era în ajun de Lăsata Secului, una din ultimile sărbători creştine ale iernii, când naşii sunt vizitaţi de fini în semn de respect şi pentru iertarea greşelilor de peste an.

Printre nenumăratele damigene şi bagaje pline de bunătăţi pentru sărbătoarea în cauză reuşesc cu greu să iau bilet la unul din trenurile spre Capitală. Avusesem o noapte agitată cu gândul la examenul la care urma să mă prezint, nu atât pentru dificultatea sa, pentru care de altfel eram pregătit, ci la gândul că aflasem anumite criterii (total arbitrare) ce urmau să fie aplicate de către cei ce aveau ultimul cuvânt de spus în aprecierea rezultatelor şi pe care nu le-aş fi putut îndeplini pe moment.

Ciudăţeniile au început atunci când, într-un tren arhiplin, supraaglomerat, am găsit un compartiment în care nu era decât o singură persoană, un bătrânel, de altfel foarte simpatic. După politeţurile de rigoare şi schimbul reciproc de amabilităţi, am înţeles că gândul meu cu privire la un pui de somn până la destinaţie era o himeră, colegul meu de drum vorbea continuu despre cele mai variate subiecte, totul balansând între vreme şi astrologie sau poezia lui Eminescu şi rolul lui Einstein în realizarea bombei atomice.

Fără să vreau, m-am lăsat prins în acest expozeu enciclopedist, ftcând şi eu, din când în când, câte o remarcă, în rest ascultam retorica acelui tip bonom. Pe culoarul vagonului lumea era claie peste grămadă, dar nimeni nu a intrat în compartiment pe durata celor două ore de călătorie, deşi, din când în când, unii călători se uitau pe geamul compartimentului spre noi. Nici controlorul, căruia de fapt i-ar fi fost imposibil să treacă prin acel amalgam de oameni şi bagaje, nu ne-a deranjat deloc.

Trecând de la indiferenţă la resemnare, am început să-1 ascult mult mai atent pe interlocutorul meu, mai ales când am constatat că, în toate domeniile abordate, era net superior în cunoştinţe faţă de mine, deşi erau discipline în care eu mă consideram chiar „beton”. Mă întrebam de unde ştia atâtea şi, mai ales, cum de era la curent cu noutăţile de ultimă oră.

Deodată am simţit că îngheţ – deşi în compartiment era cald de se putea sta firă palton – în timp ce-şi freca mâinile (ştii, am circulaţia periferică foarte proastă, îmi spuse) – am observat că avea la fiecare mană cate ... şase degete!?

Iniţial am crezut că mi se pare, că este o iluzie sau un exerciţiu de prestidigitaţie, dar bătrânelul nu-şi ascundea anomalia, încercând parcă să mă convingă de certitudinea observaţiei. Parcă pentru a confirma acest lucru, după ce a întrebat dacă poate fuma, şi-a pregătit tacticos pipa.

Evident, avea şase degete la fiecare mână! Cu ochii săi albaştri strălucitori, pipa fumegând şi mâinile împreunate, ce aduceau prin multitudinea degetelor cu o grămadă de crenvurşti, părea un fel de mutant. începuse să se insereze şi după o mică tăcere în savantul nostru dialog, mă întreabă dacă trenul opreşte într-o mică haltă de la periferia Capitalei.

Făcând în ultimul timp des ruta, îi confirm acest lucru, dar insistă, răspunsul meu îi părea nesigur.

Timpul trece repede, eu mă învăţ cu ideea că sunt lângă un bonom mutant – ştiţi, conform principiului, „toate mi se întâmplă numai mie”, şi îi spun că se apropie de destinaţia sa şi ar trebui să se deplaseze spre coborâre, pentru că în acea aglomeraţie s-ar putea să rămână în tren.

Râde cu un râs ciudat, îl ajut să se îmbrace cu paltonul, dăm mâna bărbăteşte, când mă conving încă o dată de cele şase degete. Se îndreaptă spre uşă, dar se întoarce spre mine şi-mi spune: „Ştii, nu mai fi îngrijorat, vei lua examenul printre primii, cred ca al doilea. Şi lucrarea ta va fi citită de mii de oameni..

Rămân siderat, nu discutasem cu el nimic despre acest subiect, îmi pun automat mii de întrebări… Dar revin repede pe pământ, pentru că mă roagă să deschid puţin ferestra, să vedem exact unde ne aflăm. Scot capul pe geam, simt gerul cum îmi taie faţa şi, închizând fereastra, îi spun că ajungem din moment în moment.

Dar, când mă întorc, bonomul meu mutant, nicăieri! Uşa compartimentului era închisă. Doar câteva secunde fusesem la geam, pe culoar era o învălmăşeală de nedescris, iar eu trăiam un soi de stare de perplexitate şi… cam atât.

Renunţ la orice ipoteze şi stau cuminte, pentru ca eliberarea culoarului să-mi permită să pot cobori, pentru că între timp ajunsesem la destinaţie.

Insolitul nu se termină aici, pentru că, dorind să ies din compartiment, constat că acesta este legat cu un lanţ cu lacăt şi numai cu ajutorul controlorului pot să plec.

L-am lăsat să rezolve problema intrării mele înăuntru, deoarece el era singurul deţinător al cheii compartimentului de serviciu, dar rămăsese blocat cu două staţii înainte de a

mă urca eu în celălalt capăt al trenului. Reuşesc în cele din urmă să plec, lăsându-1 pe ceferist bombănind.

Ca din întâmplare, uit momentan povestea prins în vârtejul exemenului unde se va da un subiect la alegere la care excelam.

După câteva zile aflu că sunt admis al… doilea pe listă. Lucrarea va fi publicată integral în revista instituţiei organizatoare a concursului și ulterior la sugestia unuia dintre profesori, dezvoltând-o va deveni cartea cu titlul Războiul muzicienilor, care va fi publicată întrun tiraj de câteva …mii de exemplare!

La lansarea cărţii, la una din librăriile Capitalei, în timp ce vorbesc despre subiectul tratat, observ în public un bătrânel bonom ce pufăie din pipă şi care, zâmbindu-mi complice, răsfoieşte tactiticos cartea nou lansată ajutându-se de mâinile sale cu … cate şase degete fiecare!

UN RAPORT DE RUTINĂ

La orele 10:34 cursa 302 executa zbor în zona aeroportului. în aşteptarea intrării pe culoarul de aterizare a semnalat turnului de control iminenta coliziune cu o altă aeronavă necunoscută. Cerând explicaţii şi ajutor celor de la sol, echipajul a primit imediat aprobarea de aterizare, precizându-se că în zona respectivă nu se mai află nicio altă aeronavă.

Deşi controlorii de trafic aerian au avut permanent contact radar cu cursa 302, aceştia nu au mai semnalat (descoperit) în zonă nicio altă aeronavă, dar după deschiderea trenului de aterizare, aeronava necunoscută a întretăiat din nou traiectoria cursei 302 şi piloţii, în ultimul moment, au evitat catastrofa ratând aterizarea. De data aceasta şi cel din turn a observat vizual un imens bolid dispărând spre vest cu viteză ameţitoare. După încă un tur

cursa a aterizat cu bine, urmărită cu emoţii de întreg personalul aeroportului. Staţia radar Vega 7 de mai bine de două ore semnalase că urmărea cu intermitenţă un vehicul aerian care sfida prin evoluţia sa toate legile aerodinamicii.

După ce descrisese cele mai fantastice traiectorii, aeronava necunoscută se stabilizase la înălţimea de 7000 m, rămânând nemişcată.

Staţia radar Vega 7 semnalase şi altor centre de urmărire inoportuna apariţie astfel că acum misterioasa aeronavă era continuu supravegheată determinându-i-se parametrii de zbor. Navelor aflate în zbor prin zona amintită li s-au cerut date suplimentare despre ea. Toate au confirmat apariţia atât vizual cât şi prin intermediul aparatelor de bord. Fotografiile obţinute cu acest prilej relevau o imensa sferă argintie înconjurată de strălucitoare halouri multicolore.

La Centrul de supraveghere a spaţiului aerian se vehiculau cele mai incredibile ipoteze. Se făceau diferite presupuneri şi propuneri de acţiune, trebuia luată o hotărâre imediată. De la aeroportul SERENA au decolat două supersonice pentru interceptarea aeronavei necunoscute.

între timp, aceasta se mişca lin pe o traiectorie neregulată în direcţia munţilor. Cele două echipaje formate din piloţi de elită, pregătiţi să /boare în orice condiţii, ţineau permanent legătura radio cu solul, descriind toate manevrele aeronavei necunoscute. La sol calculatoare de mare capacitate transmiteau piloţilor date despre evoluţia bolidului. S-a hotărât ca unul dintre supersonice să intercepteze bolidul, celălalt stând în aşteptare, urmărind ce se întâmplă în imediata apropiere.

Legătura radio cu interceptorul slăbea din ce în ce mai mult, fiind acoperită de paraziţi. Pilotul a acţionat instalaţia

de identificare dar nu a primit niciun răspuns. La scurt timp legătura radio cu solul dispăruse şi operatorii radar au fost martorii contopirii interceptorului cu bolidul, care continua deliranta-i deplasare. Deşi situaţia era dramatică, cu calm şi sânge rece, echipajul celui de-al doilea interceptor a cerut instrucţiuni de acţiune. A primit aprobarea ca, de la distanţa de siguranţă, să se atace bolidul cu tot armamentul de bord. Era ziua surprizelor. Rachetele după ce părăseau lansatoarele se autodistrugeau. Proiectilele se loveau ca de un zid, transformându-se în mii de schije. Bolidul nu se mai lăsa urmărit de interceptor și, făcând o incredibilă întoarcere în unghi drept, căzu în spatele interceptorului acesta devenind din vânător vânat. Distanţa scădea vertiginos. Bolidul şi avionul s-au contopit şi au dispărut cu o viteză fantastică în neant. Totul fusese înregistrat, filmat, fotografiat. Câteva rachete sol-aer lansate asupra bolidului își dovediseră ineficienţa, autodistrugându-se. Bolidul accelerase într-atât încât nu mai putuse fi urmărit de radare. Doi oameni şi două avioane erau pierdute, fără a lăsa cea mai mică urmă materială în schimbul unor întrebări la care nu putea răspunde nimeni.

Amănuntele cu privire la incident nu fuseseră date publicităţii, liind cunoscute unui grup restrâns de specialiști.

Dar, după exact 48 de ore s-a produs incredibilul. Interceptoarele dispărute, cu echipajele intacte, au aterizat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Autonomia de zbor a aparatului era de maximum 130 de minute. Aterizarea se produsese după aproximativ 48 de ore, raportul piloţilor fusese unul foarte concis. Au interceptat bolidul, au fost în pericol de inevitabilă coliziune şi ne mai descoperind bolidul au … aterizat.

Un raport de … rutină?!

TUNELURI SECRETE (I)

TUNELELE ŞI CATACOMBELE BRĂILEI

ABSTRACT

Sursa acestui material este reţeaua Internet care 1-a preluat din presă. II prezint pentru valoarea sa documentară deosebită mai ales că nu este o „poveste” ci ceva palpabil ce poate fi oricând cercetat de specialiştii avizaţi şi vizitat de publicul interesat de istoria veche a României.

UN SISTEM SECRET DE ADĂPOSTIRE ŞI EVACUARE

„Metroul Brăilei” – aşa numea cineva reţeaua impresionantă de galerii descoperită în municipiul Brăila. Cu asemenea dimensiuni (lăţime de 7 m, lungime de la câteva sute de metri până la 12 km, înălţime de 4,75 m) catacombele sunt unicat în România. Să poţi evacua un regiment de cavalerie la Dunăre, în acea vreme nu era puţin lucru. Sigur că astăzi, galeriile nu mai pot avea utilitate militară dar ele reprezintă un risc pentru brăileni pentru că se pot surpa.

De aceea, conducerea oraşului analizează soluţiile pentru evitarea accidentelor, eventual consolidarea reţelei şi acordarea unei destinaţii turistice acesteia.

Puţine oraşe româneşti au o istorie atât de agitată. Atestată documentar ca oraş la 1368, dar cu o existenţă cu mult mai veche (cele dintâi urme de locuire datează aici din neoliticul mijlociu, 4500 – 3500 î. Ch. Ssi continuă şi până în zilele noastre), Brăila a fost asediată, cucerită, ocupată şi devastată dinspre toate punctele cardinale de turci (1462, 1512,1540) de domnitori români (Ştefan cel Mare – 1470, Ioan Vodă cel Cumplit – 1574, Mihai Viteazul – 1595, Dimitrie Cantemir – 1711), de ruşi (1736,1770,1787, 1828) şi de germani (1916-1918).

Dincolo de acestea, definitoriu rămâne faptul că Brăila

a suportat limp de trei secole (1540-1828) ocupaţia otomană, constituind împreună cu teritoriile din jur (aproximativ actualul judeţ Brăila), cea mai importantă raia de la nord de Dunăre.

Privind însemnătatea excepţională a Brăilei menţionăm doar două aspecte: guvernatorul raialei avea rangul de paşă cu trei tuiuri (domnilor Moldovei şi ţării Româneşti li se acordau numai câte două!!); Brăila a fost centru religios al creştinilor din toate raialele de la Dunăre, litoralul nordvestic al Mării Negre şi Nistru, de la Orşova până la Hotin. Aici funcţiona Mitropolia Proilavei, instituţie de cel mai înalt rang ecleziastic, similară celor din Moldova, Ţara Românească, Transilvania, Serbia, Grecia, etc.

Poziţia geografică deosebit de favorabilă, la fluviu, dar şi la contangenţa Munteniei, Moldovei şi Dobrogei, resursele importante (cereale, vite, peşte), comerţul şi navigaţia deosebit de active au conferit Brăilei o însemnătate strategică. Turcii au instalat aici o cetate redutabilă, cu cinci incinte fortificate, concentrice şi numeroase alte lucrări de apărare.

Conform planului ridicat la 1789 de ofiţerul austriac Johann von Vermatti pe timpul războiului ruso-austro-turc, castelul cetăţii era înconjurat de un zid în formă pătrată cu poartă masivă şi câte un bastion circular la fiecare colţ.

In fiecare bastion erau instalate câte trei tunuri. Incinta centrală adăpostea cazărmile ienicerilor, depozitul de muniţii şi magaziile cu provizii. Se mai găseau aici moscheia şi trei fântâni.

Urma o a doua fortificaţie, cu o singură poartă, ca şi prima, alcătuită dintr-un zid de cărămidă şi un şanţ de apărare prevăzut cu o punte mobilă. Bastioanele de la cele patru colţuri nu erau amenajate pentru artilerie. Incinta

adăpostea reşedinţa comandantului, ienicerilor şi locuinţele ofiţerilor.

Cea de a treia fortificaţie avea o formă pentagonală, era constituită dintr-un parapet şi un şanţ de apărare, fiind prevăzută cu două ieşiri, una către nord, spre Galaţi, iar cealaltă către est, la Dunăre.

Punţile de intrare/ieşire erau şi în acest caz mobile, putând fi ridicate în caz de pericol. La colţuri erau construite cinci bastioane, două circulare şi trei rombice, în fiecare bastion fiind instalate câte zece tunuri. Sistemul de apărare includea, de asemenea, şanţuri pentru mine şi două redute prevăzute cu şapte şi, respectiv, două tunuri.

Al patrulea inel de apărare pleca de la malul Dunării şi era alcătuit dintr-un şanţ dublat de parapet de pământ, întărit cu lemn. Această fortificţie avea trei căi de acces: Poarta Pandurului la sud, Poarta Apei la est şi Poarta Galaţilor la vest, lângă cea din urmă fiind amenajată şi o redută.

Locuinţele orăşenilor, în număr de 2600 la data ridicării planului, erau, în majoritatea lor, apărate de cea de a cincea linie fortificată, alcătuită, de asemenea, din val de pământ consolidat cu lemn, dublat de un şanţ de apărare.

Şase bastioane semicirculare erau pregătite pentru dispunerea apărătorilor şi a pieselor de artilerie, iar patru căi de acces cu şanţuri pentru minare permiteau sau, după caz, interziceau comunicaţiile către Galaţi, Focşani, Buzău şi Călăraşi.

Fortificaţiile Brăilei adăposteau 25000 – 30000 de locuitori şi 2500 luptători, numărul celor din urmă putând creşte în caz de asediu până la 10 000, cu trupe de sprijin aduse de la Ismail şi Măcin. Dinspre Dunăre, cetatea era apărată de o puternică flotilă turcească.

Cu toate acestea, cetatea a fost de zeci de ori asediată, cucerită, jefuită şi arsă. Este motivul pentru care administraţia otomană a dispus şi a realizat aici o vastă reţea de galerii subterane, care să permită apărătorilor cetăţii adăpostirea şi, la nevoie, evacuarea spre Dunăre sau către Şiret.

Conform precizărilor unei autorităţi în domeniu – directorul Muzeului Brăilei, prof. univ. dr. Ionel Cândea – subteranele au fost construite „odată cu ridicarea cetăţii, după octombrie 1540, după ce oraşul fusese cucerit de turci în timpul expediţiei lui Soliman Magnificul contra lui Petru Rareş.

Ele (galeriile) aveau rol de acces secret din citadelă către oraş şi invers, traseul lor fiind cunoscut doar de către paşă şi câţiva responsabili militariIstoricul brăilean afirmă că este vorba de un sistem defensiv unic în România şi poate chiar în lume; o zonă unde se presupune că ar fi astfel de vestigii este cetatea Iannina din Grecia.

Asediată de ruşi în timpul războiului din 1828 – 1829, Brăila a fost cucerită şi arsă, fortificaţiile dărâmate, galeriile dezafectate, iar pe locul cetăţii s-a ridicat oraşul modern. Mai mult, în anii 1950 – 1955 subteranele cetăţii au fost astupate cu pământ şi beton. Din acest motiv, reţeaua de galerii subterane este în mică măsură cunoscută.

Cercetările istoricilor, ca şi acţiunile direcţiei de urbanism, precum şi frecventele prăbuşiri de teren din diferite puncte ale oraşului istoric permit, totuşi, o reconstituire parţială a acestora. Se conturează imaginea unei reţele deosebit de ample, dezvoltate pe mulţi kilometrii, în măsură să adăpostească ori să permită evacuarea unor însemnate cantităţi de muniţii şi provizii, ca şi un număr mare de oameni.

Fiind solid construite, din cărămidă arsă (aşa cum erau, de altfel, şi zidurile cetăţii) deşi sunt vechi de sute de ani, zidurile galeriilor mai pot fi văzute şi în prezent, în unele zone.

Situate la o adâncime de peste trei metri, galeriile au dimensiuni impresionante: 7 m lăţime, 4,75 m înălţime, iar lungimea lor variază între câteva sute de metri (spre Dunăre) şi 12 km (spre Siliştea). Fără a exclude şi posibilitatea existenţei altor galerii, până în prezent sunt cunoscute cinci trasee, toate plecând din centrul oraşului vechi (în zona străzilor Cetăţii şi Citadelei). Din acest punct cea mai scurtă dintre ele pleca spre est, la Dunăre, pe sub grădina publică.

Din acelaşi punct, către sud-est, tot spre Dunăre, îşi urma traseul un al doilea tunel, prin spatele hotelului Traian. O a treia galerie, mult mai lungă, ieşea în afara oraşului vechi, la Dunăre, în dreptul actualului bulevard al Independenţei. O altă galerie urma direcţie nord-vest, către gara CFR, iar cea mai lungă ieşea mult în afara oraşului, către vest, la punctul de observare Movila Nazârului (comuna Siliştea).

Galeriile de evacuare erau prevăzute cu scări de acces principale şi de serviciu şi cu ingenioase dotări pentru controlul/limitarea/interzicerea accesului în reţea. La intervale egale bolta galeriilor era prevăzută cu orificii pentru aerisire şi dispozitive pentru fixarea mijloacelor de iluminat.

Evacuarea şi ieşirea la Dunăre

Din punctele de cercetare identificate, datele obţinute (incomplete) permit următoarele concluzii:

A. Locaţia din centrul istoric asigura evacuarea unor demnitari printr-o galerie subterană, principală, cu ieşire la

Dunăre;

B. Accesul în galerie se realiza pe o scară de urgenţă mobilă, din lemn, dispărută în timp, a cărei repoziţionare interzicea intrarea eventualilor urmăritori, diferenţa de înălţime depăşind 5 m;

C. Evacuarea trupelor de pază şi a personalului auxiliar se executa printr-o galerie de serviciu prevăzută cu un punct de control/interdicţie care permitea apărarea împotriva unor trupe superioare numeric;

D. Trecerea din galeria de serviciu în cea de evacuare se realiza printr-un punct de siguranţă care, datorită dimensiunilor reduse putea fi blocat cu uşurinţă;

E. In cazul în care galeria principală nu putea fi folosită, o galerie de rocadă permitea accesul într-o altă subterană cu ieşire la Dunăre;

F. Presupunem că atunci când evacuarea spre fluviu era nesigură/imposibilă, o galerie neidentificată asigura ieşirea spre albia Şiretului (al cărui curs se situa în trecut mult mai aproape de Brăila) către nord sau nord-vest.

Deşi realizat in secolele XVI – XVIII, sistemul de evacuare prezentat depăşeşte prin amploare şi ingeniozitate orice realizare similară cunoscută şi oferă o dimensiune a importanţei strtategice de excepţie a cetăţii şi raialei Brăila în sistemul defensiv al unei din cele mai remarcabile construcţii politico-militare din istoria omenirii – Imperiul Otoman.

Istorici de renume menţionează hrubele Brăilei: Nicolae Iorga, în Cei dintâi ani în noua Brăilă românească, Bucureşti, 1929 şi Constantin C. Giurescu, în Istoricul oraşului Brăila, Bucureşti, 1968.

La rândul său, George Călinescu scria despre galeriile care dau în faleza Dunării: „Am văzut un fragment dintr-o

asemenea catacombă (...). e o subterană grandioasă în chipul unei jumătăţi de cilindru tăiat în lung şi aşezată în aşa fel încât formează un salon infinit cu boltă (...). Pereţii, care fac una cu bolta, sunt din zid masiv, sprijiniţi la distanţe egale de nervuri de zidărie.

Din loc în loc răsujlători ies la suprafaţa solului. Galeriile acestea, care aveau 12 km lungime, sunt aşa de largi încât un regiment de cavalerie poate trece în voie prin ele. Turcii le străbăteau călare (...). puţine lucruri mai măreţe decât această galerie subpământeană s-au văzut” (Contemporanulnr. 437 din 3 februarie 1956).

Documentele menţionează utilizarea galeriilor pentru evacuarea garnizoanei Brăila pe timpul asediului din 1770 (războiul ruso-turc din 1768 – 1774). In pericol de a fi capturate de către ruşi, trupele otomane s-au salvat pe corăbiile flotilei dunărene aduse la capătul galeriilor subterane, îndreptându-se spre Silistra. Acţiunea a fost obser-vată în zori, dar era prea târziu, corăbiile fiind mult prea departe. Evacuarea cetăţii a fost pe deplin reuşită, asediaţii părăsind în ascuns – şi în siguranţă – cetatea împresurată de trupele inamice.

Evident, reţeaua de galerii subterane nu mai are de mult utilitate militară. Ea creează, însă probleme de altă natură: pericolul prăbuşirilor de teren, care este cu atât mai grav cu cât este vorba de centrul istoric al oraşului, cu numeroase imobile de patrimoniu şi obiective care aduc aflux de vizitatori: muzee, teatre, şcoli, biserici, sedii de instituţii, hoteluri, etc. este un risc pe care circulaţia autovehiculelor, precipitaţiile abundente ori activitatea seismică îl pot amplifica, a cărui prezenţă este tot mai activă prin frecvente surpări sau prăbuşiri de teren şi care impune o soluţionare complexă şi neîntârziată.

TENDINŢE ÎN CONSTRUCŢIA DE ARME PSIHOTRONICE

în ultimul timp se constată în întreaga lume, o adevărată efervescenţă în domeniul proiectării, experimentării şi utilizării armamentului psihotronic, la cele mai diferite categorii de structuri militare şi de securitate.

Astfel, armata americană a pus la punct o nouă armă, capabilă să inducă durere la distanţă prin „expandarea" unei bule de plasmă (gaz încărcat electric) chiar lângă persoana ţintă. Noul tip de armă ce are la baza funcţionării un laser, nu provoacă răni, dar subiectul este cuprins de dureri cumplite care practic îl paralizează pentru o bună perioadă de timp.

Ştirea apărută în publicaţia The Daily Telegraph (care citează siteul US Freedom of Information Act) mai spune că arma cu impulsuri electromagnetice a fost testată cu succes pe animale şi va putea fi folosită nu doar împotriva militarilor adverşi – în timp de război – ci şi împotriva propriilor cetăţeni în caz de revoltă sau stări de anarhie.

Conform proiectului arma cu proiectile pulsatorii de energie va fi distribuită trupelor antitero şi de securitate, începând cu anul 2007şi va putea atinge ţinte aflate până la 2 km depărtare.

Cercetătorii care au analizat proiectul spun însă că tehnologia ar putea fi folosită şi ca metodă de tortură, ceea ce ridică unele probleme de etică şi de procedură de utilizare celor ce vor folosi această armă, cât şi celor ce vor autoriza producerea şi folosirea ei.

O altă direcţie de referinţă în proiectarea şi producerea armelor neletale îl constituie utilizarea unor proprietăţi distructive sau „agresive" pentru corpul uman, ale radiaţiilor spectrului electromagnetic.

In particular, este vorba de acţiunea pe care undele

electromagnetice de anumite frecvenţe (lungimi de undă), emise cu o anumită intensitate şi modulate adecvat, pot avea un impact atât de puternic asupra ţintei umane, încât o dereglează pur şi simplu, datorită efectelor neuronale, asupra activităţii sistemului nervos central.

în mod normal, câmpul magnetic terestru pulsează, în general, cu o frecvenţă care se situează în jurul a 7,5 Hz. Această frecvenţă este apropiată de una dintre frecvenţele electromagnetice fiziologice ale aşa numitelor unde alfa emise de creier.

Intre pulsaţiile câmpului electromagnetic terestru şi cele ale creierului, se stabileşte astfel un raport de rezonanţă. Aceasta face ca atunci când apar erupţiile solare ce perturbă ritmul de pulsaţie a câmpului geomagnetic terestru, să inducă – tocmai prin rezonanţă – modificări patologice ale activităţii creierului. Aşa se explică creşterea ratei accidentelor cerebrale şi a celor cardiace, apărute în perioadele soarelui activ, cu o ciclicitate în jurul a 11 ani.

Plecând de la aceste constatări, tehnicile psihotronice de influenţare psihoactivă recurg la transmisiuni dirijate asupra ţintei umane, a (unor) unui fascicul de unde electromagnetice purtătoare din domeniu 5-30 MHz, emis cu o putere de cca. 10 – 40 MW, fascicul care este modulat în domeniul frecvenţelor ultrajoase între 5 şi 15 Hz.

Se constată astfel, că acest gen de fascicule din domeniul 6,67 şi 6,26 Hz, interferând sistemul nervos al ţintei, tocmai în domeniul activităţilor psihoactive, le deregleză activitatea prin procesul de rezonanţă. Astfel de fascicule pot fi emise cu uşurinţă, nu numai prin sisteme speciale, ci şi prin alte procedee de transmitere a semnalelor electromagnetice, aşa zis domestice – TV, radio, telefon fix sau mobil şi chiar prin reţeaua de distribuţie electrica!

Este de remarcat că nu numai frecvenţele fundamentale pomenite pot avea astfel de acţiuni, ci şi unele armonici ale acestora. Astfel de emisiuni care bombardau statele Oregon din SUA şi Ontario din Canada, cu acţiune nocivă directă asupra sistemului nervos, au fost depistate în mai multe rânduri de către specialiştii NSA, în deceniile războiului rece. Staţiile de goniometrie folosite de către specialiştii NATO, au localizat emiţătorii în zona oraşelor Riga și Gomei. De altfel, zona statelor înglobate în componenţa fostei URSS a constituit teritoriu predilect pentru experienţe de această natură şi altele asemănătoare.

Aceste emisii nu au încetat în totalitate decât după desfiinţarea Tratatului de la Varşovia, la începutul anilor 90.

Acţiunea radiaţiilor electromagnetice modulate psihotronic, a fost utilizată în experimente care vizau prelucrarea unor pacienţi rebeli, acţionând asupra aşa-numitor „centri frenologiei". Au fost realizate dispozitive care amalgamează transmisia unor impulsuri subliminale destinate influenţării unor organe de simţ, ca radiaţii electromagnetice modulate psihotronic. Un asemenea aparat s-a încercat a fi vândut de către ruși americanilor, dar numai în varianta utilizării informaţiilor subliminale. Acest lucru s-a petrecut în perioada incidentelor de la ferma Sectei Davidienilor condusă de David Koresh, încheiată după cum se cunoaşte cu un număr impresionant de victime.

Se încerca modificarea comportamentului gurului, Koresh. Deoarece americanii solicitau întreaga tehnologie, din care o parte fusese lăsată în Rusia, afacerea nu s-a încheiat. Cercetările privind realizarea unor astfel de arme exotice sunt demarate şi în SUA. Deoarece aceste investigaţii încalcă normele deontologiei cercetării ştiinţifice şi uneori a aceluia de drept, în speţă drept umanitar, Curtea Supremă a

SUA a aprobat, încă din anul 1985 ca CIA să nu divulge numele savanţilor şi cercetătorilor implicaţi în această crudă cursă a distrugerii psihotronice.

Pe această linie se înscriu şi cercetările privind influenţarea conştiinţei umane cu ajutorul radiaţiilor unui fascicul de tip radar, ce s-a efectuat în cadrul Laboratoarelor Brookhaven din zona Long Island. Folosind un radar de tip ASAGE modificat, preluat de la batalionul radar D 773, proiectul numit MONTAUK, demarat încă din anul 1970, a fost orientat în direcţia investigării asupra psihicului uman a acţiunii radiaţiilor de tip radar, în condiţiile producerii de experimente similare experienţelor efectuate în ceea ce presa a denumit „efectul Philadelphya”.

Investigaţii de această natură au fost facute şi în direcţia substituirii conştiinţei unui subiect cu a altuia, în baza principiilor „android” şi „cyborg” pe care le-a postulat F.E. Beardem. Acesta consideră că biocâmpul unui anumit subiect se găseşte în strânsă legătură cu biocâmpurile celorlalţi prin conexiunile existente între-un hiperspaţiu, un univers de tip holistic intersectat cu cel în care ne situăm. Prin mijlocirea hiperspaţiului se realizează o comunicare în anterioritatea şi posterioritatea temporală.

De altfel, investigaţiile actuale în acest domeniu, începute încă din decada anilor ’40 de către Harold Burr în Anglia, caută să aplice, în tehnicile psihotronice, cuceririle teoretice şi achiziţiile fizicii cuantice.

Să menţionăm faptul că investigaţiile aplicaţiilor psihotronice, în corelaţie cu cercetări de biologie aplicată, sunt iniţiate, experimentate Ssi folosite de diversele compartimente ale Pentagonului, CIA, FBI, NSA şi pentru protecţia personalităţilor ce este asigurată de către Secret Service.

Primele arme de acest tip au fost cele cu infrasunete şi au fost experimentate cu mai multe decenii în urmă.

Redescoperite întâmplător de către profesorul V. Gavreau, conducătorul laboratorului de electroacustică al unui institut de cercetări, din Marsilia în anul 1964, efectele ucigătoare produse de infrasunete rivalizează cu cele produse de arma cu neutroni!

Ele au fost sesizate de colaboratorii săi atunci când s-au mutat într-o clădire nouă. Sufereau cu toţii de dureri de cap, ameţeli, senzaţii acute de vomă, etc. în paralel s-a constatat că un ventilator uriaş, al instalaţiei de climatizare, cu turaţie foarte mică, împingea aerul în conducte cu intermitenţă, generând infrasunete cu frecvenţa de aproximativ 20 de Hz.

Aceste fenomene au trezit curiozitatea profesorului V. Gavreau care a început să facă experienţe cu sunete extrem de joase, construind în final un „tun cu infrasunete" pe care 1-a botezat „tunul bas" sau „tunul sonic".

Cu primul tun bas construit, format dintr-un ansamblu de tuburi de orgă, combinate, s-au obţinut sunete în banda de 19 Hz, la limita audibilului care au avut efecte nedorite: au început să vibreze organele interne ale cercetătorilor, producându-le dureri insuportabile. (ia o ciudăţenie, vibraţiile au continuat mult timp după ce dispozitivul a fost oprit, în final ele amortizându-se.

La o putere de numai 100 W s-au produs crăpături în pereţii laboratorului, apreciindu-se că dacă s-ar fi lucrat cu 1000 W s-ar fi dărâmat întreaga clădire.

Experienţele au continuat cu studierea efectelor propagării undelor sonore în spaţiu şi cu modalităţile de protecţie a personalului ce lucrează cu astfel de instalaţii. S-au creat unde complementare, egale cu jumătate din

frecvenţa undei purtătoare, care se formează într-un tub lung de 25 de metri, din beton. Prin acţionarea unui turbopropulsor în axul tubului, s-a ajuns la frecvenţa de 3,5 Hz! Cele mai periculoase pentru om s-au dovedit a fi undele cu frecvenţe de 6-7 Hz, care emise cu o putere de 1 megawat, au o rază de acţiune de peste 10 km. S-a creat şi o instalaţie mobilă, ce poate acţiona până la 8 km, dispusă pe platforma unui autocamion.

Deşi s-a căutat să se păstreze secretul cu străşnicie, cu timpul a început să se afle tot mai multe lucruri despre tunul bas. S-au experimentat o serie de generatoare cu ultrasunete, ce produc oscilaţii deosebit de puternice, cu frecvenţa egală cu frecvenţa bătăilor inimii luptătorilor.

După ce se realizează intrarea oscilaţiei create în mod artificial în rezonanţă cu frecvenţa cordului combatanţilor, frecvenţa generatorului sonic se micşorează lin către zero, până la oprire, antrenând în mod nemijlocit stopul cardiac, şi implicit moartea tuturor persoanelor din raza de acţiune a instalaţiei. De precizat că aceste efecte se produc chiar asupra oamenilor adăpostiţi în cazemate subterane, în autovehicule, sub apă, etc., dacă ei se găsesc în raza de acţiune a generatorului.

Tehnica militară oricât de sofisticată ar fi, este scoasă din funcţiune pe raza de acţiune a „tunului bas” devenind o simplă grămadă de fier, dacă este neprotejată special împotriva acestor efecte. Efectele pentru om sunt letale, la energii mari, producându-se spargerea vaselor de sânge, ruperea organelor interne, mergând până la fărâmiţarea oaselor.

Invenţia a trecut oceanul, în SUA, unde, în perioada războiului rece, pe plajele favorabile desantului maritim, s-au construit astfel de instalaţii, deosebit de puternice. Când

ziariştii americani au întrebat la ce folosesc uriaşele tuburi de beton de pe plajă, li s-a răspuns că sunt ţevi de canalizare şi irigaţii! Aceasta în mijlocul vestului fierbinte şi arid al Americii!

Şi, dacă nu v-am trezit curiozitatea, vă putem spune că românii au descoperit cu mult înainte aceste efecte prin persoana inginerului George Constantinescu. El a realizat cu foarte mult timp înainte, experienţe asemănătoare, astfel că pe coperta revistei Energia nr. 2 din 1921 este prezentată imaginea artistică a unui tun sonic ale cărui descriere şi funcţionare sunt descrise în publicaţia menţionată.

Pornind de la aceste cercetări dozându-se frecvenţele şi puterile folosite a rezultat o întreagă familie de arme neletale cu infrasunete, unele dintre ele, experimentate cu succes intrând în dotare.

Primele arme care folosesc câmpurile electromagnetice sunt derivate din unele aparate medicale!

în numărul din 4 aprilie 1978 al periodicului Newsletter, apărea, sub semnătura lui R. C. Beck, articolul „Extreme Low Frequency Magnetic Fields are EEG Entrainement”, în care autorul analiza efectele pe care câmpurile electromagnetice de foarte joasă frecvenţă le exercită asupra (iziopatologiei omului, cu referire expresă asupra encefalogramelor.

în viziunea autorului, câmpurile de extrem de joasă frecvenţă, cuprinse între 6,67 şi 6,26 Hz, provoacă stări confuzionale şi angoase, depresii, tensiuni, greţuri, lungirea timpilor de reacţie, desincronizări ale (electroencefalogramei), EEG, însoţite şi de alte tulburări neurovegetative.

în acelaşi timp, câmpurile oscilatorii de 7,83-8,0 şi 9,0 Hz au capacitatea de a induce diminuarea stărilor de

angoasă şi a tensiunilor. Se consideră că frecvenţele domeniului de extrem de joasă frecvenţă (ELF – Extreme Low Frequency) sunt purtătoare pentru mesajele cxtrasenzoriale, cum ar fi cele telepatice, telekinezice, radiestezice şi în general, psihotronice.

Conform datelor din reţeaua Internet, firma Cyberkinetics Inc.(SUA), a primit aprobarea pentru experimentarea pe fiinţa umană a unor cipuri revoluţionare. Unul are capacitatea de a permite celui ce-l are implantat să citească gândurile persoanei ce o priveşte, iar al doilea permite comanda maşinilor cu puterea minţii.

Ruşii au realizat un cip ce are ascunsă în una din secvenţele de programare un miniprogram nedetectabil şi cunoscut numai de proiectant, care poate fi acţionat printr-un stimul intern (virus, comandă temporizată, etc) sau comandă externă (radio, Tv, reţele PC sau chiar prin releaua electrică) şi care creează un mesaj subliminal ce acţionează asupra ochiului operatorului PC creându-i stimuli creierului şi condiţii metal>olice ca într-un timp extrem de scurt acesta „să sufere un atac cerebral sau infarct miocardic”, după care defectează iremediabil şi PC-ul!

Observaţii efectuate de către serviciile secrete americane au stabilit, pe de altă parte, faptul că, în fosta Uniune Sovietică, începând din vara anului 1978, au avut loc experimente de utilizare a câmpurilor cu putere de 5-15 MW. Ori, s-a constatat că acest gen de transmisiuni sunt capabile să interfereze cu organismul uman, producându-i modificări psihoemoţionale.

Având o putere de 25-30 de ori mai mare decât cea a câmpului geomagnetic terestru, aceste radiaţii acţionează tocmai prin intermediul acestuia, modificându-1 în zona de acţiune a generatoarelor de acest tip şi acţionează

direcţional asupra ţintei alese. Plecând de la acest principiu s-au realizat armele psihotronice ai rezonanţă Schumann.

Cercetări începute încă în anul 1957 de către W.O. Schumann au demonstrat faptul că, între scoarţa terestră şi ionosferă, adică pe o înălţime de cca. 80 km, atmosfera din jurul pământului delimitează o cavitate rezonantă, în care se poate decela existenţa a cinci frecvenţe electromagnetice naturale fundamentale ale câmpului geomagnetic terestru şi anume: 7,8; 14,1; 20,3; 26,4 şi 32,5 Hz care, pe de o parte, sunt influenţate de activitatea cosmică, în principal cea solară iar pe de altă parte influenţează, la rândul lor, rezonant, fiziologia şi activitatea organismelor vii.

Dintre cele cinci frecvenţe fundamentale ale zonei de rezonanţă Schumann, prima şi anume cea de 7,8 Hz exercită influenţa cea mai puternică asupra organismului uman,. Acest lucru se datorează faptului că una dintre frecvenţele de bază ale activităţii cerebrale umane se realizează prin producerea unor pulsaţii electromagnetice ale creierului cu o valoare nominală de aproximativ 7 (Hz), cicli/secundă. Aceste pulsaţii cerebrale se găsesc într-un raport de continuă rezonanţă Schumann. Prin modificarea parametrilor acesteia, datorită fenomenului de rezonanţă indusă, se produce o modificare implicită a activităţii cerebrale umane.

Este ceea ce se întâmplă în mod natural atunci când se produc exploziile solare, vizibile sub forma petelor solare şi care sunt urmate, de obicei, de creşterea incidenţei unor afecţiuni, în special de tipul infarctului miocardic şi hemoragiilor cerebrale. In mod artificial, acelaşi proces poate fi indus şi prin utilizarea locală a câmpurilor de extrem de joasă frecvenţă, care produc apariţia tulburărilor descrise mai sus.

Dar nu numai frecvenţele zonei de extrem de joasă frecvenţă a spectrului electromagnetic au o asemenea influenţă. Şi undele acustice emise în gama de 7 Hz acţionează rezonant asupra creierului uman, producând un tablou clinic asemănător, în funcţie de intensitatea zgomotului emis putând avea, potenţial, efecte şi mai dramatice.

Sunt cunoscute diverse cazuri de acţiuni psihotronice, dintre care se pot menţiona bombardamentul Ambasadei SUA din Moscova cu microunde în 1972, când s-a îmbolnăvit de leucemie sau cancer peste 70 la sută din personalul ambasadei între care şi ambasadorul Jack Anderson, majoritatea murind în scurt timp. Datele au fost dezvăluite cu ocazia deconspirării Proiectului „Pandora" de către CIA.

Electrozii de conducţie se plasează de obicei pe zona capului. Frecvenţa purtătoarei de US se reglează funcţie de frecvenţa de rezonanţă a pielii, care are proprietăţi piezoelectrice şi care atunci când este vibrată, generează semnale electrice şi unde scalare care ajung în urechea internă.

Percepţia holografică se face prin funcţia creierului de a decodifica semnalele primite, neurofonul stimulând nervii receptori din ţesutul epitelial cu semnale codificate digital corespunzătoare receptării de către creier a informaţiei auditive care a fost codificată. Aparatul a fost utilizat cu succes şi în cazul persoanelor cu nervul auditiv afectat (surde).

Cu neurofonul s-au ftcut studii de recepţie stereo a unor sunete cu frecvenţă decalată (300 Hz şi 330 Hz) care în mod normal se combină şi generează efecte auditive la nivelul urechii interne (la: Tufts University, de către dr. Dwight Waybe Bateau şi la Monroe Institute).

S-au putut induce de asemenea, stări psihice corespunzătoare undelor cerebrale alpha, beta, theta, transmiţând semnale acustice corespunzătoare acestor unde cu neurofonul.

Autorul a obţinut pentru acest aparat, brevetele: US 3393279, US 3647970 şi US 756124.

în 1991, Martin Lenhardt de la Universitatea din Virginia, SUA, a descoperit că într-adevăr organismul are abilitatea de a detecta ultrasunete conduce prin piele, oase sau lichide umorale prin intermediul urechii interne care are terminaţii nervoase în legătură cu zona creierului care prelucrează sunetele.

începând cu anul 1996, neurofonul a devenit bun pentru publicul larg; după ce a fost ţinut ca secret militar de armata SUA.

In Cehoslovacia au fost înregistrate şi studiate, cazuri de persoane care pot „auzi” cu vârful degetelor, iar în Rusia şi România s-au înregistrat cazuri de persoane care „văd” cu vârful degetelor.

Generatorul orgonic portabil produs şi comercializat în SUA, este simplu de realizat şi are formă de cavitate rezonantă cu straturi alternante de folii din tablă de oţel alternând cu straturi de pâslă (3-5 straturi) şi introdusă într-o carcasă din lemn paralelipipedică cu deschidere la unul din capete, pentru emiterea radiaţiei de unde staţionare formată în interior. Sau, în altă variantă, sub formă de straturi de plasă de sâmiă fină alternând cu straturi de pâslă, cavitatea rezonantă astfel formată fiind introdusă într-o carcasă din tablă de oţel perforată. Pâslă este îmbibată în ulei vegetal. Carcasa din lemn sau pâslă poate fi înlocuită şi cu plastic. Suprafaţa interioară e recomandabil să fie din tablă de oţel galvanizată sau lăcuită cu şerlac.

In altă variantă, generatorul organic e construit sub formă tubulară, din minim trei straturi de plasă de sârmă fină alternând cu straturi de folie de polietilenă. Deschiderea cavităţii de generator orgonic e preferabil să fie suficient de mare pentru a include un pahar sau o sticlă cu lichid comestibil pentru energizare.

In 1990, profesorii Steven Koali şi William Lyman de la Colegiul Enstein de medicină din New York au arătat că microcurenţii electrici de 50-100 microamperi pot altera suprafaţa exterioară a proteinelor virusului HIV şi preveni ataşarea lor de receptorii biologici, nemaiputând fabrica o enzimă esenţială pentru reproducerea lor.

Cercetări efectuate de Bob Beck privind durata medie de viaţă a celulelor sanguine, au arătat că în timp ce durata medie de viaţă a celulelor sanguine ale sângelui normal e de circa 4 zile, celulele sanguine tratate cu microcurenţi electrici trăiesc câteva luni. S-a arătat de asemenea, că microcurenţii nu distrug celulele sanguine şi că prin microcurenţi de inducţie se pot neutraliza în cantitate mare paraziţi, viruşi şi microbi, putând fi astfel curăţat sângele pe cale electromagnetică. Ascultarea unor transmisii modulate prin microunde se bazează pe faptul că senzaţiile auditive se transmit la creier sub formă de impulsuri electrice, care pot fi transmise creierului şi direct, cu aju-torul undelor electromagnetice.

Dr. Frey a descoperit că atunci când microundele de 300-3000 Mhz sunt pulsate (emise) la rate specifice, creierul uman poate auzi aceste impulsuri ca şi cum ar fi emise din spatele capului.

Cercetările au arătat că microundele sunt oscilaţii ale creierului (receptate ca purtătoare de informaţie) în zona temporală a creierului, în faţa urechilor, efectul fiind aparent

rezultatul presiunii undelor electromagnetice asupra ţesuturilor nervoase care sunt în legătură cu receptorii neuronali din urechea internă. Microundele pot stimula şi direct celulele nervoase ale căilor neuronale ale simţului auditiv.

O tehnologie de inducere de voci recepţionate direct la nivelul creierului cu microunde modulate, a fost dezvoltată de dr. Joseph Shorp în 1973 la Walter Reed Army Research Institute, folosind microunde pulsate conform audiogramei informaţionale reproduse, în cadrul acestor cercetări au fost utilizate şi game de frecvenţe de microunde purtătoare capabile să genereze hipnotizarea subiectului de către dr. Sidney Gottlieb prin transmiterea de comenzi hipnotice la nivel de subconştient.

Se afirmă că armata SUA posedă deja arme non-letale de control a minţii cu infrasunete, microunde şi cu emiţători de radiofrecvenţă – bazate şi pe efectul de antenă al corpului uman la frecvenţe de 70-100 Mhz, folosite experimental. Se consideră că şi comunicările telepatice între doi indivizi se bazează pe comunicarea prin microunde modulate, produse de neuroni.

Utilizarea armelor de producere a vocilor mentale prin microunde modulate se poate face prin acţiuni subconştiente fie prin comenzi hipnotice fie prin interogaţii, perturbări interogative sau bazate pe injurii, blesteme etc. (precum şi cazurile clasice de vrăjitorie, practica woodoo etc.), inducere de afecte negative prin ameninţări, război informaţional, informatic sau imagologic, etc.

Sunt cunoscute cazuri de atac la persoană cu astfel de arme, cum ar fi cel al taiwanezului J. Wang, care în 1980 urmărind ca soţiei să-i fie înlăturată influenţa în firma transnaţională pe care o conducea şi pentru a-i anihila

obiceiul de a divulga secrete ale afacerilor unor terţe persoane (voit sau involuntar), cu sprijinul securităţii taiwaneze a fost iradiată cu microunde purtătoare modulate cu voci mintale şi de inducere de hemoragii cerebrale astfel încât i-au indus un comportament paranoic de persoană nebună,

Dar în urma „tratamentului" administrat, J. Wang însuşi a decedat din cauza hemoragiilor cerebrale, iar soţia sa, refkută mintal după mult timp în spital, a emigrat în Statele Unite, unde a fost în continuare urmărită şi iradiată de taiwanezi pentru a fi eliminată definitiv din afaceri de către clanurile concurente.

Un alt exemplu de atac cu arme de inducere mentală cu voci cu microunde este cel al unui chinez stabilit în 1994 în SUA, care şi-a ucis soţia la îndemnul unor voci care în viziunea lui mentală, veneau de la „un înger" care încerca să-1 ajute (caz publicat în revista The World Journal) deşi totul era creat artificial de către cei ce doreau să-i distrugă familia, prestigiul şi credibilitatea.

Dispozitive de inducere a somnului au fost realizate şi experimentate în fosta URSS încă din 1974, prin unde radio pulsatorii de sincronizări cu frecvenţele de comunicare dintre anumiţi neuroni. S-a dovedit că undele radio pulsate pot modifica activitatea unor neurotransmiţători. Pulsarea s-a filcut pe frecvenţa biocurenţilor cerebrali specifici stării de somn (starea delta: 0,5-4 Hz) şi preferenţial – la 0,8 ...1 Hz. Astfel de experimente au fost realizate şi la Institutul Walter Reed Army din SUA, de către Robert Becker.

Cercetări ale efectelor acestor arme au fost efectuate între 1990 – 1995 şi de savantul rus Vladimir Lopatin.

EXTRASENZORIALITATEA DE GRUP

Spionii psihici americani au descoperit că abilitatea de

a vedea la distanţă atunci când ftceau parte dintr-un grup amplifica aceasta. Cu cât erau mai mulţi spioni psihici însărcinaţi cu o anumită sarcină, cu atât creştea abilitatea de a reuşi în acţiunile de tip psihotronic.

Creştea foarte mult rezoluţia imaginilor obţinute cu atât mai mult cu cât era mai mare numărul spionilor psihici. Cu cât grupul era mai adaptiv şi dispunea de energie biofizică mai mare, cu atât creştea potenţialul paranormal.

Pentru creşterea potenţialului paranormal, ruşii foloseau generatoare psihotronice. Americanii, în schimb, sub auspiciile CIA, foloseau în acelaşi scop grupuri mari de oameni care lucrau împreună.

Aceasta se datora faptului că aceste câmpuri biofizice individuale au calitatea de a se contopi într-un mare câmp biofizic, care era mai mare decât suma părţilor constituente. Acest câmp biofizic de grup putea depăşi restricţiile PDF. PDF (Paranormal Damping Field) reprezintă psicâmpul deosebit de puternic incalculat în populaţie de către cei ce deţin puterea pentru a reduce abilităţile paranormale. Astfel se obţine o acţiune infoenergeică mult mai dezvoltată.

David Morehouse, în cartea sa Războinicul psihic, vorbeşte că prin astfel de mijloace s-a ajuns la o acurateţe de 80 la sută. Prin conectarea spionilor psihici americani pentru operaţiuni de tipul descris, spionii psihici îşi conectau câmpurile biofizice pentru a produce un efect de grup ale abilităţilor paranormale.

S-a observat că odată cu prelungirea activităţii de grup, creşte şi acurateţea acţiunilor întreprinse. Aceasta deoarece câmpurile biofizice ale membrilor individuali se „coalizează” într-o „minte” a grupului unificat şi amplificat de grup, creşte câmpul biofizic al fiecărui spion fizic de la funcţionarea sa morfogenetică latentă la conştienţa asupra mediului

(conştiinţa primară), atunci când se pot desfăşura activităţi infoenergetice.

In timpul liber, s-a folosit vederea la distanţă de tip extrasenzorial de grup, de către spionii psihici americani pentru a urmări OZN-uri Ssi pentru a explora diverse situri de pe glob sau din afara sa. Jim Marrs în cartea sa Agenda străinilor furnizează multe informaţii în această direcţie.

Efectul „cea de a suta maimuţă" este o binecunoscută anecdotă despre răspândirea mimelor prin influenţarea de la distanţă. Cu câţi mai mulţi oameni practică o mimă (o activitate obişnuită sau o acţiune), cu atât mai uşoară devine pentru grup. Este un fenomen observat că există un prag al numărului de persoane sau de animale care folosesc aceeaşi mimă după care mima devine obicei pentru întreaga rasă sau specie.

In acţiunea infoenergetică, câmpul latent biofizic (numit de biologi câmpul morfogenetic), trebuie să se dezvolte până la un punct în care el devine conştient de ceeace-1 înconjoară.

Dr. Rupert Sheldrake, valorificând ideile sale privind câmpurile biofizice care înconjoară organismul, a elaborat teoria rezonanţei morfice. In această teorie, corpurile morfogenetice mediază şi controlează dezvoltarea şi evoluţia creaturilor vii şi le stabileşte caracteristicile care vor fi trecute urmaşilor.

Dacă cineva reuşeşte să facă aceste câmpuri morfogenetice să fie conştiente de mediul înconjurător, se vor putea stabili bazele pentru acţiunile psihoenergetice.

Aceasta este conştiinţa primară. Cursurile de vedere extrasenzorială americane, care nu pornesc de la înţelegerea acestor procese biofizice, luate 12 ore pe zi, 7 zile din săptămână, au nevoie de timpul a 18 luni pentru a incalcula

autoconştienţa câmpurilor biofizice de care este nevoie în acţiunile psihoenergtice.

înţelegerea proceselor invocate permite reducerea acestei perioade prin obţinerea unor metode mai eficiente de amplificare a câmpului biofizic natural spre starea când acesta este conştient de ceea ce se întâmplă în jurul său. Când se ajunge în acest punct, câmpul biofizic poate fi trimis de la operator să examineze locuri îndepărtate. Şi atunci extrasenzitivitatea este posibilă.

FIE CA FORŢA SĂ FIE CU TINE! PERCEPŢIA DE LA DISTANŢĂ ŞI TELECHINEZIA MINTEA COMANDĂ MATERIEI

Abilitatea de a spiona psihic locaţii aflate la mari depărtări cu un mare grad de acurateţe poate uimi, însă faptul că marile puteri îşi antrenează telepaţii să interogheze psihic creierele inamicului este evident şi mai greu de înţeles. Că această informaţie a putut să fie ţinută departe de publicul larg, chiar dacă au fost editate o serie de cărţi excelente cum ar fi Descoperiri psihice în spatele cortinei de fier având ca autori pe Sheila Ostrander şi Lynn Schroeder care au revelat aceste fapte încă din 1971, completate cu sute de referinţe din ţările din Est, arată puterea de dezinformare a sistemului care controlează ceea ce ni se permite să gândim. Deoarece savanţii vestici au predicat că nu este posibil să existe Psi, cu toţii am luat aceasta drept literă de evanghelie. Puterea de a scana mintea unei alte persoane are puternice implicaţii pentru viitor, în special pentru cercurile militare care dezvoltă această tehnologie.

Percepţia de la distanţă (RS) reprezintă utilizarea RV (vederea la distanţă) pentru a te introduce în creierul unei alte persoane. Această tehnologie a fost dezvoltată de ruşi, care au ftcut din RS o adevărată artă. In vest, în cercurile militare se foloseşte pentru aceasta termenul de ESP.

RS poate fi gândit ca o ascuţire a RV pentru a extinde domeniul său ajungând la înglobarea telepatiei, astfel ca scanarea minţii unor altor persoane să poată fi realizată. Rușii au descoperit cum să antreneze un al treilea telepat pentru a asculta o conversaţie telepatică privată între alţi doi alţi telepaţi. Americanii au utilizat această tehnologie nu numai pentru a interoga ruşi cu funcţii înalte, dar au scanat şi minţile celor suspecţi a fi spioni ruşi în timpul Războiului Rece.

Scanarea telepatică a unor alte persoane se bazează ca într-o primă etapă să se realizeze RV pe această persoană. în RS, se scanează obiectivul prin proiectarea câmpului biofizic folosit pentru RV. Psioperatorul învaţă să plaseze câmpul biofizic lângă cel al obiectivului.

Astfel, câmpul biofizic propriu poate interacţiona cu corpul biofizic nedezvoltat al obiectivului. Prin acordarea corpului biofizic al spionului psihic cu cel al obiectivului, primul lucru care se percepe este emoţia. In timpul antrenării telepatului, conștientul telepatic empatic este unul din cele mai uşoare lucruri care se învaţă. Stările emoţionale răsună prin fabrica câmpurilor biofizice ale persoanelor. Chiar în timpul zilei, noi recepţionăm emanaţiile emoţionale ale persoanelor din jurul nostru. Dezvoltările telepatice ale acestui instinct natural sunt primii paşi în antrenamentul telepatic. Pavel Naumov a prezentat la Radio Moscova o serie de metode pentru antrenarea abilităţilor telepatice. Numeroase articole elaborate în SUA demonstrează interesul CIA şi DLA pentru protecţia persoanelor de top americane în faţa ameninţărilor de scanare psihică. Un expert parapsiholog sovietic, profesorul Vasiliev, este citat atunci când afirmă: „nu de puţine ori s-a întâmplat în istoria descoperirilor ştiinţifice că

stabilirea unor noi legi sau a unor noi fapte a fost inexplicabilă prin ceea ce deja se cunoştea în domeniu”.

In 1966, F. Zigel, un astronom sovietic de renume, trăgea concluzia că telepatia este ştiinţa viitorului. De asemenea, propunea ca cercetările în domeniu să fie bazate pe o cercetare organizată de instituţiile statului. In 1968, sovieticii organizaseră deja mai multe centre de cercetare specializate în experimente telepatice de nivel academic, precum şi mai multe echipe interdisciplinare, formate din fiziologi, fizicieni, psihologi, matematicieni, cibemeticieni, neurologi şi ingineri electronici pentru investigarea telepatiei. Au fost facute o serie de experimente implicând transferarea gândurilor la mari distanţe (Leningrad-Moscova 600 km; Moscova – Tomsk 4000 km).

Dezvoltarea câmpului RV biofizic permite psi-operatorului să înceapă să scaneze ideile conţinute în câmpul biofizic al obiectivului (psyche şi mintea). Câmpul biofizic „se luminează” cu gândurile care trec prin mintea obiectivului. Telepaţii pot recepţiona aceste gânduri prin contopirea corpului biofizic cu cel al obiectivului şi transmiterea informaţiei care există în câmpul biofizic al obiectivului. Procesele ca acestea sunt de natură cuantică, astfel că pot fi recepţionate firă un grad mare de acurateţe. O idee clară asupra ceea ce gândeşte obiectivul se poate obţine prin utilizarea metodelor ruseşti de scanare. RS hipnotic apare să ofere o mai mare acurateţe a scanării.

Odată ce informaţia a fost recepţionată, câmpul biofizic al telepatului poate apoi să o download-eze şi să înceapă citirea informaţiei care a fost obţinută din creierul obiectivului. Astfel pot fi citite gândurile unei persoane. Dezvoltarea graduală a acestui proces permite telepatului să devină mai preds în citirea minţii obiectivului. Deoarece

câmpurile biofizice RV pot călători instantaneu între obiectiv şi telepat, acest proces poate continua într-un flux continuu. Corpul biofizic al spionului psihic telepat se deplasează la câmpul biofizic al obiectivului, încarcă gândurile care le găseşte acolo, apoi se reîntoarce în corpul telepatului. Se download-ează informaţia în creierul telepa-tului apoi se reîntoarce la obiectiv pentru a continua procesul. Acest proces „du-te vino" se poate desfăşura cu o viteză aşa de rqare încât apare o continuitate a input-ului telepatic la operatorul ESP bine antrenat. Telepatia devine ceva mai dificilă când se execută cu obiective din străinătate care vorbesc o altă limbă. Acest obstacol se poate depăşi de către telepaţii experimentaţi fâcându-se apel la limbajul seminal arhetipal, pe care telepatul îl poate învăţa să-1 înţeleagă din mintea străinului. Se reduce însă acurateţea, dar repetând de mai multe ori acest exerciţiu, se pot obţine fluxuri de informaţii care se pot înţelege.

Sistemul militar rus a dezvoltat această tehnologie pe care au perfecţionat-o neîncetat. Discuţiile pe care psihologii vestici le au despre veradicitatea semnalelor telepatice şi dacă există sau nu telepatie îi fac pe ruşi să râdă.

„Ruşii sunt singura naţiune care a încercat să denatureze semnalele telepatice" au declarat Ostrander şi Schroeder în cartea lor. Prin introducerea unui al treilea telepat, care putea determina când există un flux al gândurilor între doi telepaţi(curent de informaţie biofizică), ruşii şi-au dat seama că ei pot nu numai să întrerupă acest flux, dar că îl pot schimba prin voinţa acestui al treilea telepat, care ar putea să substituie gândurile (câmpuri biofizice cu întipărire de limbaj). ••rin această metodă ruşii erau capabili să pătrundă în conversaţiile telepatice şi să substituie mesajele şi imaginile pe care doreau. Dezvoltarea

acestei linii de cercetare le-a permis sovieticilor să fuzioneze psioperatorii pentru a forma minţi de grup. Interesul american în această direcţie a fost stimulat de informaţiile primite în 1973 despre o bază de cercetări ultrasecretă aflată lângă Leningrad unde se desfăşurau cercetări psihice.

Cercetările avansate ruseşti în domeniul ESP şi al telechineziei par să-i fi condus către provocarea unor efecte fizice. Acest lucru a înspăimântat comandamentul american al rachetelor, deoarece exista posibilitatea scoaterii din luptă a rachetelor balistice americane când acestea se aflau în silozuri sau în zbor. Astfel se putea distruge capacitatea de intimidare a Americii. In 1975, un inginer în domeniul nuclear, Thomas Bearden, a fost utilizat de armata americană pentru desfăşurarea unor cercetări privind zona de cercetări psihice ruseşti numită psihotronica. Astfel a fost descoperită grupa de cercetări telepatice ruseşti, care prin sinergia minților telepaţilor ruși obţinea telechinezia amplificată telepatic. Un număr mare de telepaţi ruși puteau crea forme de gând din inconștientul colectiv și provoca materializarea.

Zona psihotronicii este deosebit de interesantă. Deoarece câmpurile biofizice mediază transferul gândurilor între telepaţi, ele pot transfera şi alte tipuri de informaţii. Câmpurile biofizice, deoarece îşi au originea într-o realitate duală, într-un univers contiguu cu lumea reală, cea fizică, pot experimenta un mecanism prin care fenomenele din categoria spiritismului (fantome, posesia demonului) se pot întâmpla. Dacă luăm în consideraţie existenţa mai multor niveluri de realitate, vizitatori străini din alte dimensiuni pot fi de asemenea explicaţi ca nişte transferuri de energie străină biofizică în universul nostru.

Prin dezvoltarea acestei teorii a fenomenelor câmpului

biofizic într-o realitate contiguă, fenomenele psihotronice pot fi explicate. Atunci când are loc sinergia mai multor telepaţi, deoarece câmpurile lor biofizice au atins autoconştienţa (conştient de ordin înalt), are loc o creare a unui nou tip de câmp biofizic. Astfel se poate obţine accesul la stări de alterare a realităţii.

Psihochinezia (PK) sau telechinezia reprezintă abilitatea de a influenţa obiecte animate sau inanimate de la distanţă, fâră contact fizic, prin mijloacelfe câmpurilor de energie biologică controlată sau necontrolată. Prezentăm în continuare câteva din efectele PK: iniţializarea sau încetarea mişcării unor obiecte inanimate; neutralizarea aparentă a efectului gravităţii asupra obiectelor inanimate; levitaţia; inducerea unor schimbări în procesele fiziologice ale materiei vii;

crearea unor câmpuri electrice, electromagnetice, electrostatice, magnetice sau gravitaţionale care pot fi măsurate în jurul obiectelor ţintă; introducerea unor imagini pe emulsiile fotografice.

In 1997, Sunday Telegraph dezvăluia că Robert Jahn de la Centru de Cercetări privind anomaliile în tehnică din Princeton desfăşura o serie de proiecte care aveau ca scop influenţarea generării numerelor aleatorii prin intermediul telechineziei. Subiecţii erau rugaţi să se concentreze asupra unui monitor de calculator care prezenta rezul-tatul generării numerelor aleatoare, ca secvenţe de 0 şi 1. Legea numerelor mari afirmă că după foarte mari experienţe numărul de 0 şi de 1 generate trebuie să fie egal. Dacă telechinezia există (minte deasupra materiei), ar trebui să se genereze mai multe din cifra aleasă în prealabil. După mai bine de 12 ani de experienţe, în care au fost im-plicaţi mii de subiecţi, profesorul Jahn a demonstrat că instrumentele

electronice sunt influenţate de mintea omului prin telechinezie. Acesta fiind un set dramatic de experimente care subliniază faptul că sovieticii au avans într-un domeniu deosebit de important.

Cercetările parapsihologice din URSS şi din Cehoslovacia pun accentul pe identificarea şi cuantificarea câmpurilor de forţă generate bioenergetic, pfecum şi pe identificarea proceselor fiziologice care sunt influenţate de energia PK.

Există diferenţe fundamentale între abordările sovietice şi cehe privind cercetările asupra PK. Deoarece cercetarea paranormală a fost privită ca apanajul unui mic număr de oameni, în URSS cercetările erau concentrate numai asupra indivizilor dotaţi şi au încercat să determine ce atribute fiziologice pun în valoare capacităţile acestora şi îi fac diferiţi de restul populaţiei. Paralel cu aceste eforturi de a determina cauzele PK, sovieticii şi-au concentrat eforturile asupra determinării naturii câmpurilor de energie care se formează şi au încercat să determine dacă toţi subiecţii dotaţi psihocinetic creau acelaşi câmp de energie. Cercetarea cehă era de asemenea orientată pe efectul cauză-efect, dar era condusă de ideea că efectele PK pot fi produse de majoritatea populaţiei şi nu este nevoie de capacităţi psihice deosebite pentru a demonstra efecte PK.

Dacă telechinezia există, cercetările ESP realizate în URSS şi de echipele de telepaţi formate în această ţară pot avea justificare.

Efectul psihocinetic este analog forţei electromotoare. Această forţă este prezentă în maşinile care cuprind motoare electrice, precum şi în generatorii care produc energie. Această forţă a fost descrisă de Maxwell la sfârşitul secolului al 19-lea şi modelată în ecuaţiile matematice care poartă

numele savantului. Dacă ecuaţia forţei electromotoare este analogă telechineziei noi putem fi capabili să facem predicţii asupra funcţionării acesteia. Dacă în ecuaţia forţei electromotoare introducem câmpurile biofizice obţinem că forţa telecinetică este proprţională cu puterea câmpului biofizic al psi-operatorului. Acest câmp biofizic poate fi privit ca având un efect de câmp în telechinezie, deoarece mişcare sa va amplifica efectele telecinetice. Deoarece am prezentat teoria telepatiei ca fiind o mişcare de câmpuri biofizice de la telepat la subiect, având viteza de interacţiune foarte mare, aproape instantanee, atunci poate fi văzut că dezvoltarea autoconştientului în aceste câmpuri poate conduce la o marcată abilitate telecinetică. In antrenamentele telecinetice, câmpul biofizic este împins către ţintă cu putere maximă, spre deosebire de telepatie, în care acest câmp oscilează între telepat şi subiect, nepermiţând efecte psihocinetice. Cu alte cuvinte, se învaţă împingerea obiectelor odată cu ştiinţa RV-ului.

Ambele superputeri au devenit interesate de telechinezie datorită implicaţiilor militare. Un document DIA din 1975 declara:

Cercetarea sovietică are câteva direcţii diferite în eforturile de a dezvolta explicaţii materialiste pentru efectele observate de PK. Această cercetare s-a implicat în studii serioase asupra caracteristicilor câmpului electric dintre subiect şi obiect, asupra caracterizării câmpurilor electrice din imediata apropiere a subiectului, asupra studierii formelor undelor creierului subiecţilor şi asupra fotografierii câmpurilor bioenergetice ale subiecţilor. Deşi savanţii ruşi nu au ajuns la o concepţie comună privitoare la natura acestor forţe, toţi agreează ideea că energie psihică este implicată.

Victor Adamenko de la Institutul de radiofizică din Moscova, Victor Iniuşin de la Universitatea kazahă din Alma-Ata şi Ghenadi Sergheiev de la Institutul de fiziologie din Leningrad sunt savanţii sovietici care conduc cercetările în domeniul PK. Iniuşin şi Sergheiev au dezvoltat o serie de teorii bazate pe existenţa unui tip diferit de energie – o formă a energiei biofizice pe care au numit-o „bioplasmă”.

Aceştia consideră efectele PK analoage fulgerului şi afirmă că mişcarea în PK apare ca un rezultat al interacţiunii câmpului electrostatic al obiectelor. Energia biologică implicată este direcţionată de conştient spre subiect. Astfel se pot deplasa obiecte sau se poate opri mişcarea, se poate schimba direcţia sau obiectele se pot roti. Sergheiev a dezvoltat o serie de aparate de măsură pentru schimbările în câmpul bioplasmatic la distanţe de până la 3 metri. A putut măsura câmpuri de până la 10000 volţi/cm în vecinătatea ţintei fără vreo indicaţie că ar exista vreun câmp între subiect şi obiect. In conformitate cu cele declarate de Sergheiev, energia bioplasmatică se concentrează în regiunea capului. El atribuie PK unei polarizări a bioplasmei într-o manieră asemănătoare laserului. De aceea îl denumeşte „efect biolaser”, care acţionează ca o forţă materială asupra obiectului

Sergheiev a elaborat detectori care monitorizează energia în timpul demonstraţiilor PK. Deşi observatorii vestici au negat informaţia asupra construirii detectorilor (informaţie pe care sovieticii o clasificau ca fiind strict secretă), un tip de astfel de detector s-a realizat chiar în SUA. David Thomson a realizat un aparat care poate fi considerat ca intrând în această clasă. Aparatul a fost utilizat în studiul câmpurilor de forţă umane la Universitates Saskatchevan din Canada. Aparatul era constituit dintr-un preamplificator,

două condensatoare şi un înregistrator, întocmai ca cel de la encefalograf. La Laboratorul de cibernetică biologică din Universitatea Leningrad, la catedra de fiziologie a fost elaborat un aparat pentru detectarea câmpurilor electrice ale nervilor la distanţe de până la 24 de cm. Acest aparat se baza pe electrozi deosebit de sensibili.

Adamenko a condus experienţe pentru a stabili rolul sarcinilor electrostatice de pe suprafaţa corpurilor ţintă în deplasarea acestora. Adamenko a avansat teoria că omul poate fi anizotropic, adică omul poate fi capabil să altereze energia sa externă în funcţie de starea energetică internă, iar această capacitate la rândul său depinde de procesele fiziologice. Adamenko presupune că oamenii, animalele şi plantele posedă câmpuri electrice datorită polarizării spontane a țesuturilor. Aceste câmpuri pot interacționa cu sarcinile electrice externe induse sau impuse. Adamenko a arătat că baza materială a interacţiunii fără contact între om și obiecte rezultă din câmpul electrostatic a cărui magnitudine depinde de starea fiziologică a omului.

De asemenea, Adamenko a avansat conceptul că în sens termodinamic, țesutul viu nu poate fi subiectul acelorași legi fizice care sunt valide pentru materia anorganică. El argumentează că ţesutul viu poate demonstra proprietăţi noi (în termeni termodinamici) atunci când este comparat cu materia anorganică; El crede că dacă moleculele vii diferă cantitativ şi calitativ de moleculele anorganice, atunci poate exista o distincţie între câmpurile de forţă „vii" şi „tehnice". Pentru a dezvolta acest punct de vedere savantul face referire la vindecarea „cu mâinile" sau „vindecarea datorită credinţei". Sovieticii au măsurat câmpurile electrice dintre vindecători şi pacienţi. Cunoscând aceste valori ale câmpurilor le-au aplicat pacienţilor, prin utilizarea unor

generatoare de câmpuri, fără a se obţine rezultatele vindecătorilor.

Alexandru Dubrov, un biofizician de la Institutul de Fizică a Pământului al Academiei de Ştiinţe a URSS, a avansat conceptul de „biogravitaţie” pentru a explica PK. Biogravitaţia a fost introdusă, ca noţiune, de V.A. Bunin în 1960, în legătură cu abilitatea organismelor vii de a forma și detecta unde gravitaţionale. Dubrov şi-a bazat teoria pe conceptele curent acceptate ale biologiei moleculare şi fizicii energiilor înalte. Aceasta înseamnă că vectorul sau câmpul de forţă este format la nivel subcelular şi este capabil de atragerea sau respingerea forţelor naturale gravitaţionale sau el însăși emite unde gravitaţionale de foarte mică intensitate. Dubrov, ca şi alţi savanţi americani şi sovietici, gândeşte că schimbările în continuul spaţiutimp poate fi baza fenomenelor PK observate, adică, timpul poate fi accelerat sau decelerat de către subiectul psihic.

In 1974, psihicul sovietic Boris Ermolaiev a participat la o serie de experimente la Universitatea din Moscova. S-a raportat că Ermolaiev are capacitatea de a suspenda (levita) obiectele în aer prin concentrarea energiei psihice într-un anumit punct focal în spaţiu. Intr-o altă demonstraţie, Ermolaiev a ţinut în mâini un obiect, apoi şi-a depărtat mâinile cam la 20 de cm de obiect care a rămas suspendat în aer. Dubrov simte că puterile levitaţionale ale lui Ermolaiev pot fi folosite pentru a demonstra că spaţiul-timp și schimbările gravitaţionale apar în zona dintre mâinile psihicului și obiect. El bănuieşte că transmisia energiei electromagnetice ar putea fi întârziată atunci când trece printr-un câmp de levitaţie.

Două femei subiecţi psihici, Nina Kulaghina şi Alia Vinogradova, au fost studiate extensiv de Sergheiev și

Adamenko. Sergheiev a declarat că Kulaghina poate controla bătăile inimii unei broaşte, poate imprima imaginile pe care doreşte pe emulsii fotografice sigilate şi poate mişca obiecte de aproximativ un kilogram. în 1975, Sergheiev a condus o serie de experimente în care Kulaghina a fost rugată să influenţeze inima unei broaşte. In general, inima unei broaşte continuă să bată câteva ore după ce a fost scosă din organism. într-un experiment inima broaştei a fost aşezată într-un vas la 80 cm de Kulaghina. Aceasta s-a concentrat pentru a controla bătăile inimii. Electrocardiogramele au arătat că rata contractărilor creştea sau descreştea la comanda ei. Cinci minute dujiă ce a început experimentul, aceasta a oprit inima să bată. Când a fost aşezată în vas o nouă inimă, aceasta şi-a încetat bătăile după 23 minute.

într-un alt experiment, Kulaghina a imprimat imagini pe un film neexpus, sigilat în învelitoarea sa. în timpul acestor experimente, Sergheiev a măsurat energia din jurul corpului psihic şi a găsit-o a fi cam jumătate din cea a unui individ non-psihic. Aceasta 1-a condus pe Sergheiev la concluzia că ea absoarbe energie din mediu şi o descarcă asupra obiectului ţintă.

Kulaghina este supusă la un stres deosebit atunci când este supusă la teste. Pulsul acesteia creşte. De asemenea, creşte ritmul respiraţiei. Apar dureri în partea superioară a măduvei spinării şi la ceafă. La sfârşitul şedinţei, ea se simte obosită, îi este sete şi are un gust de fier şi cupru în gură. Pe timpul experimentului, ocazional trece prin perioade când are ameţeală şi stări de greaţă. Nivelul zahărului în sânge creşte şi după o oră de la încetarea testelor are o pierdere în greutate de un kilogram. Când este singură prezintă un stres mai redus şi afirmă că răspunde mai bine la sarcini atunci când este o atmosferă prietenoasă în jurul ei, de încredere

mutuală şi credinţă. Abilitatea ei PK este dependentă de starea în care se află atât ea cât şi observatorii. Cheltuieşte mai multă energie într-un mediu ostil sau într-o atmosferă plină de scepticism.

Adamenko a observat că Alia Vinogradova produce efecte similare cu ale Ninei Kulaghina, dar suferă mai puţin de stres. în timpul experimentelor cu ea la Moscova, atunci când aceasta muta o varietate de obiecte pe o suprafaţă dielectrică, a putut fi măsurată o cantitate mare de energie electrostatică împrejurul acestor obiecte. Măsurătorile au demonstrat că pulsaţiile acestui câmp erau sincrone cu ritmul inimii, al respiraţiei şi al undelor alfa ale Vinogradovei. Regiunea dintre Vinogradova şi obiect nu conţinea câmpuri sau frecvenţe de energie, iar energia electrostatică creştea în intensitate când obiectul se apropia.

O concluzie logică pe care a putut să o tragă Adamenko a fost că pot exista indivizi care posedă abilitatea de a construi un câmp de energie electrostatică pe suprafaţa unui corp conform voinţei acestora.

Cehii, ca şi sovieticii, au încercat să identifice sursele de energie biofizică, dar cercetările lor nu au fost centrate asupra indivizilor dotaţi psihic. Parapsihologii cehi au emis ipoteza că există mulţi oameni care posedă capacităţi psihice şi că astfel de capacităţi pot fi observabile ca efecte PK. Cercetarea parapsihologică cehă este orientată pe PK, probabil ca rezultat al construirii de către Robert Pavlita a generatorilor psihotronici. Cehii cred că utilizarea acestor aparate pentru colectarea şi concentrarea energiei poate crea posibilitatea oricărei persoane să provoace efecte PK.

Deşi, proiectarea şi construirea generatorilor este deosebit de complexă, aceste aparate sunt uşor de folosit şi cer numai o scurtă instruire pentru a se opera cu ele. Acest

mod de lucru are două avantaje majore: nu necesită prezenţa unui supervizor, iar efectele fizice observabile, cum ar fi mişcarea sau atragerea obiectelor, servesc ca feedback încurajator, pozitiv pentru subiect.

Ruşii şi cehii, aşa cum am mai menţionat, utilizează generatoare psihotronice pentru a amplifica câmpurile biofizice. Utilizând această metodă este posibil de a obţine efecte macro-telechinetice. Aceasta are implicaţii strategice pentru Rusia. S-a observat că exploziile nucleare au efecte ciudate, dependente de timp. Astfel, forţa exploziei nucleare se schimba în funcţie de momentul din zi al exploziei şi de luna anului. Acest lucru nu poate fi explicat de fizica obişnuită. De aceea, dar evident şi din alte motive este un fenomen strict-secret. Prin urmare, deoarece reacţiile nuclearo depind de timp şi chiar de poziţia geografică, armele nucleare au diferite randamente la diferite momente de timp.

Se paie că cercetătorii ruşi din domeniul războiului paranormal au reuşit să utilizeze psi pentru a modifica desfăşurarea unei reacţii în lanţ într-o armă nucleară. Hi ai descoperit că prin focalizarea telechineziei pe un eşantion radioactiv, rata înjumătăţiră, detectată de un contor Geiger, putea fi schimbată. Cercetătorii sovietici au analizat metodele prin care se putea încetini dezintegrarea uraniului 235 şi a plutoniului, care sunt folosite în armele cu fisiune atomică şi ca detonatori în bombele cu hidrogen. Ei au descoperit că psi putea încetini reacţia în lanţ, astfel că arma nu mai ajungea la masă critică şi nu mai apărea explozia nucleară. Variabilitatea în timp a randamentului exploziilor nucleare se pare că se datorează efectului pe care pământul, soarele şi alte corpuri cereşti îl au asupra ratei reacţiilor nucleare în lanţ. Efectul Psi este mult mai puternic decât

acţiunea acestor câmpuri pe planeta noastră.

Aceste cercetări au fost întreprinse în mai mult de 20 de institute. Evaluările pe care le făcea DIA din SUA asupra psi sovietic considerau că psi-războinicii ruşi puteau: „incapacita, de la distanţă, echipamentele militare americane de toate tipurile, inclusiv armele nucleare, cât şi rachetele.” Efectul asupra armelor nucleare al psi a fost unul din cele mai bine păzite secrete. Ingo Swann era capabil să spioneze exploziile nucleare prin RV. Astfel şi-a dat seama că psi-experţii ruşi conectaţi la generatoare psihotronice puteau opri detonarea armelor nucleare. De aceea, Comandamentul american al rachetelor era aşa de îngrijorat. Dacă într-adevăr aşa ceva este posibil, atunci armele nucleare nu mai reprezintă o ameninţare. Ţara care domină războiul paranormal va avea un avantaj enorm în războaiele care vor veni în acest al 21-lea secol. Atunci când Rusia a oprit folosirea psi între facţiunile rivale (mai precis când Puţin şi-a asumat puterea) această nouă democraţie a redevenit o superputere. SUA, ca fiind singura ţară vestică care s-a preocupat de dezvoltarea armei psi, trebuie să facă faţă armatei chineze paranormale, corporaţiilor japoneze dotate cu capacităţi psi, precum şi celui mai puternic inamic în acest domeniu, Rusia lui Puţin.

Forţa care este inima telechineziei ar putea explica fenomenele psihotronice. Formarea unui grup de telepaţi va amplifica efectul telechinezetic. Deoarece efectul nu este simplu aditiv, ci este un efect sinergetic, se pot obţine rezultate deosebit de puternice. Telechinezia este legată de forţa care provoacă funcţia de stare cuantică să producă evenimente. De aceea, telechinezia se poate folosi pentru provocarea funcţiei de undă cuantică în scopul schimbării manifestării evenimentelor. Astfel se provoacă schimbarea

realităţii. Telechinezia se poate de asemenea folosi pentru ca să se inducă câmpurilor biofizice aspecte duale pentru modelarea formelor gândului. Aceasta poate avea ca rezultat producerea unor efecte specifice. Crearea formelor de gând din câmpuri biofizice este prezentată în mii de cărţi de spiritism. Este posibil ca noţiunea de magie să fie ea însăşi o absurditate, dar efectele ritualilor magice sunt în moştenirea noastră culturală. Telechinezia poate fi folosită Ia schimbarea realităţii. Se prevede ca mari schimbări să se producă în lume în 2013. Cercetătorii ruşi deja au prezentat câteva din aceste schimbări care vor avea loc.

Dacă privim câmpul biofizic natural ca parte a biosferei biofizice a pământului, atunci în oceanul inconștientului colectiv, grupări mai mici de câmpuri biofizice se pot coaliza pentru a forma arhetipuri, aşa cum a postulat Cari Jung. Grupuri de telepaţi ar putea folosi telechinezia pentru manifestarea formelor de gând din bazinul arhetipu-rilor în inconştientul colectiv. Aceste forme de gând pot fi văzute ca noi tipuri de mime, care ar putea infecta populaţia cu noi tipuri de gândire și acţiune. Deoarece populaţia nu realizează dimensiunea paranormală a realităţii, formele de gând direcţionate, în fapt nişte mime, ar putea afecta starea mentală a unei naţiuni. Astfel ar putea fi conceput un nou sistem de arme sau un sistem de inducere a politicii dorite. Psihotronica a devenit unul din interesele majore ale cercetărilor militare din S.UA., Rusia, China, Japonia, Cehia şi alte ţări.

PARAPSffIOLOGIA ŞI TERAPIILE EXTRASENZORIALE – O POSIBILA ARMĂ SECRETĂ

„Coborând, noaptea târziu, treptele avionului care aterizase pe pista pustie a aeroportului unde mă aștepta o maşină, am fost cuprins de o oarecare tristeţe şi de o imensă

nelinişte... Să fie, oare, posibil să ne pierdem conducătorul la numai zece luni de la alegerea lui? Şi câte speranţe ne pusesem în ella. Aşa îşi descrie Evghenin Ceazov, fostul medic al Kremlinului, în cartea sa Sănătate şi Putere, simţămintele care îl încercau atunci când a fost chemat urgent în Crimeea pentru al vedea pe Andropov, a cărui sănătate se deteriorase în mod neaşteptat.

Să-i dăm cuvântul lui Ceazov: JLra 30 septembrie 1983. Menţionez această dată, pentru că din acel moment s-a urmărit ultimul stadiu al bolii lui Andropov. Din octombrie, 1983, el a încetat să mai conducă nemijlocit şi concret Biroul Politic şi Comitetul Central, Sovietul Suprem al URSS şi nu a mai apărut la Kremlin. Or, toate acestea erau surprinzătoare. Totul a început de la o întâmplare absurdă...

Starea sănătăţii lui Andropov s-a agravat subit. Până atunci, el se simţea bine, în pofida bolii cronice de rinichi de care suferea. Dar, în timpul unei plimbări, s-a aşezat pe o bancă de ciment, a avut apoi frisoane, i-a apărut un flegmon care a evoluat incredibil de rapid, acesta trebuind să fie operat. Forţele organismului erau, inremediabil, subminate. Aceasta a fost evoluţia stării sănătăţii sale. Cine a provocat-o?

In cartea sa, E. Ceazov, care a fost un intim al multor pacienţi de renume şi a tratat mai mulţi lideri mondiali, oferă informaţii concrete despre ei, fâcând referiri la lupta pentru putere. Prin firea sa, un antimistic, respingând cu hotărâre tratamentele extrasenzoriale, Ceazov revine, totuşi, în cursul relatării sale, la tema destinului şi a fata-lităţii, care în mod nemilos, i-a înfrânt succesiv pe conducătorii sovietici. Şi aceasta, într-o perioadă de mare importantă pentru dezvoltarea relaţiilor sovieto-americane. Se hotăra soarta destinderii, a dezarmării.

într-una din conferinţele sale de presă Regan a fâcut o glumă:)yMă voi duce în Rusia, a spus cl, să discut cu liderul ei atunci când va muri". Şi într-adevăr, a venit după ce a murit L. Brejnev, I. Andropov, IC. Cernenko iar la putere s-a instalat M. Gorbaciov. Caracterizarea pe care E. Ceazov i-o fâcea lui Brejnev se baza, mai ales, pe ultimii ani, când personalitatea liderului sovietic era în declin. Se trecea sub tăcere faptul că, pe vremea lui şi cu participarea lui concretă, s-au semnat, de plildă, înţelegerile de la Helsinki.

E. Ceazov dă o înaltă apreciere eforturilor făcute de I. Andropov pentru a scoate ţara din stagnare, pentru renaşterea ei. „Incontestabil, scrie autorul cărţii, era un om total credincios, nu numai în cuvinte, ci şi în fapte, ideilor socialismului şi comunismului... în mod categoric, el era gata sil apere orânduirea socialistă cu orice mijloace, crezând sincer, că serveşte poporul. Se deosebea însă, de cei care intraseră în partid pentru a face carieră, prin cinste şi credinţă sinceră în socialismE. Ceazov nu-1 idealizează pe Andropov, observând că acesta greşea, deseori, izolânduse în biroul său şi promovând în funcţii de conducere oameni care, ulterior, nu i-au justificat speranţele. Şi totuşi, el a fost cel care a început perestroika. Andropov avea un plan precis de modernizare a ţării, care urma să devină şi mai puternică. Moartea lui a întrerupt totul.

La sfârşitul lui august 1983, Cernenko, succesorul lui Andropov, a mâncat peşte alterat, primit de la ministrul de interne Fedorciuk, care îşi petrecea concediul în Crimeea. O toxinfecţie gravă i-a provocat o insuficienţă cardiacă şi plumonară. Din spital, Cernenko a fost externat ca invalid total.

Revenind la evenimentele fatale anterioare, E. Ceazov subliniază, între ele, întâmplarea petrecută unuia dintre cei

mai capabili oameni din conducerea sovietică, A. Kosâghin, la 1 august 1976. „O voce plină de îngrijorare anunţa că barca în care se afla Kosâghin s-a răsturnat, că abia a putut fi salvat, iar acum se află în stare gravă la spitalul militar de lângă Arhanghelsk, în apropiere de locul accidentului”. Persoană robustă şi sportivă, Kosâghin fiicea canotaj. „în timp ce vâslea, el şi-a pierdut echilibrul şi s-a răsturnat cu barca”. S-a emis supoziţia că ar fi avut loc un accident cerebral. Deşi nu a decedat, „el nu a mai fost apoi acela care lua curajos hotărâri, luptătorul care îşi apăra până la sfârşit punctul de vedere, bine orientat în ceea ce priveşte evoluţia evenimentelor”. La 2 septembrie 1976, el a fost înlocuit în funcţia de preşedinte a Consiliului de Miniştri de către Tihonov, promovat de Brejnev.

După dispariţia lui I. Andropov (februarie 1984), între liderii din acea vreme cel mai puternic era ministrul apărării, D. Ustinov. El a murit la sfârşitul aceluiaş an. E. Ceazov scrie: „Moartea lui Ustinov a fost, într-o anumită măsură, absurdă şi ajăsat... multe semne de întrebare legate de cauzele şi caracterul bolii. In toamna anului 1984 avuseseră loc manevre comune ale trupelor sovietice şi cehoslovace pe teritoriul Cehoslovaciei. La ele au participat Ustinov şi ministrul cehoslovac al apărării, generalul Dzur. După manevre, Ustinov a simţit o indispoziţie generală, a fâcut o febră nu prea mare, iar analizele au indicat modificări pulmonare... O coincidenţă şocantă este faptul că aproximativ în acelaşi timp, şi cu acelaşi diagnostic, s-a îmbolnăvit şi generalul Dzur. A fost nevoie de o intervenţie chirurgicală urgentă. Din păcate, Ustinov a decedat ulterior, din cauza unei intoxicaţii evolutive”.

E. Ceazov a constatat o agravare subită a stării sănătăţii, cu final fatal, şi la alţi pacienţi din străinătate –

preşedintele Egiptului, Nasser, preşedintele Algeriei, Boumedienne, şi alţi mari luptători pentru dezvoltarea independentă a lumii arabe.

Modificări inexplicabile au fost observate şi în starea sănătăţii lui L. Brejnev. Perioadele de „absenţă", explicate prin sindromul astenic, alternau, deseori, la el, cu perioade de luciditate şi validitate. Cei care l-au însoţit pe L. Brejnev în timpul vizitelor sale în Franţa, în iunie 1977, își amintesc că o astfel de schimbare neaşteptată a stării generale a provocat confuzie în rândul francezilor. Un cunoscut demnitar din Franţa a organizat un brifing cu ziariştii, în ajunul sosirii lui Brejnev, şi a spus că acesta este, practic, invalid. De altfel, demnitarul în cauză promovase într-o funcţie înaltă tocmai datorită faptului că obţinuse informaţii despre boala gravă a predecesorului său și își pregătise din vreme campania electorală. Ce surprinşi au fost toţi văzându-1 pe Brejnev nu numai cum urcă scările, dar şi cum purta, energic, discuţii diplomatice dificile!

In străinătate se urmăreşte foarte atent starea sănătăţii liderilor din ţările prietene şi neprietene. Există o întreagă „ştiinţă" a prognozării sfârşitului şi înlocuirii conducătorilor, precum şi a altor evenimente cu ecou în viaţa politică. Este o ştiinţă veche, ca de altfel şi cea a „eliminării" persoanelor incomode pentru a înlesni drumul altora spre putere.

Să facem o scurtă incursiune în istorie. Este cunoscută ideea de la începutul anilor c50, a lui A. Duiles, fost director al CIA, de a-1 otrăvi pe Ciu En-Lai, cu ocazia unei vizite a acestuia într-o ţară vecină, ca apoi, să dea vina pe Moscova. Din ordinul său, pe lângă CIA s-a creat unitatea supersecretă denumită „Potenţialul morţii". Dezvoltând ideea, Richard Holmes, conducătorul serviciilor secrete, i-a propus şefului CIA, la 3 aprilie 1953, să instituie programul „pentru

folosirea în secret a materialului bacteriologic şi chimic". Despre aceasta au scris cercetătorii americani Victor Marchetti (fost funcţionar al CIA) şi John Marx, în cartea CIA şi cultul spionajului. Cu elaborarea progra-mului de folosire a bacteriilor şi otrăvurilor – care trebuiau să nu lase urme şi să fie greu de identificat – a fost însărcinat un absolvent al Colegiului din Manhattan, de profesie ecolog. în afară de asasinate, programul cuprindea şi acţiuni care provocau „incapacitatea", degenerarea individului, dezintegrarea, robotizarea, schimbări inreversibile în psihic, gândire, inclusiv metode oculte de influenţă asupra creierului. Programul a primit denumirea de „Supracontrol asupra raţiunii".

Despre amploarea programului vorbeşte faptul că – aşa cum recunoaşte, în 1977, un alt director al CIA, Turner – era realizat pe bază de contracte cu 44 de colegii şi universităţi, 15 colective de cercetare, 80 de instituţii şi firme particulare. Pentru efectuarea de experienţe (pe oameni), au fost alese 12 spitale şi trei case de corecţie.

Pentru a face economii, o parte dintre chimicale, de exemplu halucinogene de tip LSD, au fost testate pe un grup de „hippytt, vagabonzi, narcomani. De aceasta s-a ocupat, între altele, Timothy Lear, funcţionar CIA, iar un scamator de la circul din New York, Melholand, i-a instruit pe spioni cum să strecoare diferite substanţe în băuturile celor care urmau să devină victime ale unei noi „întâmplări ciudate".

Agenţia CIA din Leopoldsville a pregătit pentru asasinarea lui Lumumba, un amestec de barili ucigaşi, inclusiv de bruceloză. Pentru preşedintele Irakului, Kassem, s-a pregătit un lichid special cu otrăvuri ucigătoare. Pentru Castro (împotriva lui s-au comis peste 20 de tentative de atentat) – trabucuri, cărţi otrăvite, au fost puse la punct

metode pentru lichidarea lui în timpul unei vânători subacvatice. O parte din mijloacele chimice s-au testat pe locuitorii din Peninsula Indochina, în timpul războiului din Vietnam şi Cambogia. O serie de veterani ai acestor războaie, aflaţi în zona de împrăştiere a otrăvurilor, s-au îmbolnăvit în mod irecuperabil.

De altfel, CIA nu a exclus nici posibilităţile directe de reprimare. Enumerarea victimelor tuturor atentatelor de acest gen ar ocupa mult loc. Este suficient să amintim soarta unor personalităţi cum ar fi Allende, Lumumba, Cabrai, Boumedienne, Nasser, Bandaranike, Ngo Din Dem, Trujillo, I. Ghandi, A. Moro etc., încercările de asasinare a conducătorilor Libiei şi Irakului, pentru a avea o imagine despre amploarea activităţii „Potenţialului morţii".

Deşi, după demascările Comisiei Church din SUA şi indignarea manifestată de opinia publică împotriva „acţiunii de transmiterea a sentinţei" (cum se numeau asasinatele politice, în jargonul CIA), atentatele au scăzut, oarecum, în intensitate, acest lucru nu a influenţat în mod sensibil amploarea operaţiunilor secrete ale SUA în lume. Au fost lichidaţi adversarii lor deschişi, marionetele lor sau partizanii independenţi. Metodele au fost înlocuite cu altele, mai discrete. Până în prezent nu este clar cine se ascunde în spatele asasinării fraţilor Kennedy, în SUA. Intre posibilele pete albe se află şi „epurarea" mai sus-amintită a eşaloanelor superioare ale puterii URSS, care a prece-dat dezintegrarea acesteia.

Metoda „incapacităţii" persoanelor indezirabile cuprinde şi acţiunea biologică bazată pe cunoaşterea particularităţilor organismului, chiar şi asupra psihicului, vizând paralizarea creierului, „amorţeala" lui. în timpul lui Reagan, a fost adoptată o lege (nr.12333, din decembrie

1981), care interzicea doar implicarea directă a CIA în asasinatele politice. Dar legea respectivă (numită decretul Reagan) interzice doar implicarea directă a guvernului SUA. Cealaltă parte a programului, referitoare la „controlul total asupra raţiunii şi experienţele pe oameni”, era permisă în continuare. „Consimţământul persoanei pe care se fac testele trebui stipulat oficial” – în SUA. Dar în afara ţării? Este o întrebare, desigur, pur retorică.

Este imposibil să nu se constate o legătură între acţiunile vizând controlul asupra raţiunii şi unele evenimente contemporane. Cartea lui E. Ceazov nu acordă credit nelimitat acestor posibilităţi, prezentând cazurile din punctul de vedere al medicului care nu acceptă metodele extrasenzoriale de acţiune asupra organismului sau chimioterapia artizanală, folosită în mod arbitrar în cazul lui L. Brejnev de o oarecare „soră N”, amintită în carte. Autorul respinge aceste metode, dar nu neagă o posibilă influenţă. Mai mult, el se referă la strania evoluţie a lui L. Brejnev care, după lungi perioade de absenţă, „renăştea”.

Activitatea Djunei Davitaşvili este extrem de interesantă. Nimeni nu nega capacitatea ei de a influenţa organismul, inclusiv al celor pe care a aplicat metodele proprii de „masaj” şi „terapie de atingere”. Sunt bine cunoscute experienţele lui Ciumak şi Kaşpirovski la graniţa acţiunii hipnotice şi chiar puţin dincolo de această limită, aşa cum demonstrează o serie de fotografii. Există însă şi multe semne de întrebare. Cum au reuşit ei ca, prin intermediul mass-media, mai ales al televiziunii, să supună întreaga populaţie a ţării unei acţiuni sistematice asupra subconştientului ieşit de sub control?

La Moscova s-au manifestat, în ultimii ani, preocupări privind posibilităţile de realizare efectivă a controlului

asupra conştiinţei. Continuând studiile CIA, aceste persoane au putut verifica pe populaţie acţiunea unor unde puternice care influenţează capacităţile biologice ale organismului. Existenţa acestui grup de persoane nu este secretă. Probabil, metodele lor sunt folosite în continuare. Cum se explică, oare, seria de sinucideri suspecte din ţară şi străinătate, în ultima vreme?

Aceste întrebări se cer a fi puse întrucât, indiferent de acţiunile la care ar fi supusă gândirea oamenilor, indiferent de atacurile biologice la care am fi expuşi prin metode superrafinate, omul nu încetează să gândească, să comunice, să ia atitudine.

Bibliografie

1. Emil Străinu – Spionajul psihotronic şi câmpul de luptă mental, Editura Universităţii Naţionale de Apărare „Carol I" Bucureşti 2006

2. Emil Străinu – Spionajul psihic, Editura Helis, 2006

3. Emil Străinu – Războiul psihotronic, Editura Phobos, Bucureşti 2007

4. G. S. Frater P. A. X.

— Magia Nigrae, Editura Konyvkiado, Budapesta 2007

5. Swami Vishnu-Devananda – Meditation and Mantras, Editura Motilal Banarsidass Publishers, Delhi 2003

PARTEA alia Stranger Secret Files Nr.0004 – A Cercetător Ştefan Zgandăr

EXPLOZIA DIN TUNGUSKA

în anul 1906, pe data de 30 iunie, la ora 7:17, pe platoul siberian central, în apropiere de râul Tunguska, a fost observat un imens glob de foc de nuanţă alb-albăstruie însoţit de un sunet asurzitor, care a coborât timp de 10

minute, ftcând apoi explozie.

Globul de foc ce acoperea cea mai mare parte a cerului venea din direcţia sud-est şi se îndrepta spre nord-vest, dar a descris o curbă largă apropiindu-se de locul exploziei dinspre sud-est.

în urma căderii s-a format un nor negru şi a izbucnit o limbă de foc, ce s-a bifurcat generând o strălucire mai puternică decât a Soarelui.

Forţa exploziei, calculată de Wilard F. Lybby, a fost echivalentă cu 30 milioane de tone T.N.T. (trinitotoluen), iar unda de şoc s-a propagat la distanţa de 700-800 kilometri, aerul fierbinte arzând dealurile împădurite ale Taigalei.

Un alt fenomen provocat de violenţa exploziei a fost condensarea bruscă urmată de un vârtej ca o trombă de ciclon, ce a generat o ploaie neagră.

De asemenea, undele seismice produse s-au propagat în toate direcţiile, fiind înregistrate la distanţe foarte mari, iar cele de aer au înconjurat de două ori Pământul.

în Europa, la mari altitudini, a fost observat un fenomen neobişnuit, şi anume apariţia unor nori argintii masivi ce radiau o luminiscenţă ciudată.

în prima etapă s-a presupus, după cum era de aşteptat, că a fost vorba de căderea unui meteorit, însă presupunerea nu s-a adeverit deoarece, în urma cercetărilor nu s-a găsit nicio urnră de crater şi nici fragmente şi astfel, E.L. Krânov ajunge la concluzia că explozia a avut loc deasupra solului.

S-a observat însă că zonele arse alternau cu cele nearse, iar copacii erau doborâţi radial, fenomen care a fost pus pe seama radiaţiilor, iar acest fapt excludea ipoteza căderii unui meteorit.

Elementele spectaculoase ale acestui eveniment au ftcut, de-a lungul anilor, să apară o mulţime de ipoteze

privind natura fenomenului Tungus.

Una din primele formulări neconfirmate a fost cea a lui Leonid Kulik, care în urma cercetărilor întreprinse a ajuns la concluzia că explozia s-a datorat unui meteorit care a lovit Pământul, dar după cum am amintit, cele mai multe din fenomenele observate, nu confirmă această presupunere.

Alekşandr Kuzneţov, cel care a continuat cercetările, merge mai departe, şi afirmă că explozia a fost de natură nucleară, iar I.S. Astapovici împreună cu F. Wipple au pretins că respectivul fenomen a fost provocat de o cometă gazoasă ce s-a dezintegrat în atmosfera terestră.

Necontenind a căuta o explicaţie verosimilă exploziei de pe platoul siberian, recent, oamenii de ştiinţă au căutat să o încadreze în domeniul fizicii teoretice, fâlră a neglija datele astronomice. Astfel, în această direcţie s-au conturat diverse tendinţe, dintre care una explică marea explozie ca fiind provocată de o „gaură neagră”, iar cea mai fantezistă afirmă că explozia a fost declanşată de dezintegrarea unei nave extraterestre, şi nu lipseşte nici presupunerea întâlnirii Pământului cu un grăunte de antimaterie.

Pentru fiecare din aceste ipoteze există argumente pro şi contra, care explică sau infirmă datele legate de constatările fiicute la faţa locului, şi anume strălucirea puternică, masa uriaşă, flacăra bifurcată, imensul nor negru, lipsa unui crater, orientarea neobişnuită a copacilor doborâţi, traiectoria inconstantă a globului de foc etc.; se obser-vă însă că niciuna dintre aceste presupuneri nu a reuşit să aducă suficiente dovezi şi să explice în întregime toate aceste fenomene extrem de ciudate şi, mai ales, de o rară complexitate.

Ipoteza pe care o propunem încearcă să pună bazele unui model care să lămurească toate fenomenele observate

şi pleacă de la premiza că explozia a fost provocată de un glob plasmatic expulzat în urma unei erupţii solare.

Este cunoscut faptul că Soarele, fiind un corp gazos şi neomogen, are unele regiuni de la suprafaţă, precum şi altele de la adâncime care circulă cu viteze diferite, producând o distorsiune a câmpului magnetic din profunzime. Aceasta generează un fel de cute ce depăşesc suprafaţa astrului şi formează „bucle magnetice”. Ele conţin o ener-gie formidabilă şi provoacă deseori erupţii violente, în urma acestora eliberându-se raze X şi plasmă.

In ziua de 30 iunie 1908 Pământul se afla la afeliu, adică la distanţa cea mai mare faţă de Soare, dar trebuie ştiut că norii de plasmă expulzaţi pot ajunge la distanţa de 2 x 1011 m faţă de astru, în timp ce distanţa maximă dintre planeta noastră şi steaua centrală este mai mică de 1,5 x 1011 m. De asemenea, este posibil ca în perioada marii explozii din Tunguska să fi avut loc o puternică erupţie solară, iar o parte din plasma expulzată să fi fost proiectată spre Pământ.

In acest sens, amintim că globul uriaş şi incandescent a fost văzut de sute de martori, ce au descris acea traiectorie ciudată ca fiind proprie fulgerelor globulare. Căderea a mai fost urmărită şi de pe malul Angarei, de la o distanţă variind între 200-400 km de la locul ei, mărturiile ducând la concluzii extraordinare, întrucât, ţinând seama de curbura suprafeţei terestre şi de linia orizontului, înseamnă că fenomenul a fost zărit la o înălţime de cel puţin 300-400 km, adică dincolo de atmosferă, ceea ce confirmă caracterul „extraterestru” al acestuia, de unde se deduce că acel „corp” nu a luat foc ca urmare a frecării de atmosferă.

Astfel, ipoteza propusă de noi explică fenomenul de incandescenţă observat de către martori în afara atmosferei,

precum şi faptul că luminiscenţa acelui xforp” i-a făcut pe cei mai mulţi dintre privitori să se gândească la un Jragment de Soare *

Desigur, asemenea fenomene nu sunt curente, dar suntem convinşi că nu sunt singulare şi este posibil ca de-a lungul timpul să fi avut loc şi altele, care însă nu au fost de proporţia celui din Tunguska.

Unul dintre cazurile în care similitudinile cu descrierea fenomenului Tungus este frapant, este cel consemnat în anul 50 î. Hr. de către Cicero, care nota în De Divinatione (cartea I) că „au fost văzuţi doi Sori sau trei Luni şi flăcări pe cer, iar un nor părea că străluceşte el însuşi şi au fost văzute globuri stranii pe cer”.

Asemenea consemnări apar de-a lungul secolelor cu o frecvenţă uimitoare, atât doar că de interpretarea lor nu s-a ocupat nimeni. Acestea duc însă la concluzia că fenomenul se repetă în timpul cu o probabilitate destul de mare, chiar dacă nu este de intensitatea celui observat în Siberia.

Revenind la presupunerea noastră, traiectoria mai mult decât ciudată se poate explica prin ipoteza profesorului Iordanişvili, care afirmă că în cazul respectivului fenomen a fost vorba de un ricoşeu al acelui „corp”; intrat în coliziune cu atmosfera Pământului într-un unghi foarte îngust în raport cu suprafaţa lui, „corpul” a sărit la 200-300 km, iar după ce a descris acea parabolă, şi-a redus viteza şi a căzut pe Pământ.

Ipoteza noastră explică, în acelaşi timp, şi de ce în locul căderii arborii au căzut despicaţi de sus în jos în două părţi egale ca aripile unui fluture, prin faptul că fenomenul s-a petrecut ca în cazul aruncării unei pietre într-un lac, ştiut fiind faptul că atunci când aceasta atinge apa, unda sare, în mod absolut egal, la dreapta şi la stânga traiectoriei urmată

de piatră.

De altfel, în sprijinul ipotezei noastre, vine şi fizicianul suedez K. Benedicks, care este de părere că fulgerul globular obişnuit reprezintă o intensă zonă de ardere a unui gaz, cum ar fi hidrogenul, datorită unei descărcări electrice.

In cazul nostru, zona de ardere are aspectul unui nor incandescent, deseori sferic, cu caracteristicile fulgerului globular, care are însă dimensiuni mult mai mari, diametrul putând ajunge până la 500 m şi chiar mai mult.

In plus, fizicienii ruşi consideră că însăşi fulgerele globulare nu reprezintă altceva decât plasmoizi încălziţi la temperaturi foarte ridicate, ce au fost expulzaţi din interiorul Soarelui; având un câmp magnetic propriu, sunt stabili şi se pot deplasa în fluxul de corpusculi radiaţi de astru ca printr-un canal magnetic, unii ajungând în atmosfera terestră.

Concluzia savanţilor ruşi se bazează pe studierea vântului solar şi este în concordanţă cu observaţiile privind activitatea corpusculară a Soarelui, fâră a limita mărimea posibilă a acestor globuri plasmatice.

In conformitate cu ipoteza noastră, contactul dintre plasmoidul de mari dimensiuni şi atmosferă a produs şi acel sunet asurzitor, propriu corpurilor cu viteză supersonică, precum şi reducerea substanţială a vitezei, aceasta ajungând, după unele calcule bazate pe cele relatate de observatori, la mai puţin de 1 km/s; de asemenea, plasmoidul de origine solară nu avea cum să dea naştere unui crater, chiar dacă explozia a avut loc la nivelul solului, în schimb acesta se putea separa în două în timpul impactului, dând naştere la bifurcaţia limbii dc foc observate, explicând în acelaşi timp atât forţa exploziei, precum şi imensa energie calorică eliberată.

Am amintit că din cercetările efectuate la faţa locului,

s-a văzut că zonele arse alternau cu cele nearse, fapt care a dus la concluzia că fenomenul a fost provocat de radiaţii, ceea ce se poate explica prin însăşi constituţia plasmoidului, corelat cu trecerea sa prin centura de radiaţii ce înconjoară Pământul.

Un alt semn de întrebare apărut la aproape trei decenii de la expediţia lui Kulik, a fost descoperirea unor bile microscopice în probele de sol, a căror existenţă se poate explica prin faptul că în urma exploziei plasmoidului la nivelul pământului, căldura degajată a topit minereurile de fier slabe din sol, după care, prin răcirea bruscă, s-au format reţele de cristalizare în jurul unor centre microscopice, ceea ce a dus la formarea unor bile metalice de ordinul micronilor, prezente pe întreaga suprafaţă afectată de explozie.

Până şi puterea extraordinară a exploziei, ce a ftcut ca undele de aer provocate să înconjoare de două ori Pământul, fiind înregistrate de observatoarele din Djakarta, Washington, Londra, Copenhaga, Potsdam şi Zagreb să poată fi explicată prin mărimea plasmoidului solar, energie calorică pe care a eliberat-o provocând perturbaţii atmosferice în clima rece a taigalei, ce s-a manifestat printr-o condensare bruscă, urmată de un vârtej ea o trombă de ciclon, care a ridicat în atmosferă o cantitate apreciabilă de sol mlăştinos, ceea ce a generat, mai apoi, o ploaie neagră.

Alt fenomen secundar al exploziei din Siberia, neexplicat de niciuna din ipotezele de până acum, a fost observat în Europa la mari înălţimi; astfel, chiar în prima noapte ce a urmat dezastrului din taiga, atenţia astronomilor a fost atrasă de o vie luminiscenţă a cerului observată până în Anglia, ce a durat mai multe nopţi, dar numai după optsprezece ani s-a fâcut legătura între explozia din

Tunguska şi respectiva luminiscenţă a cerului, ajungându-se la concluzia că doar căderea acelui misterios „corp” a putut genera formarea norilor.

Cercetările efectuate de profesorul Vitold Teraski au arătat că norii erau în întregime transparenţi şi străluceau numai pe fondul segmentului crepuscular, devenind apoi invizibili, aceasta dovedind că ei emit lumina reflectată şi că, aflându-se foarte sus, Soarele poate să-i lumineze, în timp ce norii obişnuiţi, aflaţi la o altitudine mult mai mică, se aflau în întuneric.

Cum se poate însă explica acest fenomen neobişnuit?

După părerea noastră, norii luminiscenţi au fost rezultatul condensării vaporilor de apă în mici cristale de gheaţă, la altitudinea dc SO km.

în sprijinul acestei idei, fizicianul V. Bronsten a efectuat o serie de calcule edificatoare, demonstrând că pot exista cristale de gheată la acea altitudine, dar cristalele minuscule de numai câţiva microni sunt practic transparente pentru razele solare şi de aceea nu se transformă în vapori.

De unde există însă apă la o asemenea înălţime, care să dea naştere cristalelor?

în acest sens, recent, a fost formulată o ipoteză foarte originală. Astfel, se ştie că un curent de particule rapide se răspândesc în toate direcţiile pornind de la Soare, fenomen ce constituie vântul solar. Acesta se naşte ca o consecinţă a temperaturii înalte a coroanei solare, ce poate avea drept urmare producerea unei presiuni capabile să pompeze plasma coronală in spaţiu, învingând atracţia gravitaţională a Soarelui.

Este de menţionat că cei mai importanţi compuşi ai vântului solar sunt H^{+}, He^{++}, O^{++} şi C^{++}, semnul indicând gradul de ionizare.

Vântul solar nu are nicio moleculă de apă, dar conţine în schimb o mare cantitate de hidrogen, gazul cel mai răspândit în Univers în această etapă de evoluţie. Aceşti atomi de hidrogen se pot însă asocia cu atomii de oxigen aflaţi în atmosfera Pământului şi să formeze vapori de apă şi hidroxil.

Dacă este însă aşa, permanenţa vântului solar ar trebui să conducă la existenţa în permanenţă a acestor nori luminiscenţi, dar acest lucru nu se întâmplă. In schimb, trecerea prin atmosfera terestră a plasmoidului imens pe care l-am propus pentru a explica explozia petrecută în Tunguska, a putut crea acele condiţii speciale prin însăşi constituţia sa.

După părerea noastră, ipoteza privind explicarea fenomenului Tungus, lămureşte până ţi abundenţa de hidrogen conţinut de marele plasmoid care a condus la apariţia norilor luminiscenţi prin combinarea cu oxigenul atmosferei terestre.

Concluzia ce se desprinde din toate cele expuse duce, fără, îndoială, la ideea ca presupusul glob plasmatic de origine solară ce a dat naştere exploziei din Siberia, poate explica în întregime toate fenomenele ce s-au petrecut în urma coliziunii, fenomene explieate doar parţial şi contradictoriu de celelalte ipoteze.

Stranger Secret Files Nr.004 – B Cercetător Zodivita Cosiis

COMUNICĂRI DIN ASTRAL

ABSTRACT

Zodivita Cosiis este autoarea lucrărilor Imperiul Divin (2002), Glasul comun (2003) și Dincolo de graniţele mentalului uman (2009), apărute la Editura ZEDA

COMUNICĂRI DE LA PIREMIO UN ÎNALT ÎNŢELEPT

DIN TEMPLUL ŞAMBALEI ZALMOXE MĂ ÎNSOŢEŞTE ÎN CONTINUARE ÎN MUNŢI

25.08.2002

— Mă numesc Piremio. Sunt unul din iniţiaţii adâncului Pământului. Voi ştiţi câte ceva de corespondenţa Shambalei. Foarte pu ţini dintre voi au legătură cu noi. Ţi-am arătat mici porţiuni de la noi. Ai luat contact cu vibraţia noastră. Poţi intra pe canalul de legătură oricând doreşti. Trebuie să te informăm în legătură cu tainele Pământului, care stau ascunse, dar şi despre tainele Universului nostru.

— Bună seara, Piremio. Trebuie să luăm legătura telepatic cel puţin trei zile la rând, pentru a intra pe canalul vostru de comunicare. înaltul Zalmoxe (actualul meu ghid spiritual) mi-a transmis acest lucru. în acest moment te pot contacta?

— Te salut, prieten drag. Uite cum se pune problema. Pentru a intra în contact telepatic direct cu noi, trebuie să lucrăm puţin pe structura corpurilor tale energetice. Şi mintea ta, care are capacitate de recepţie, reprezintă tot un corp energetic. Ulterior, vom comunica şi în alte împrejurări. Acum te afli în zona noastră de contact, nu departe de cabana „Babele” şi poţi intercepta energiile culoarului de trecere spre zona noastră. Urmează o etapă de pregătire şi, ulterior, te vom teleporta în plan spiritual la noi, pentru a lua contact cu toate formele de aici şi cu modul nostru de a trăi şi înţelege viaţa şi esenţa ei.

— Am înţeles, înaltul meu Piremio. Doresc din toată inima să-mi informez cât mai mult semenii despre alte planete şi alte zone din Univers. Ce-mi poţi spune pentru început?

— Dorinţa ta de a informa, de a-ţi ajuta semenii în creştere spirituală, este mare. Acesta este rolul tău şi marea

ta misiune. Dar nu te aventura să faci totul deodată, prieten drag. Fă totul gradat, pentru ai obişnui cu noile informaţii care vă ajută să cunoaşteţi adevărul. Nu este simplu ceea ce faci. Nu toţi oamenii au capacitate deplină de recepţie şi acceptare, ci numai o mică parte dintre ei.

— Ştiu că aceasta este realitatea, dragul meu Piremio. Planeta mea Pământ a rămas foarte mult în urmă cu informarea, cu nivelul de cultură spirituală şi de cunoaştere înaltă. De ce se întâmplă acest lucru cu semenii mei? Efectiv nu au puterea de înţelegere şi acceptare a acestor fenomene universale.

— Lucrurile nu stau chiar aşa de simplu, prieten drag. Informaţii sunt foarte multe pentru voi, dar organizarea este haotică şi total neadecvată planetei. Nu sunt şcoli care să vă familiarizeze cu aceste noţiuni. Ele nu se pot prinde din zbor, ci se cultivă cu grijă şi în timp. Este marea greşeală a karmei colective pentru această zonă a voastră, Pământul. Aici dorim să vă ajutăm şi să intervenim, să facem schimb de informaţii pentru a deschide calea cunoaşterii multiple şi pentru voi. Noi am încercat de multe ori să vă ajutăm, să vă ridicăm vibraţional şi informaţional. Dar cei care cunosc destul de multe, nu şi-au însuşit responsabilitatea şi obligaţia de a ajuta ca informaţia concretă să circule. Acum s-au luat măsuri mai directe şi mai practice pentru Pământ. Acesta este ridicat vibraţional şi se face culturalizarea lui treptată. Numărul vostru va scădea ca populaţie destul de mult în timpul confruntărilor interinformaţionale în care veţi fi implicaţi. Intraţi într-o nouă etapă a saltului evolutiv spiritual şi nu vor mai putea rezista cei care nu doresc cunoaşterea în acest plan. In linii mari, cam aşa stau lucrurile.

Până când vei părăsi zona va trebui să mă contactezi de

două ori, pentru a termina ceea am început să-ţi comunicăm. Noapte bună, prieten drag, şi ne vom auzi din nou mâine.

— Mulţumesc, Piremio. Ne vom auzi mâine.

26.08.2002

Piremio, cu drag

— Te aud şi te văd. Ai ajuns până aproape de piramidă şi de platou. Trebuie să te întorci ca să iei contact cu platoul şi cu vibraţia piramidei. Nu poţi să-ţi ratezi misiunea. Mai întârzii plecarea în Munţii Retezat. Dacă nu poţi pleca mâine, vei pleca miercuri. Vei sta în cabană ca să scrii. îmi pare rău de aprecierea distanţei. Pe platou, pe sus, distanţa este mai mică. Ascultă tot ce îţi transmit. Aşteaptă să se liniştească puţin ceaţa şi vei pomi din nou pe traseu.

Să faci tot ritualul pe care ţi l-am dat. Este foarte important pentru tine să iei contact cu vibraţia zonei. Se va lucra pe corpul tău energetic şi vibraţional. Respectă indicaţiile pe care ţi le-am dat. Drum bun, prieten drag, şi te aştept pe platou.

Cu dragoste, Zalmoxe

26.08.2002-15,00

— Te văd şi te aud, copilul meu drag. Ai ajuns la locul unde trebuia să ajungi. Fii binevenită!. Sunt alături de tine, dar nu mă poţi vedea. Iţi ridic vibraţia şi îţi curăţ corpurile energetice. Pentru a lua contact cu ei, vei face ritualul dat de noi.

Fii firă grijă, te vom proteja. Inchină-te de trei ori în faţa altarului nostru de comunicare cu Pământul şi mergi mai departe. Atenţie la mesaje.

Te salutăm cu drag, Zalmoxe şi echipa

27.08.2002-18.00

— Te contactez din Buşteni. Doresc să comunicăm pentru ultima dată, dintre cele 3 obligatorii necesare pentru

a întări contactul nostru. Mă recepţionez Piremio?

— Da, sunt pe recepţie. Acum am ieşit din canalul de comunicare, pentru că am o misiune urgentă de realizat în Bucegi. Te voi contacta şi pe tine, când va fi nevoie de prezenţa ta. Contactul nostru pe toate planurile s-a stabilizat şi putem comunica indiferent de zonă. Te-ai interconectat la vibraţia noastră, iar acum putem colabora foarte bine. Este foarte mare nevoie de ajutorul nostru. Faci parte din misiunea intergalactică. Drum bun, prieten drag. Ai grijă cum umbli în Retezat. Vei primi informaţii de la Zalmoxe în legătură cu ce ai de realizat acolo. Ne vom auzi cât de curând.

Cu dragoste, Piremio

27.08.2002

— Te salut dintr-o zonă apropiată de tine, mă refer la culoarul dc trecere. Nu este distanţă foarte mare. Mă aflu sus, la Cruce. Mă poţi rcccpţiona?

— Te am pe recepţie, prieten drag. Acum stai pe un culoar energetic foarte înalt. Această cruce simbolizează pentru voi unirea neamului vostru strămoşesc, indiferent de dimensiune. Are multă informaţie şi încărcătură energetică. A fost ridicată în memoria jertfei ostaşilor români din Primul Război Mondial. Cine trece pe lângă ea trebuie să se închine în semn de cinste şi respect.

— Am înţeles. Deţii destule informaţii despre noi. Cum explici a cc asta?

— Pentru noi, cei care putem circula destul de mult în plan unidirecţional, nu este foarte greu. Călătorim şi ne încărcăm cu informaţia zonei. Este o metodă simplă. Şi voi veţi ajunge să străbateţi alte spaţii. Şi acum, deoarece timpul tău este foarte scurt, să-ţi transmit ceea ce trebuie să faci pentru a rămâne în contact cu noi. Te aşezi în faţa crucii şi, mental, vei face simbolurile şi interfaţa de legătură cu noi. Tu

ne poţi contacta sub toate aspectele. Vei mai repeta această acţiune încă o dată până pleci. Te concentrezi pe altarul nostru de comunicare.

Te las cu drag şi drum bun, Piremio

30.08.2002

— Bună ziua Zalmoxe. Aştept trenul spre Simeria. Putem lua legătura?

— Te salut şi te binecuvântez, prieten drag şi scumpa mea copilă, ţi-ai îndeplinit misiunea în Retezat. Nu ai putut urca până sus, dar nu putem să te forţăm până la epuizare. Contactul energetic s-a realizat integral. Acum eşti ataşată energiilor din piramidă şi vei restabili legătura când vei intra în meditaţie şi vei putea călători în interiorul.piramidei. Iţi mulţumim că ai acceptat această misiune foarte grea şi deosebit de riscantă.

— Bunul meu Zalmoxe, doresc să beau. o bere. îmi este permis după atâta efort?

— Da, draga mea. Dar numai una şi nu face abuz. Te voi curăţa imediat după ce vei bea. Ţi-am explicat motivul pentru care nu trebuie să bei.

— Doresc să trec pe la Deva.

— Poţi trece numai dacă îţi permite timpul. Tu decizi.

— Ce doreşti să-mi mai spui?

— Fii atentă pe tot traseul. în continuare, la Herculane, mă vei contacta pentru a primi noi instrucţiuni. Nu vei sta decât câteva zile. La întoarcere vei scrie cel puţin două zile în mod continuu. Ai de transmis multe informaţii şi trebuie săţi structurezi bine programul. Drum bun şi te salută întreaga echipă.

Cu drag, Zalmoxe

— Mulţumesc mult, Zalmoxe.

1.09.2002-21.58

— Bunul meu Hsus, ţi-am recepţionat corect mesajul pe ecranul aparatului telefonic? Pe minutarul ceastdui a apărut semnul crucii urmat de un şir de forme semicerc, iar în partea stângă 3 litere din altă limbă.

Ulterior, când am închis aparatul şi l-am lăsat la încărcat, în mijlocul ecranului a apărut litera I care a persistat puţin şi după ce am scos aparatul din priză. Ce trebuie să înţeleg prin aceasta?

— Este modul meu de a te pune pe recepţie şi a te forţa să scrii. Nu pot interveni ca la Venera, deoarece tu eşti pregătită pentru o misiune deosebită de a ei şi nu-ţi pot perturba vibraţiile şi consuma energia.

Draga mea copilă, să ştii că şi în Herculane ai de îndeplinit destule sarcini, până când vei porni spre casă. Concediul tău trebuie să fie completat cu ceea ce ai de îndeplinit aici. Ai călătorit prin aproape toate punctele cardinale şi prin centru. Ai acoperit cu energia ta foarte multe locuri. Nici nu-ţi poţi da seama câtă forţă energetică spirituală deţii. Ceea ce ai avut de ftcut în Bucegi şi Retezat, ai rezolvat cu bine. Te informez, deoarece ştiu că ai mici îndoieli în legătură cu misiunea din Retezat, dar ai reuşit să faci contactul energetic cu iniţiaţii acestui templu. Acum eşti relaxată, deoarece greul a trecut şi va trebui să scrii zilnic cel puţin 11/2 – 2 ore. Timpul est scurt faţă de ceea ce trebuie să realizaţi şi să lăsaţi pe Pământ. Poate consideraţi că vă este greu. Vă înţeleg efortul, dar răsplata pentru tot ceea ce faceţi vă va mântui.

Locuiţi aproape de biserică. Mergeţi zilnic la Sfintele slujbe. Voi cobori în acest loc curat, atunci când „timpul” şi problemele pe care le am de rezolvat îmi vor permite. Mă vei simţi cu prezenţa şi mă vei vizualiza. într-o singură zi vei merge pe munte. Vei alege piramida cea mai perfectă. Vei

simţi efectul şi roadele ei. Aceasta este ceea ce ai de îndeplinit aici. Fii binecuvântată şi succes în tot ce ai de fâcut.

— Mulţumesc, bunul meu Iisus.

— Te binecuvântez şi te preamăresc în Ceruri.

Amin!

Iisus

2.09.2002

— Bună seara de pe Pământ, dragul meu Piremio. Doresc să mă recepţionezi telepatic şi informaţional, dacă se poate la această oră. Sunt departe de locul primului contact, Altarul din Bucegi.

— Te recepţionez, Zoda. Codul tău energetic şi vibraţional a intrat în baza noastră de date şi acum putem comunica de oriunde doreşti.-

Pentru a începe un dialog fructuos bazat pe informaţii clare, spune-mi cum mă puteţi recepţiona? Cine dintre noi emite şi cine cuplează unda informaţională?

— Comunicarea noastră se bazează pe o metodă mai specială, pe care voi nu o puteţi stăpâni pe Pământ în aceast moment. Nu sunt necesare şi nu ajută cu absolut nimic aparatele voastre, oricât de perfecţionate ar fi. Ca să mă exprim într-un limbaj cât mai apropiat de înţelegerea voastră, nu puteţi emite unde fotonice, care să sintetizeze informaţiile-gând din spaţiu. Singurul aparat care face acest lucru la voi este aparatul-OM. Dar fâră ajutorul nostru şi ai Marilor Iniţiaţi ai Universului nu se poate realiza aceasta. Este o tehnică foarte înaltă şi este necesară multă muncă de ambele părţi. Se lucrează în corespondenţă de ambele părţi. Este un consum foarte mare de energie. Nu este vorba de energia calorică pe care voi o folosiţi, ci de Energia Universală, care trebuie restructurată pe gradele ei de

formare şi pe elementele care o compun. Deci, pentru a concluziona, trebuie să spunem că undele noastre de energie universală, încărcate cu energia voastră, se contopesc. Formăm în momentul comunicării o singură entitate, care emite unde-gând şi care se intersectează cu undele-cuvinte. Deci, aparatele noastre corpuri captează undele, pe care le prelucrează şi le dau forma finală scrisă în cuvinte.

— Am înţeles, bunul meu Piremio. Mai am o mică curiozitate, dacă o pot numi aşa. Noi ne înţelegem, comunicăm prin graiul vorbit. Emitem cuvinte şi ne putem exprima în cuvinte scrise. Cum se realizează comunicarea la voi?

— Pentru a-ţi da aceste detalii trebuie mai întâi să-ţi explic că deşi aspectul energetic şi forma-trup sunt asemănătoare cu a voastră, noi nu comunicăm ca voi. Avem şi noi limbaj de comunicare, dar acesta este total diferit. Trupurile noastre nu sunt din material grosier, adică nu au opacitatea formei voastre. Sunt mult mai uşoare, mai înalte şi rezonează cu toată natura şi cu tot ce ne înconjoară. Emitem anumite sunete pentru comunicare, dar pentru voi ar suna precum nişte melodii cu o tonalitate înaltă. Acestea sunt recepţionate pe suporţi speciali, care transpun conţinutul sunetdor-cuvinte în cuvinte înregistrate, echivalentul cuvintelor scrise. în acest mod se prezintă cărţile noastre. Noi nu folosim mâinile pentru a aşterne pe hârtie pagini întregi. Treptat şi la tine se va realiza acelaşi tip de comunicare.

— Care este structura corpului vostru? Aveţi acelaşi mod de a vă duce viaţa în familie? Cum se face reproducerea?

— Corpurile noastre sunt mult mai înalte decât ale voastre, înălţimea medie^ este echivalentul a 3 metri de la

voi. Corpurile au construcţie fluidică, adică sunt compuse din fluid-materie, care este mult mai uşor decât materia voastră. Există, ca în tot universul creat, segmentarea Sinelui în bărbat şi femeie, pentru a se putea face completarea şi întregirea lui. Femeile au cu totul alt rol la noi faţă de cum se întâmplă la voi. Ele conduc, în general, grupurile mai mici, care stau la baza modului nostru de existenţă. Ne organizăm în grupuri mici, incluse în grupuri mari, care formează zona de existenţă. Fiecare, la locul său de origine, ajută la întregirea și completarea celorlalte segmente-zone. Ținutul în care locuim noi voi îl numiţi Shambala. Este o denumire dată de voi. Dar denumirea pe care o avem noi în traducere NOI-VOI este Enohia şi vine de la Marele înţelept care a trăit la începutul existenţei planetei noastre, Enoh. EI a condus şi a lăsat urmaşi înţelepţi, care au preluat toată știinţa înaltă de a conduce această zonă-ţinut.

Pentru a-ţi răspunde la întrebarea privind modul în care se face reproducerea noastră, trebuie mai întâi să-ţi explic care este diferenţa dintre cele două sexe.

Bărbatul este mai înalt, în general are peste trei metri, iar ocupaţiile lui de bază sunt în special cele care implică un consum mai mare de energie. El are o construcţie mai robustă și nu se ocupă de administraţie. Conducerea grupurilor revine femeilor, care dau dovadă de mai multă isteţime în arta conducerii. Ştiinţa şi tot ce ţine de învăţătura înaltă intră în preocuparea ambelor sexe. Aici totul ţine de gradul de inteligenţă, care are cu totul altă conotaţie decât la voi. Inteligenţa presupune să corespunzi unor cote de vibraţie ridicată, să ai capacitatea de recepţie a tot ce ţine de informaţia întregită, cosmică şi universală.

Unirea noastră în toate formele de existenţă nu se face decât de maximum două ori în perioada unei existenţe. La

noi există, ca în orice mediu, atracţia sexului opus, dar aceasta se realizează printr-un comportament total diferit faţă de al vostru. Există teste de specialitate prin care se stabileşte până la ce nivel de corespondenţă poate ajunge cuplul vizat. Cuplarea energetico-infomiaţională-fluido-materială se realizează în jurul vârstei de 300 de ani. Deci, se înţelege că durata noastră de viaţă este foarte mare faţă de a voastră. In medie este de peste 10 ori mai mare decât a voastră. Fiecare cuplu nu dă naştere decât la maximum doi copii. Aceştia stau în preajma „părinţilor” până în jurul vârstei de 100 de ani. Ulterior sunt preluaţi de grup, pentru a-i familiariza cu toate obiceiurile şi cu ştiinţa care-i ajută în formarea interiorului de care au nevoie. Trec prin mai multe faze de pregătire până ajung la maturitate.

— Să înţeleg că aveţi organe funcţionale asemănătoare cu ale noastre?

— Pe ansamblu corpurile noastre se aseamănă, dar nu avem aceleaşi organe ca ale voastre. Unele sunt mult diminuate, iar altele mai dezvoltate. Pentru a înţelege mai bine să-ţi dau un mic exemplu. Stomacul nostru este mult mai mic şi nu avem aşa de multe „intestine”, care să dizolve mâncarea şi să o transporte până la eliminarea ei din organism. Ficatul, de asemenea, are o formă cu mult mai mică. Organele noastre predominante sunt: „inima” şi „aparatul respirator”. Acesta din urmă are şi marele rol de a ajuta la articularea cuvintelorsunete. Totul se formează precum o melodie continuă. Are o cu totul altă construcţie decât a voastră şi are în compunere nişte anexe, care au rolul de depozitare a elementelor care ajută la condensarea sunetelor şi expulzarea lor afară. Pregătirea sunetelor se face în etape. Acestea sunt depuse în „cămăruţele-anexă” ale aparatului respirator. Plămânii noştri nu au aspect de buret.

Ei sunt „baloane-camere” de alimentare a corpurilor noastre. Prin organismul nostru nu trece sânge, precum la voi. Există un fluid, care are rolul de omogenizare a întregului organism. Nu are culoare şi este stocat în „camerele plămânilor”, iar ulterior este dus şi repartizat în tot corpul prin nişte „veneconducte”. Fiecare organ de bază are un „rezervor” de alimentare cu acest fluid. Totul este precum un abur concentrat. Toată construcţia noastră internă diferă de a voastră. Pare mai simplă, veţi gândi voi când comunicările noastre vor apare pe coala de hârtie, dar te anunţ că totul are o altă complexitate decât la tine. Vom relua această temă, dacă vei dori acest lucru. Acum observ că ai obosit puţin. Iţi simt pulsul vibra – ţional. Ştiu că ai multe lucruri de rezolvat până la culcare şi trebuie să ne oprim aici. Vom continua mâine, dragul nostru prieten. „Mulţumim” pentru colaborare.

— Şi eu îţi mulţumesc mult, dragul meu Piremio.

3.09.2002

— Bună seara, Piremio. Doresc să continuăm comunicarea. Este posibil? Eu în acest moment mă aşez pe recepţie.

— Da, te-am recepţionat şi putem continua comunicarea noastră, care aş dori să fie cât mai plăcută şi cât mai completă. La tot ce doreşti să afli ca informaţie, îţi voi răspunde cu drag.

— Iţi mulţumesc pentru amabilitate, dragul meu Piremio. Am primit foarte multe informaţii de la tine. Am marea rugăminte să-mi clarifici şi mie cum este segmentat timpul la tine. La mine apar cei doi poli ai timpului ziua şi noaptea. Aştept cu drag răspunsul tău.

— Draga mea Zoda, timpul nu reprezintă altceva decât o stare, o modalitate de a trece de la o formă la alta, de la un

sentiment la altul. El reprezintă capacitatea noastră de a percepe în mod conştient sau inconştient starea noastră, cuplată cu starea generală a zonei in care ne ducem existenţa şi cu starea generală a Universului. La tine ştim cum este segmentat timpul: zi-noapte, urmând cuplarea acestora la perioade mai lungi sau mai scurte de timp. Se poate realiza aceasta, deoarece vă aflaţi la suprafaţa Pământului, unde aveţi contact direct cu tot sistemul galactic. Existenţa noastră se desfăşoară în interiorul

Pământului. Nu este reală informaţia că aveţi acces la noi prin extremităţile cele mai ascunse ale polilor voştri. Ceea ce au putut vedea și accesa exploratorii voştri nu au fost decât mici „grote", ca să le numesc aşa, care s-au format acolo. Dar să nu mă îndepărtez prea mult de subiect şi să-ţi răspund la întrebare. La noi există permanent starea de „zi", de lumină, dar ea are o cu totul altă difuzare decât la tine. Aceasta se realizează prin corpurile noastre, care au cu totul altă fluiditate. Contactul cu lumina celestă se face prin o anumită culoare de cuplare, alimentare şi comunicare permanentă. Nu străluceşte Soarele aşa de puternic şi nici nu avem starea de secetă, furtună sau inundaţii. Totul se realizează într-un echilibru armonios. Este o lumină puternică, pătrunzătoare, permanentă în aer, care variază funcţie de circuitul implicat. Segmentarea timpului în zile, luni și ani este diferită. Noţiunea echivalentă noţiunii de timp de la tine este „temportarea". Să încerc să-ţi explic în termeni cât mai apropiaţi înţelegerii tale, pentru a ajunge la un limbaj comun. Totul este lumină distribuită printr-o metodă anume şi concentrată şi difuzată printr-o alţă metodă. Echivalentul în zilele tale al acestui „fenomen" de strângere şi difuzare a luminii este de 5 zile calendaristice. După acest interval de timp se mai pune un punct de

echivalenţă. Toate aceste puncte sunt înregistrate pe suporţi speciali, care ţin locul calendarului vostru-timp. In punctele de echivalenţă se măsoară absolut totul la noi, inclusiv durata şi media de viaţă. Ne ducem existenţa în alt spaţiu dimensional şi contactul cu existenţa extradimensională se face prin alte metode decât la voi. Avem capacitatea de a ne „temporta”, adică de a transporta starea din punct în punct de echivalenţă. Am încercat să fiu cât mai clar, să găsesc un limbaj comun de comunicare.

— Mulţumesc, Piremio, explicaţiile tale au fost foarte clare şi detaliate. Doresc să continuăm comunicarea. Timpul tău este diferit de timpul nostru. Există şi la tine moartea cea urâtă, pe care cu greu o acceptă semenii mei? Cum percepeţi voi moartea?

— Moartea reprezintă momentul separării şi detaşării corpului de spiritul intern, corpul fiind cel care ne ajută în mişcarea şi transformarea noastră. Noi am devenit conştienţi de importanţa acestui mecanism, de ceea ce trebuie să facem pentru a primi şi percepe în mod conştient fenomenul. Ştiu că totul, toată creşterea şi evoluţia noastră sc face în etape şi percepem totul mult mai conştient decât voi. Pentru a trece la o nouă etapă de manifestare trebuie să treci prin acest „punct” de confluenţă „moartea”. In manifestarea noastră moartea este trecută conştient. Omul este ajutat din timp să poată accepta şi conştientiza momentul „moarte”. Vom continua.

— Să continuam, Piremio. Am înţeles modul cum conştientizaţi voi moartea. Spune-mi, te rog, organismul vostru se îmbolnăveşte? Cum se manifestă el în prezenţa bolilor şi cum reacţionaţi pentru a le îndepărta?

— Orice organism, indiferent de spaţiul lui de existenţă, este supus atacurilor interne şi externe, pe care

voi le numiţi boli. Să-ţi explic detaliat cauzele apariţiei lor şi modul de manifestare. La început apar atacurile interne, a căror cauză majoră a producerii eşti tu, organism- OM. Nu ai reuşit să-ţi controlezi suficient parametrii de echilibru, nu respecţi legile interne ale propriului tău organism-OM. Ai toate posibilităţile şi informaţiile de care ai nevoie pentru a depăşi momentele să le spunem critice, pentru a nu afecta structura ta intemă. Acestea ţin în mod special de aparatul respirator şi de tot circuitul de alimentare cu fluidul care ne ajută să existăm în acest spaţiu. Când un circuit, oricât de mic, este afectat, se strică tot sistemul nostru intern. Este „boala" cea mai grea de suportat.

Atacurile externe se produc la suprafaţă. Ele pot să apară fie datorită atacurile interne, care au lucrat şi au ajuns la suprafaţă, fie datorită unor cauze pur externe. In acest caz, organismul intră în contact cu un fluid material mai dur sau de o altă consistenţă decât a lui sau pot fi urmarea unor „accidente" diferite. Modalitatea de tratament diferă total de a voastră. Nu există medicamente formate din compuşi chimici, deoarece natura noastră nu conţine asemenea substanţe. Tratamentul de bază care se dă în cazul „bolilor" interne este asemănător unor bule de apă sau de aer condensate, care au capacitatea de a intra în contact direct cu fluidul de bază şi care deblochează locurile unde el nu mai are acces. Există foarte multe asemenea medicamente-bule. Este foarte mult de relatat în acest domeniu, dar pe voi nu vă poate ajuta, deoarece avem corpuri diferite în ceea ce priveşte construcţia lor. „Bolile" externe se tratează prin diferite metode. Se fac „lipituri" ale organelor dezactivate sau „ansamblări" de organe distruse. Acestea sunt metode foarte complexe, care se realizează cu tehnici foarte înalte. Există şi la noi „tehnici" de intervenţie chirurgicală, dar complexitatea

şi modul lor de realizare este cu totul altul decât la voi. Toată ştiinţa medicală aplică alte tehnici. Nu există tehnici clasice de desfacere a organismului şi extragere sau diminuare a organului afectat. Totul se realizează prin ştiinţa „lasodilataţiei”, care are ca metodă de bază sondarea organului afectat, dilatarea lui şi umplerea cu „fluidul de care are nevoie”. Refacerea organului se face în mod instantaneu şi nu necesită zile întregi sau perioade întregi de spitalizare. Nu este însă uşor de realizat toate acestea. Necesită foarte multă muncă şi „timp” în asimilare.

Ceea ar mai fi de adăugat aici pentru a-ţi completa noţiunile medicale este referitor la modul de realizare a „anesteziilor”, în cazul „operaţiilor” şi intervenţiilor mai complexe. Există o metodă specială de separare a corpurilor. In cazul atacurilor interne, „corpul intern” este tras în afara carcasei externe prin metode speciale şi se lucrează direct pe el. Este o metodă foarte complicată, dar şi completă. Când este afectat şi corpul extern, se lucrează în paralel şi asupra lui. Cu această metodă, prin separarea corpurilor, nu se mai face comunicarea între corpuri, pentru a se evita percepţia de „jenă” manifestată.

4.09.2002

— Bună scara, Piremio. Mă poţi recepţiona acum?

— Da, draga noastră prietenă, te-am recepţionat şi doresc să continuăm comunicarea.

— Mulţumesc pentru apel şi te rog să-mi răspunzi la câteva întrebări mai incomode. Am înţeles modul vostru de existenţă şi faptul că ştiţi foarte multe despre existenţa noastră. Spune-mi, te rog, cine va vorbit despre noiy despre planetă şi oamenii ei?

— întrebarea nu este absolut deloc incomodă. Despre existenţa voastră noi avem cunoştinţă de foarte mult timp,

deoarece la începutul existenţei toată viaţa era la suprafaţa planetelor. Ulterior au intervenit foarte multe transformări, au dispărut generaţii întregi de civilizaţii. începutul începutului existenţei voastre ca oameni întrupaţi în acest ţinut este stocată ca informaţie în biblioteca noastră. Avem aceeaşi origine şi vechime milenară. Treptat, când au fost distruse multe zone, pentru a nu se pierde viaţa în această zonă a Universului, înţelepţii Universului au căutat să găsească noi căi de continuare a existenţei. Au fost create treptat condiţii de existenţă în centrul Pământului, într-un spaţiu mult mai mic.

— Mulţumesc mult Piremio. Am primit foarte multe informaţii. în altă ordine de idei aş vrea să discutăm despre multitudinea raselor umane. Fiecare are coloraţia corpului şi obiceiuri diferite. Cum se explică acest fenomen de la noi?

— Trebuie să-ţi spun că în ţinuturile mele nu există, aşa o mare varietate de oameni. Nu pot rezista aici decât cei care au anumite cote vibraţionale. In plus, nu uitaţi că ţinutul nostru este mult mai „ascuns” şi nu poate fi accesat foră acceptul nostru. Când cineva în stare de spirit doreşte să poposească la noi pentru a experimenta viaţa noastră, acesta este supus unui control riguros. Dacă nu respectă legile noastre, este uşor să fie eliminat din ţinut. Este, practic, dezvelit de trupul ţinutului nostru şi nu mai poate continua existenţa la noi. Să nu vă imaginaţi că este „jupuit” de trup. Este dezactivat numai de la energia noastră cumulată, fiiră de care nu poate exista. Este o tehnică riguroasă, prin care se menţine liniştea şi vibraţia zonei. La tine, la suprafaţa planetei, totul fiind deschis, poposesc foarte multe spirite, unele chiar mai puţin evoluate decât coeficientul vostru mediu. Voi nu aveţi nicio posibilitate de control, sunteţi legaţi de materie foarte mult şi, practic, v-aţi amestecat. Aşa

se explică multitudinea culorilor umane. Sunteţi veniţi de pe toate planetele galaxiei. Nu ţi le pot enumera ca planete, deoarece nu au corespondenţă în limbajul vostru şi te-aş informa greşit. Observă că, în general, fiecare planetă care a dorit să populeze cu specia lor planeta voastră, au aşezat-o în ţinuturi separate şi au transmis prin codul genetic multe informaţii astrale pe care le manifestă în acel ţinut. Vă diferenţiaţi total din punct de vedere al comportamentului şi al obiceiurilor. Foarte mulţi vin de pe planete inferioare vouă, pentru a experimenta şi duce obiceiurile lor mai departe. Trebuie să vă spun că mulţi, enorm de mulţi oameni, nu conştientizează existenţa lor decât în materie. Sunt cu mult, cu foarte mult în urma evoluţiei medii planetare. Aceştia nu v-au fost de ajutor. Ei v-au coborât vibraţiile şi modul de existenţă

— Piremio, îţi mulţumesc mult. am obosit. Putem vorbi şi în cursul dimineţii.

— Da, la orice oră doreşti tu. Iţi înţeleg starea. Mulţumesc şi somn uşor.

5.09.2002

— Bună seara, Piremio. Te pot contacta la această oră târziei

— Da, dragul nostru prieten. Sunt pe recepţie şi aştept întrebările tale.

— Am o întrebare de bază, elementară aş putea spune, legată de alimentaţie. La noi toată alimentaţia este foarte colorată şi diversificată. Oamenii ucid animale pentru a se hrăni. Care este sistemul vostru de alimentaţiei

— Trebuie să-ţi repet că alimentaţia la noi este total diferită faţă de a voastră. Avem sortimente bogate de alimente, dar nu consumăm fiinţe vii, care au un rol bine definit in existenţa noastră în această dimensiune. Există

legume şi fructe, dar au altă consistentă; ele fiind mult mai suculente şi fluide în acelaşi timp. Variaţia preparatelor este foarte mare. Nu există alimentaţie cu carne, indiferent de zona de locuit. La noi cine are pornirea de a ucide este scos din circuitul grupului şi dezactivat. Viaţa se respectă în cele mai mici forme ale ei. Armonia întregului predomină pentru mulţi. Există şi un aliment mai special, dar pentru a te putea hrăni cu el trebuie să asimilezi multă cunoaştere şi voinţă. Este hrana cu fluidul central, care alimentează tot sistemul nostru existenţial. Practic, reuşeşti să-ţi faci centrarea pe acel canal fluidic general şi să te autoalimentezi din el. Este autoreglarea şi cuplarea ta la fluidele înalte. Sunt destul de mulţi cei care practică aceste tehnici. Ei sunt marii iniţiaţi şi purtătorii cunoaşterii supreme. In rest, alimentaţia este diversificată prin fructele şi legumele „pământului” nostru. M-am exprimat aşa pentru a înţelege echivalentul noţiunilor folosite la tine. Termenul de pământ nu există. El se numeşte „nupenorat”. Este stratul de jos cu anumite proprietăţi speciale, care găzduieşte o parte din natura noastră specială. Este organizat cu grijă şi distribuit unifomvân toate zonele. Aspectul fructelor şi legumelor diferă. Sunt mai voluminoase şi mult mai purificate faţă de cele de la voi. Ele sunt foarte diversificate şi au posibilitatea de a forma combinaţii diferite. Ele nu sunt trecute prin foc, ca la tine. Pentru a fi pregătite sunt aşezate intr-o anumită ordine în vase speciale, care le aduc în stare de alimente de consum. Datorită (aptului că nu producem fum şi toxine, atmosfera noastră nu este poluată. Toate tehnicile culinare sunt diversificate şi nu necesită atâta consum de energie calorică, tehnică şi umană. Ele reprezintă o întreagă ştiinţă culinară. Compoziţia vaselor dau gusturi speciale alimentelor. în funcţie de ce aliment doreşti să pregăteşti, îţi alegi categoria vasului de folosit.

Ştiu că vi se pare ciudat aspectul, dar aceasta este realitatea. Toate ştiinţele şi tehnicile noastre sunt aşezate pe alţi suporţi şi baze de existenţă şi manifestare.

— Spune-mi, te rog, voi folosiţi apa în alimentaţia voastră? Ştiţi că noi fără apă nu am putea exista?

— Ştim acest lucru. Apa nu intră în construcţia noastră organică. Am ajuns la stadiul de evoluţie în care am putut să o eliminăm. Apa este cea care vă îngreunează corpul, dar voi nu puteţi exista fitră ea, deoarece compuşii chimici ai corpului vostru trebuie „stinşi" în apă. La noi apa este înlocuită cu un fluid vital, care alimentează toate organele de bază. îl asimilezi din natură, ţi-1 depozitezi în rezervoarele interne şi îl duci în tot corpul tău. Există şi la noi o anumită formă de apă, dar ea este distribuită total diferit faţă de cum se întâmplă la voi. Apa intră în circuitul fluidic general, care alimentează toate zonele. Ţi-am explicat, în mare, care este modul nostru de alimentaţie. El este diferit şi diferenţiat faţă de cel de la voi. Nu se pune problema ca cineva de la noi să poată locui la voi şi invers. Ritmul naturii este total diferit. Aşa-numita presiune atmosferică are cu totul alţi parametri. Presiunea depinde de gravitaţia locului, care este mai dilatată decât la suprafaţa Pământului. Aceasta presupune faptul că deplasarea noastră se face în mod diferit. Te poţi deplasa pe nivelul de jos al solului, atunci când foloseşti gravitaţia minimală şi poţi lua viteze de deplasare mult mai rapide, atunci când foloseşti gravitaţia dilatată. Sunt tehnici la care poţi apela cu uşurinţă şi pe care le înveţi din „primii ani ai existenţei tale".

— Mulţumesc, Piremio, pentru toate informaţiile tale minunate. Vom continua mâine.

5.09.2002

— Bună ziua, Piremio. Te contactez din Biserica

romano-catolică de la Herculane. Mă poţi recepţiona?

— Da, dragul nostru prieten Zoda. Te recepţionez foarte bine. Ne ajută vibraţia acestor biserici, care este foarte încărcată energetic şi are culoarele deschise spre toate zonele Universului. Aştept cu drag orice întrebare doreşti să pui.

— Mulţumesc, dragul meu Piremio. Eşti foarte bun şi înălţător. Vorbcşte-mi, te rog, despre construcţiile şi locuinţele voastre. Cum arată mijloacele voastre de transport?

— Mă „bucură" că pui asemenea întrebări. In mare ai văzut aspectul ţinutului nostru. Locuinţele sunt mult mai ample, mai spaţioase decât la tine, dar nu sunt supraetajate. Nu se acceptă suprapunerea şi terasarea construcţiilor. Ţinem foarte mult la încărcătura energetică a tuturor locurilor şi nu se acceptă acest mod de construcţie. Idei de măreţie şi de înălţare sunt destule, dar totul se realizează în lumina unor coeficienţi de echilibru. Să-ţi detaliez puţin cum arată o construcţie de la noi. Arhitectura diferă foarte mult de a voastră. Nu găseşti două construcţii la fel. Totul este în formă de piramidă, combinată cu aspectul stelelor voastre de pe cer. Mă refer la împărţirea pereţilor. Imaginează-ţi o piramidă cu baza modelată sub forma unei stele. Totul este inspiraţie înaltă şi foarte frumoasă. Nu sunt aspecte peste care să trecem cu uşurinţă. Dăm importanţă fiecărui colţişor şi tuturor amănuntelor. Alte case au baza sub forma unui cerc sau semicerc, „steaua lui David" şi foarte, foarte multe alte forme. Enorm de multe. Ele conţin foarte multe despărţituri comune. Arată, pe ansamblu, asemenea unui palat somptuos de la tine. Când doreşti să construieşti ceva nou, trebuie să vii şi cu o concepţie nouă, cu un model nou care să completeze imaginaţia şi bogăţia valorilor existente.

Există o bogăţie întreagă arhitecturală. într-o asemenea clădire locuiesc mulţi oameni, un grup întreg, care poate include până la 300 de persoane. Imaginează-ţi imensitatea locuinţelor noastre. Materialele de construcţie sunt total diferite. în general, acestea au la bază „piatra”. La noi se numeşte „numenforă”. Ea este asemenea dalelor de piatră de la voi. La noi nu se sacrifică nimic. Mă refer la natura înconjurătoare, la arborii pe care îi protejăm cu toată dragostea şi dăruirea. Pietrele noastre sunt mult mai uşoare şi mai transparente. Este o tehnologie de îmbinare a armoniei înalte cu practica Ssi folosirea constaicţiilor. Şi acoperişurile noastre sunt din material spongios-pietros, care se armonizează cu pereţii construcţiilor. Au greutatea mai mică şi sunt uşor de întreţinut. Văd că nu ţi-ai pus întrebarea din ce se compune mobilierul utilizat. Nu este construit din lemn. Este foarte uşor şi plăcut de utilizat. Se construieşte dintr-un material de „integrare”, care este format dintr-o combinaţie de pietre în amestec cu surplusul vegetal de la sol. Se „macină”, se amestecă şi prin tehnologii înalte se obţine un amestec special, diferit colorat şi uşor de modelat. Când vei veni în vizită la noi, ai să vezi minunăţia formelor arhitecturale oferită de mobilierul nostru. Nu este uşor de realizat, dar nici foarte greu. Sunt tehnici diferite, care dau culori diferite. Este ceva extraordinar de frumos şi de înălţător. Totul se îmbină într-o armonie a culorilor de efect. Casele noastre nu necesită lumină, deoarece există permanent starea de lumină.

— Mulţumesc, Piremio. Vorbeşte-mi acum despre mijloacele voastre de transport.

— Acestea sunt total diferite de ale voastre, dragul nostru prieten. Nu sunt construite pe baza combustiei interne, care să necesite combustibili lichizi. Aceştia nu se

formează în zona noastră şi nici bioxidul de carbon. La noi gazul folosit, care are echivalent şi la tine, este oxigenul. Toată natura noastră se hrăneşte dintr-o substanţă fluidică compusă din oxigen şi un derivat al lui, care nu există la tine. Se numeşte „oxagel”. Acest ultim derivat conţine şi rezidurile eliminate de toate fiinţele vii prin procesul de alimentare, numit „alimentare automată”. Şi organismele noastre, prin procesele interne, degajă la suprafaţa un abur uşor, rezidual, care conţine o parte din surplusurile organismelor. In ceea ce priveşte autovehiculele noastre, ele se pot realiza foarte uşor. Practic, la comandă. Exact cum ai comanda la tine un mijloc de transport de la cineva specializat. Noi toţi avem capacitatea de a crea ceva foarte puternic şi uşor de materializat. Iţi poţi crea propriul tău mijloc de transport. Acesta se poate realiza în felul următor: cedezi un pic din fluidul tău intern, pe care ţi-1 conectezi la fluidul general. Iţi creezi, practic, un paravan piramidal, care te poate sălta de la bază şi duce în locurile gândite de tine. Nu-1 poţi forma decât pentru o singură persoană. Este o proiecţie creată de tine, care se poate deplasa oriunde doreşti.

Avem şi noi automobile foarte înalte şi spaţioase şi tot felul de construcţii navalo-aeriene, cu care se pot deplasa un număr foarte mare de persoane. Acestea sunt construite în unităţi specializate pentru acest tip de „producţie” şi sunt formate din aliaje de diferite feluri şi modele variate. Nu intru în amănunte în legătură cu acest subiect, deoarece este foarte amplu şi sunt tehnici pe care voi nu le puteţi pune în aplicare din cauza materialelor speciale folosite.

— Am o întrebare mai specială. Voi vă deplasaţi prin multe spaţii ale Universului Mare. Veniţi în vizită la noi şi pe multe alte planete. Construiţi acele nave spaţiale, farfurii zburătoarea cum le numim noi. Pe ce principiu sunt ele

construite, având în vedere că reuşesc să reziste prin toate spaţiile prin care treci

— Multe planete construiesc asemenea aparate de zbor. Sunt foarte complexe și se bazează pe principiul anulării gravitaţionale. Voi nu-1 puteţi folosi, pentru că nu aţi ajuns la această tehnică. Se elimină gravitaţia şi se accesează atomii spaţiali care au compoziţii diferite, funcţie de zonele prin care trec. Asemenea aparate sunt foarte uşoare, ele putând distorsiona „timpul”, adică se deplasează pe direcţia inversă propulsării luminii. Aşa se poate face deplasarea şi micşorarea decalajului de atmosferă care există între noi şi zonele prin care pătrundem. Toată aparatura noastră este impregnată cu un fluid special de protecţie, care ne ajută să ne protejăm. Nu este vorba de zona ta de locuit, ci de zone foarte toxice și cu temperaturi foarte înalte sau foarte scăzute. Dirijarea aparatului se face de pe planeta noastră. Pe tot parcursul zborului aparatele sunt urmărite cu atenţie. Dispunem de astfel de aparate de zbor și de o tehnologie foarte înaltă. Când coborâm din nave noi nu coboram în „trup fizic”, ci în trup eteric. Dispunem și de această posibilitate de a ne desface trupurile și apoi de a le recompune la loc. Aceasta o realizează aparatele speciale din navă. Noi putem fi lângă voi, fără ca voi să ne puteţi vedea. ţi-am dat, sper, suficiente lămuriri în legătură cu aceste aspecte.

— Mulţumesc mult, Piremio. Ai fost foarte drăguţ și ai arătat foarte multă iubire. Pace și iubire multă îţi doresc din toată inima.

6(7) 09.2002

— Bună ziuay Piremio. Te contactez din nou din biserica romanocatolică. Este ultima zi a poposirii mele aici. Putem comunica la această oră? Nu ştiu dacă poţi să stai la

dispoziţia mea la orice oră din zi şi din noapte.

— Te salut, prieten drag, din Shambala. Acum, aici la mine, este sărbătoare foarte mare. Este ziua renaşterii noastre, ca să găsesc un echivalent de exprimare. Este cel mai important moment din existenţa noastră. Se practică la intervale foarte mari de timp. Să-ţi explic mai detaliat ce înseamnă renaşterea noastră. Este momentul când noi am păşit în acest spaţiu tridimensional. Când s-a hotărât de către conducerea Universului să continuăm aici pentru a ne salva existenţa noastră milenară. S-a marcat această importantă „zi". A fost, practic, relansarea noastră spirituală şi în trup.

— Mulţumesc, Piremio. Am înţeles perfect starea voastră de sărbătoare. O întrebare mai delicată, dacă tot ai dorit să-ţi exprimi bucuria sărbătorii voastre. La noi, pe Pământ, există foarte multe dogme bisericeşti, care stau la baza diferitelor religiit. Obiceiurile şi modurile de a înţelege contactul cu Divinitatea sunt, uneori, total diferite. Care este situaţia religiilor de la tine?

— Bunul nostru prieten, religii diferite există acolo unde oamenii au origini diferite. Deci, ei simt nevoia de a se exterioriza şi manifesta total diferit. Este, practic, vocea lor interioară, care acţionează în mod diferit. Fiecare are un fel de a percepe lucrurile, de a se automodela funcţie de dumnezeirea proprie, anexată şi integrată în dumnezeirea grupală şi universală. Pe măsură ce veţi înainta în cunoaştere, toată gândirea voastră legată de acest sistem al „dumnezeirii" se va schimba treptat. Veţi constata că fiecare dintre voi deţine o mică părticică de Dumnezeire, pe care trebuie să şi-o activeze, să şi-o trezească, să o facă să circule exact cum circulă fluidul nostru sau sângele vostru. Exteriorizând-o, o faci să expansioneze şi să se ataşeze

Dumnezeului-grup şi, mai departe, Dumnezeului-Total şi Dumnezeului-Tată. Numai atunci veţi putea renunţa la numeroasele religii pe care le aveţi. Se întâmplă asemănător limbilor vorbite pe care nu le înţelegeţi. Dar pentru a ajunge la realizarea Sinelui vă trebuie foarte multă muncă şi învăţătură. Este foarte greu să ajungi la o asemenea cunoaştere spirituală. Să nu te mai anexezi tu, OM întrupat, materiei din care faci parte. Treptat şi voi veţi ajunge la o asemenea cunoaştere. Deci, trebuie să înţelegi că la noi nu există religiile voastre. Există o singură religie: extazul cunoaşterii absolute şi a Dumnezeului-Tată. Tot ce există în universuri este creat, conceput în faza arhitecturală de Mari Iniţiaţi din Prima Creaţie.

— Mulţumesc, Piremio. La tine există oameni bogaţi şi săraci? De ce trebuie să avem oameni îmbuibaţi material, foarte greu accesibili şi oameni săraci, care nu au nici ce pune pe masă? Cine determină această stare?

— Clase sociale nu vă impune nimeni. Ele sunt urmarea stării vibra – ţionale diferite, modului diferit de a fi conectaţi la informaţia pură şi corectă universală despre Dumnezeire. La voi totul a rămas în coborâre, de aceea modul vostru de exteriorizare este total dezorientat, dezaxat şi firă urme majore de loialitate faţă de semenii voştri. Să ştii că la noi una din caracteristicile noastre de bază este loialitatea, care înseamnă ajutor reciproc. Noi nu trăim starea de îmbogăţire şi de acumulări în „materie”. Starea generală este de armonie. Nu avem echivalentul bani, care vă dă peste cap tot sistemul biologic şi de conducere. Dacă şi la voi ar fi eliminat acest element, banii, în mod sigur aţi avea o cu totul altă evoluţie. Nimeni nu este mai presus decât alţii. Cunoaşteţi această zicală înţeleaptă, dar nu o puneţi în aplicare.

— Mulţumesc, Piremio. Cu regret trebuie să mă retrag, deoarece trebuie să prind trenul de plecare spre Bucureşti Te voi contacta din Bucureşti cu o serie nouă de întrebări. Va fi posibilă comunicarea de acolo?

— Da, dragul nostru prieten. Te voi contacta în locuinţa ta. Am să caut să mă exteriorizez în plan fizic, pentru a lua contact energetic din nou. Drum bun.

— Mulţumesc, Piremio. 08.09.2002

— Bună seara, Piremio. Doresc să te contactez din Bucureşti. Sunt în vizită la bunii mei prieteni şi trebuie să restabilesc contactul. Mă poţi recepţiona?

— Te recepţionez, bunul nostru prieten Zoda. Astăzi pe planeta ta s-a sărbătorit naşterea Maicii Domnului, născătoare de Dumnezeu. Sunt alături de tine şi de toţi cei dragi ţie. Doresc să-ţi prezint, pe scurt, importanţa acestui moment, aşa cum este văzută de Noi. Toată Creaţia Tatălui-Dumnezeu este structurată în piramidal şi ordonat, şi anume este aşezată din strat în strat de evoluţie. Nu trebuie să consideraţi piramida ca formă materială. Priviţi-o în mod conştient ca fiind esenţa existenţei totale din toate dimensiunile. Totul este, de fapt, o imensitate pe care nu o poţi cuprinde cu ochii minţii. Numai ochii sufletului pot intui întinderea nesfârşită a acestei energii multidimen-sionale, divine a piramidei celeste. Creaţia merge din „treaptă în treaptă", ca să mă exprim mai pe înţelesul vostru. Pentru a forma creaţie din creaţie trebuiesc unite cele două polarităţi ale energiilor, care dau forma mărită şi întregită. La începutul existenţei fiecărei planete, spun înţelepţii noştri mai vârstnici, a existat creaţia uniformă. In traducere aceasta înseamnă că „omul cădea prin inducţie electromagentică" într-un spaţiu în care nu putea da naştere altei forme create. Erau aşa-zisele „căderi repetate" produse de arhitecţii

universurilor. Toţi cei trimişi erau înzestraţi, aveau calităţile Primei Creaţii impregnată în structura lor energetică. Ei creau în plan informaţional şi energetic. Ei puneau, practic, temelia fiecărei planete. Iţi vorbesc acum despre modul cum se formează un spaţiu dimensional material. Treptat, după perioade imense de „timp" cum se spune la tine şi „puncte de echivalenţă" la mine, după ce s-a aşezat toată structura informaţională şi vibraţională, s-au creat „variante", pentru a da noi forme zonelor concepute. Primii oameni care au pus bazele planetelor erau „mentorii", adică nu deţineau în structura lor energetică capacitatea de a divide Energia Divină în cele două segmente ale sale, aşa cum este recepţionată Ea acum. După toate completările şi modificările aduse spaţiilor create, s-au „creat" oameni, cu scopul de a ajuta la modelarea spaţiilor deja create. Deci, toţi cei creaţi nu fac decât să modeleze în planul structural al planetei-casă, zona lor de locuit. Pentru a se ajunge la forma actuală a planetelor au fost necesare foarte multe variante şi multă înțelepciune a fost înglobată. Ulterior „omul" neutru a fost structurat interior în cele două forme de manifestare a Energiei Divine. Există laboratoare întregi în care se face această muncă de ajustare a „Sinelui Suprem" creat în cele două manifestări ale sale: bărbat şi femeie. Trebuie observat că energia bărbatului este diferită de energia femeii. Mă refer la modul structural. Este o completare şi întregire a Sinelui. Nu trebuie filcută diferenţiere între cele două forme şi, deci, nu trebuie acceptată nicio mărire de nicio parte. Maica Tatălui Ceresc este Mama Universurilor Create. Este un simbol ceresc, care ne arată modul cum a fost creat omul divizat în cele două forme ale sale. Tatăl Creatorul Universurilor a zămislit trupul omului creat prin Preamărita Cerurilor înalte. „Duhul Sfânt" a coborât şi s-a zămislit din

Duhul-

Dumnezeu prin „Fecioara Maria”. Fiecărei planete i se aduce ca informaţie iniţială modul de zămislire a trupurilor formate. Bărbatul şi Femeia sunt două simboluri cosmice care se completează şi se întregesc formând întregul. Deci, în mare parte cred că am reuşit să transmit o parte din informaţia pe care o deţinem de la cei iniţiaţi.

— Mulţumesc, Piremio. Am o întrebare în numele semenilor mei de pe planetă. în acest moment Mântuitorul planetei noastre este înaltul Iisus Christos. Cum este perceput de tine acest moment înălţători Aveţi şi voi un Fiu al Bunului Dumnezeu, care să vă deschidă calea spre cunoaşteri înalte?

— Iţi răspund cu toată dragostea. înaltul Iisus Creatorul, este Fiul Soarelui, care are sub conducerea lui multe planete din galaxie. El reprezintă prima energie a creaţiei distribuită spre toate zonele planetare. Pentru a aduce informaţii înalte şi pentru a stabiliza vibraţional spaţiile, a trebuit să îmbrace multe fomie planetare. întregeşte şi duce multă înţelepciune divină în toate zonele. La noi este perceput ca Mare Deschizător de Drumuri Planetare. Ridică şi înalţă mult vibraţia zonelor. Este tot ce poate însemna Iubire înaltă Supremă, este măreţie, este întregire. Numele de Iisus circulă şi la noi ca informaţie. Nu uita că avem aceeaşi origine şi vibraţiile informaţionale sunt captate cu multă uşurinţă la noi. Mântuitorul actualei noastre civilizaţii se numeşte „OMOSIDEO”. El este echivalentul Domnului Iisus, dar la noi aşa a fost recepţionat.

— Mulţumesc, Piremio. Mai am o întrebare suplimentară. Noi avem foarte mulţi sfinţi. Cum vedeţi voi acest jimbol”? Există şi la tine sfinţi? Cum sunt percepuţi ei de voi?

— Sfânt este echivalentul cuvântului „a sfinţi", care în traducere înseamnă a înălţa vibraţia locului, a impregna cu energia ta înaltă locul pe unde treci. Din ea se pot alimenta foarte multe forme energetice existente în zona respectivă. Sfinţii sunt Iniţiaţii locurilor. Ei reprezintă culoare de alimentare cu energii înalte. Sunt cei veniţi din zone mult înălţate zonelor din care îşi duc existenţa în trup. Foarte mulţi rămân în anonimat, deoarece în limbajul energiilor înalte nu are relevanţă un nume lăsat în urma ta pe o listă înregistrată undeva. La noi existenţa şi rolul Sfinţilor are cu totul altă conotaţie. Avem temple frumos ordonate, unde îşi duc existenţa aceşti Sfinţi Iniţiaţi. Ei sunt echivalentul preoţilor voştri, însă au cu totul altă prezentare şi manifestare. Poţi lua contact cu ei periodic, ocazional sau când simţi nevoia de a te conecta vibraţional la ei. Sunt momente bine stabilite, când apar în mijlocul mulţimilor de oameni pentru a influenţa tot ce este creat şi manifestat. Ei echilibrează şi armonizează zona, o înalţă mult peste toate cotele informaţionale. Acesta este marele ajutor pe care îl primim de la Sfinţii Iniţiaţi.

— Mulţumesc, Piremio. Am primit multe informaţii de la tine. Vom continua mâine cu alte întrebări.

— Şi eu „îţi mulţumesc", Zoda, cum se spune pe la tine.

10.09.2002

— Bună dimineaţa, înaltul meu Piremio. Doresc să comunic din camera mea, de la biroul de lucru. Te pot deranja acum?

— Nu mă deranjezi, prieten drag Zoda. Sunt pe recepţie şi îţi răspund cu drag la toate întrebările.

— Piremio, dragul meu, am înţeles că la tine sunt prezente, ca şi la mine, cele două sexe: bărbat şi femeie. Numele Piremio îmi inspiră bărbatul iniţiat din tine. Ce fel de

sex reprezinţi tu?

— într-adevăr, sunt bărbat, dar în litera „o” se pot termina şi nume de femei. De exemplu O+O este nume de femeie. Ai intuit bine capacitatea mea de bază. Reprezint unul din Sfinţii-iniţiaţi ai zonei noastre.. Am misiunea nobilă să-ţi răspund la întrebări. Fac parte din misiunea ta şi a noastră. Vorbesc în termeni multipli, deoarece suntem o echipă mare, care avem sub observaţie planeta ta. Trebuie să vă ajutăm în toate formele posibile.

— Mulţumesc} Piremio. Doresc să continuăm cu câteva întrebări mai pertinente. In zona mea, eu sunt femeie. Tu te adresezi cu „prieten drag Zoda”. Explică-mi, te rog, de ce foloseşti aceşti termeni?

— Mă exprim aşa deoarece tu ai un rol foarte mare de îndeplinit. Când folosesc această exprimare, rezultă că vreau să evidenţiez importanţa legăturii noastre. Nu se face separare de sex sau pe baza altor criterii. „Sufletul”, cum îl numiţi voi, nu are sex. El este întregit. Numai forma lui de manifestare exterioară se detaşează în cele două moduri de prezentare, bărbat şi femeie. Deci, ai înţeles perfect care este semnificaţia acestei exprimări.

— Piremio, tu ai venit, cred, de multe ori în zona mea. Mă refer la munţii din ţară în care eu locuiesc. Aceeaşi plimbare, probabil, o poţi face cu uşurinţă în multe locuri de pe planeta Pământ. Poţi să-mi spui care locuri te atrag cel mai mult? Ai un program bine organizat de vizite? Dacă-mi poţi răspunde, aştept cu drag răspunsttl tău.

— Contactul meu cu planeta Pământ este permanent. Locul unde noi am luat contact energetic în masivul Bucegi este unul dintre altarele noastre exterioare. Asemenea locuri sunt în multe zone. De exemplu în Danemarca, care de asemenea este un loc preferat pentru ieşiri. Este mai puţin

populat şi putem lucra în linişte. De asemenea poposim în Bielorusia şi Kazakstan, iar pe versantul vestic din masivul Himalaya există un templu uriaş construit cu ajutorul nostru. Nu avem locuri stabilite, de exemplu, în Asia, Africa sau America de Nord. Există o poartă de ieşire în America de Sud. Insă cel mai bine putem lucra prin Bucegi, Himalaya şi Danemarca. Acestea sunt puncte energetice bine delimitate vibraţional şi putem onora cu bine toate misiunile noastre planetare. Rolul nostru principal avut în vedere în aceste „vizite" este să vă ridicăm, cât putem, vibraţia şi să găsim modalităţi de contact. Sarcina noastră de bază este să vă informăm despre noi, să contribuim la „trezirea voastră", în sensul de a vă conştientiza şi mai mult faptul că viaţa există pe toate planetele. Nu toţi au modul vostru de prezentare. Diferă punctele de echilibru, de aceea nu se poate realiza contactul fizic direct. Ca să mă exprim într-un limbaj mai clar, diferă construcţia trupurilor noastre, componenţa materialelor. Nu se poate realiza în plan fizic un echivalent valoric, deoarece ne ducem existenţa în zone diferite. Legătura dintre noi nu se poate face decât în planul subtilului nemanifestat., deci în originea pură a sinelui parţial.

— Din tot ce mi-ai transmis trebuie să înţeleg că în plan fizic nu se poate realiza niciun fel de contact. Deci, nu pot fi atacuri de natură sexuală sau de altă natură. Din relatările multor femei s-a constatat că foarte multe femei au fost răpite şi duse pe nave necunoscute. Acolo au fost supuse unor cercetări fizice şi unor intervenţii de tot felul, chiar şi unor contacte cu parteneri masculini. Cum se întâmplă acest lucru? Cine doreşte să intre pe codurile noastre genetice şi de ce fac toate aceste lucruri?

— Se practică la nivelul macrocosmosului cercetări de

toate felurile şi în toate modalităţile. Există multe planete care au spaţii întinse nepopulate sau au ajuns în faza de dispariţie. Se caută noi modalităţi de populare cu „rase” energetice mai frumos conturate. Pe ansamblu, oamenii de pe planeta ta au o arhitectură energetică foarte frumoasă. Dacă această arhitectură ar fi cuplată la vibraţii mai înalte, imaginativă ce exemplare umane ar putea rezulta! In zona ta planetară nu se poate ridica foarte mult vibraţia cuiva, deoarece aceasta face parte din energia cumulată. Chiar dacă doreşti să ajuţi pe cineva în acest sens, nu se poate. Tot ceea ce se poate face este să-1 înalţi mai mult în sfera lui de manifestare. Nu pot avea aceste vibraţii decât foarte puţini dintre voi, şi anume cei care vin din alte spaţii dimensionale şi au rolul de a ajuta la curăţarea spaţiului. Aşa se explică „marile răpiri”. Se caută să se ia amprenta energetică a trupurilor voastre. Este o metodă mai greu acceptată de noi, deoarece nu putem agresa, sub nicio formă, nici cea mai mică formă de viaţă. Sunteţi o planetă descoperită, cu foarte multe forme de viaţă şi foarte colorată în sensul originii voastre. De aceea, mulţi dintre cei care şi-au trimis pentru experimentare semenii în zona ta planetară doresc să le ia amprenta modificată, pentru a îmbunătăţi viaţa celorlalţi semeni ai lor. Este o formă de a transmite şi transfera informaţia la ei în zonă. Cred că am fost destul de explicit.

— Mulţumesc, Piremio. Ai fost foarte explicit în exprimare şi informare. Ai confirmat exactitatea relatărilor multor publicaţii şi cărţi care dau aceste informaţii. Mulţumesc încă o dată şi îţi doresc >p zi” senină când vii în zona mea de locuit.

A urmat o pauza de câteva luni, timp în care nu am colaborat cu echipa decât pentru sfaturi. O persoană importantă din grupul din care ftceam şi eu parte a

contribuit masiv la destrămarea lui. Zalmoxe a insistat mult să ies din grup deoarece riscam să mă dezechilibrez vibraţional, iar calea mea de lumină era cu totul alta. Ii mulţumesc mult pentru tot ajutorul dat.

Formatul digital al acestei cărţi (fişierul acesta) se găseşte gratuit pe net. Dacă ai plătit pentru acest PDF ai fost înşelat.

Secret Stranger Files Nr. 004 – C Dr. Aurel Popescu Bălceşti

MAREA BĂTĂLIE ŞI SENSUL CREAŢIEI

Divinitatea a creat nenumărate corpuri cereşti, de diferite mărimi și alcătuiri, care sunt grupate în sisteme solare ce îşi urmează continuu poziţiile lor în univers.

întreaga existenţă a lumilor, este creaţia lui Dumnezeu, spiritul său se află în tot ceea ce se numeşte materie, de la mineral la plante, apoi la animale şi la om.

Trebuie subliniat că întreaga creaţiune este datorită voinţei lui Dumnezeu, a spiritului și a forţei sale căci Dumnezeu ca atare, se află deasupra creaţiunii. Materia este supusă legilor imuabile ale devenirii şi descompunerii, legile naturii care în fond constituie voinţa lui Dumnezeu şi care în permanenţă face să apară şi să dispară materia, voinţă care se extinde asupra lumii vizibile formate din materie densă cât şi a lumilor invizibile, formate din materie fină. Aceste legi divine, sunt neschimbate și desăvârșite. Ciclul creaţiunii este infinit, fără sfârşit, în permanentă devenire, dispariţie şi reformare.

Fiecare parte a creaţiunii are ciclul său, de unde începe descompunerea, pentru a reîncepe din nou recompunerea. Acest ciclu veşnic, se referă atât la mişcarea pământului şi a altor planete din jurul Soarelui, precum şi la toate sistemele solare care execută propriile lor mişcări de rotaţie şi

revoluţie. Fiecare corp ceresc îşi are destinul său stabilit de divinitate, iar atunci când va trebui să-şi încheie ciclul său evolutiv, aceasta se va întâmpla indiferent de starea acestuia, sau de locuitorii săi.

O dată cu această descompunere planetară, spiritele oamenilor ce au trăit pe această planetă, vor fi supuse unei judecăţi şi conform faptelor săvârşite de omul în care spiritul şi-a trăit viaţa planetară, vor fi ridicate spre conştiinţa cosmică sau vor fi retrimise la noi încarnări în materie, pe planeta Pământ, sau pe alte planete. Cu cât spiritul aspiră spre legături mai strânse cu materia, cu atât este mai inferior.

în ciclul veşnic al universului, în permanenţă se creează şi se descompune materia, de la atom până la aştri. Din nebuloase dense, se formează corpuri cereşti, care sub acţiunea legilor divine, zise naturale, se grupează în sisteme solare, care rotindu-se în jurul axei proprii, urmează împreună marele ciclu evolutiv, care este veşnic.

Lumea care se formează la început, este fonnată din materie fină, invizibilă ochiului liber, această materie fină se concentrează apoi şi formează materia densă care poate fi vizibilă ochiului liber. Şi materia fină creată de divinitate, parcurge un ciclu veşnic evolutiv. Materia fină din care este creat omul, respectiv corpurile sale astrale şi eterice, sunt supuse aceleeaşi transfomiări, de îndată ce ele s-au desprins de corpul fizic după moarte.

In ceea ce priveşte formarea sistemului solar, ultimele cuceriri ale ştiinţei nu mai sunt de acord cu ipoteza evoluţionistă, precum că planetele sistemului solar şi sateliţii acestora s-ar fi desprins din Soare. Aceasta se observă atunci când se studiază structura şi compoziţia Pământului, Lunii şi celorlalte planete, constatându-se că acestea nu sunt de

aceeaşi natură. Numai Pământul are o hidrosferă, o atmosferă şi numai pe el se află viaţa, fapt dovedit de aselenizările pe Lună.

Atât pe Marte cât şi pe Lună se găsesc urme de natură catastrofică, care au dus la distrugerea formelor iniţiale.

Pământul şi Luna, sunt ca structură chimică a rocilor, foarte diferite, ceea ce denotă că Luna s-a format în alte condiţii decât Pământul. Deşi nu s-au studiat încă mostre de roci de pe alte planete, este greu de admis acum după ce s-au studiat rocile de pe Lună, că acestea ar avea aceeaşi compoziţie chimică ca şi Pământul.

Alţi factori care par să confirme această concepţie sunt următorii:

— înclinaţia extremă a orbitelor lui Mercur şi Pluton cât şi aceea a asteroizilor, meteoriţilor şi cometelor, faţă de planul Soarelui;

— rotaţiile axiale retrograde ale lui Uranus şi Venus faţă de Soare, căci dacă toate planetele sistemului solar s-ar fi desprins de Soare, ele trebuie obligatoriu să prezinte acelaşi sens de rotaţie axială ca şi acesta, presupunându-se că ele s-au desprins din Soare în urma acţiunii forţei centrifuge, create de rotaţia axială a Soarelui. Deci este logic ca aceste planete să prezinte acelaşi sens de rotaţie, în jurul axei lor şi nu invers – dar o treime din sateliţii planetelor au orbite retrograde faţă de sensul de rotaţie al planetelor respective.

Aceste date nu pot fi explicate decât dacă admitem crearea lor de către Divinitate.

Originea materiei, legile naturii, stelele şi galaxiile sistemului solar şi pământul, întregul cosmos, de la atom la galaxii, sunt creaţii ale Divinităţii.

Scopul creării pământului a fost ca pe acesta să se

poată dezvolta viaţa, de la plante, la animale şi în cele din urmă Ia oameni.

Materia primordială a universului din care Dumnezeu a creat omul şi toată creaţia Sa, este eterul universal, acela care face ca energia electromagnetică, gravitaţională sau nucleară să se propage în univers, sub forma ondulatorie. Toate aceste energii, se propagă cu o viteză de 300.000 km/secundă.

Referitor la procesul creaţiei omului, se poate pune întrebarea dacă acesta este un accident sau era în planul de creaţie al divinităţii. Ca să răspundem la această dificilă întrebare, trebuie să răspundem mai întâi care a fost scopul divinităţii atunci când a creat omul, dacă acesta a fost creat conform unui plan preconceput.

Pentru ambele întrebări, trebuie să ne referim la marea bătălie cerească, în care Lucifer, ca cel mai luminat dintre arhanghelii lui Dumnezeu se răzvrăteşte şi cere independenţă faţă de Dumnezeu.

Se susţine că Lucifer, ocupa cea mai înaltă treaptă în ierarhia îngerilor, fiind Heruvimul care acoperea chiar tronul lui Dumnezeu. Această răzvrătire, a avut loc în lumea astrală pe Muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu, şi această răzvrătire a dus la alungarea lui Lucifer şi a spiritelor ce l-au susţinut, pe Pământ.

Iată ce spune relatarea lui Ezechiel, despre acest eveniment: „Ai fost ftlră prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine... de aceea te-am aruncat de pe Muntele lui Dumnezeu şi te nimicesc, Heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare, ţi s-a îngâmfat inima, din pricina frumuseţii tale, ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta, de aceea te arunc pe Pământ” (Ezechiel 28:15-17).

S-a sugerat chiar ideea că Dumnezeu nu ar fi avut în plan crearea Pământului, dacă nu ar fi avut loc răzvrătirea lui Lucifer.

Acest aspect al problemei implică însă comentarii contradictorii cu relatările biblice.

In fond despre ce este vorba?

Din cosmogonia ezoterică, la care face apel şi Biblia, dar in m<x1 simbolic, metaforic, în stadiul spiritual denumit Soare, atunci când acesta se desprinde din nebuloasa primitivă, s-au format oamenii astrali, care prezentau corp eteric şi corp astral. Aceşti oameni astrali, erau nemuritori şi erau creaţia lui Dumnezeu, ei nu aveau sex, erau oameni astrali androgini şi aveau deci o înmulţire asexuală. Lucifer cunoscând planul de creaţie divină, nu a mai ascultat de legile divine de supunere faţă de Dumnezeu şi a cerut independenţă, considerându-se şi el, cu aceleaşi puteri Dumnezeieşti. Pentru a ademeni, o parte din îngeri, el a prefigurat chipul femeii fizice şi le-a prezentat viaţa sexuală cu tentaţiile ei în lumea fizică, pe care dorea s-o construiască. In acest scop după desprinderea planetelor Marte şi Jupiter din Soare, el vrea să-şi construiască o planetă în care să-şi pună în aplicare propriul său plan de creaţie. în urma marei bătălii cereşti a îngerilor, Lucifer şi îngerii care l-au urmat, au fost înfrânţi, iar planeta pe care el urma să şi-o formeze, a fost distrusă. In acest moment Dumnezeu hotărăşte expulzarea lui Lucifer şi a îngerilor ce l-au sprijinit pe viitoarea planetă care tocmai era în formare, adică pe Pământul primitiv, din care spiritual, filceau parte şi spiritele ce au format Luna fizică.

Iată deci că pe Pământ, apare astfel chipul bărbatului şi al femeii în corpuri fizice şi începe înmulţirea oamenilor pe cale sexuală, întrebarea care se pune este aceea de a se

răspunde, dacă Dumnezeu ar mai fi creat pe om cu corpul său fizic, dacă nu ar fi avut loc această răzvrătire Luciferică, adică dacă crearea omului fizic, nu era în planul iniţial de creaţie a lui Dumnezeu.

Dacă acest plan ar fi existat, blestemul divin adresat omului pe Pământ, descris de Biblie, nu ar avea niciun sens.

Moartea, care în mod inevitabil survine o dată cu apariţia corpului fizic, este urmarea acţiunii entropiei (a doua lege termodinamică) care acţionează asupra tuturor lucrurilor şi fiinţelor, (lege creată de Dumnezeu) sau această moarte se datorează blestemului divin?

Lucrurile se corelează foarte bine şi cu doctrina creaţiei care face aluzie la păcatul biblic şi care admite că datorită acestuia, omul trebuie să se purifice spiritual şi să se elibereze de influenţa luciferică, iar aceasta se poate face prin rugăciuni către divinitate, prin pocăinţă şi ispăşire. Aceasta ar explica şi suferinţa la care este supus omul, căci numai prin această suferinţă în materie, pe care însăşi spiritele răzvrătite au dorit-o, îşi pot răscumpăra libertatea de a se putea desprinde de influenţa luciferică.

Mergând mai departe, procesul reîncarnării care este tot o lege divină ar avea acelaşi scop, acela de a da posibilitatea spiritelor venite la reîntrupare să poată să se purifice în mai multe încercări, dacă într-o singură viaţă nu au reuşit şi astfel ar putea să se întoarcă din nou în lumea spiritelor nemuritoare, a oamenilor astrali, ce i-au rămas credincioşi lui Dumnezeu.

Admiţând această ipoteză, trebuie să admitem atunci că numai spiritele răzvrătite, Luciferice, s-au încarnat în oamenii pământeni, cele necorupte de Lucifer, au rămas în lumea spiritelor, altfel spus toţi pământenii sunt purtători ai acestor spirite Luciferice.

Mai trebuie răspuns la o întrebare, complexitatea corpului fizic al omului a fost creată de Dumnezeu pentru a pedepsi aceste spirite ce şi l-au dorit, sau el a fost prefigurat de Lucifer şi Dumnezeu i-a dat posibilitatea de a-şi pune în practică planul său, Dumnezeu creând Pământul ca singura planetă din sistemul solar şi i-a conferit condiţiile pentru apariţia vieţii.

Chipul femeii şi înmulţirea sexuată, a fost dorit de Lucifer, dar aceasta a adus omului moartea. Moartea a intrat în lume numai când a intrat păcatul în lume (Romani 5; 12-8-22).

Blestemul lui Dumnezeu adresat omului fizic, căzut în păcatul Luciferic, este astfel enunţat în Geneză: „Blestemat este acum Pământul din pricina ta… căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce” (Geneza 3; 17- 19). Este de reţinut faptul că Dumnezeu a blestemat Pământul din cauza omului (Geneza 3; 17). Trebuie să înţelegem prin aceasta că omul fizic nu era în planul Divinităţii şi el a apărut numai ca imaginaţie a lui Lucifer? Păcatul originar a avut loc în lumea astrală atunci când Lucifer se răzvrăteşte, nu pe pământ aşa cum greşit s-ar înţelege din relatările biblice, iar blestemul a introdus tendinţa universală spre moarte.

Al doilea aspect ca corolar al căderii Luciferice, este potopul biblic. Prin el se înţelege ura lui Dumnezeu faţă de păcat şi dorinţa Lui de a chema oamenii la pocăinţă. Orice activitate a omului din viaţă trebuie să-i amintească judecata blestemului şi judecata potopului, dar şi în cazul potopului biblic, se cere o lămurire. Este oare potopul lui Noe acela la care se referă Dumnezeu? Se ştie că acest potop a avut loc acolo unde se găsea Noe adică pe perimetrul Orientului Mijlociu, dar acesta nu putea distruge întreg Pământul şi tot ce era pe el, apoi se mai pune întrebarea de ce Dumnezeu

care 1-a creat pe om pe Pământ, cu sau fiă planul Luciferic a dorit apoi să-i distrugă?

S-ar putea ca adevărul despre acest potop prin care într-adevăr Dumnezeu a distrus lumea să se refere la scufundarea Atlantidei, care are loc în urmă cu 800.000 de ani şi prin care au pierit sub ape, 2 miliarde de oameni, şi aceasta s-a datorat cultului Luciferic pe care adanţii l-au ridicat la cel mai înalt grad.

Niciodată de-a lungul istoriei, acest cult al lui Lucifer şi magia neagră ca atribut Luciferic, nu au avut o asemenea dezvoltare. Tocmai aceasta poate fi interpretat ca blestemul prin care Dumnezeu a distrus lumea.

Dumnezeu a fost nevoit să spună: „Iată, am să-i nimicesc împreună cu Pământul” (Geneza 6; 13).

La sfârşitul potopului, Dumnezeu a spus: nu voi mai blestema Pământul din pricina omului, pentru că, întocmirile gândurilor din inima omului, sunt rele din tinereţea lui şi nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am ftcut (Geneza 8: 21).

După acest potop, Dumnezeu a lăsat omului liberul arbitru acela de a cădea sau nu în ispita Luciferică. Cu cât mai repede va evolua spiritul său, cu atât mai repede se va putea reîntoarce în lumea astrală, alături de spiritele rămase credincioase voinţei lui Dumnezeu, altfel vor trebui să sufere nenumărate reîncarnări şi nenumărate suferinţe în materie.

Iată deci că afirmaţia biblică referitoare la Geneză, trebuie analizată cu multă atenţie, căci Geneza nu trebuie înţeleasă ca şi cum creaţia pământului ar fi fost prima creaţie a lui Dumnezeu.

Creaţia Terrei, este urmarea evoluţiei ulterioare a primei sale creaţii.

In tot universul, sunt miliarde de sisteme solare şi miliarde de planete ale acestora. De ce să fi creat Dumnezeu

pe om mai întâi pe Pământ, de ce din tot universul Dumnezeu a ales chiar planeta Pământ pentru a-şi săvârşi creaţia?

Este greu de acceptat ideea că Dumnezeu atât de perfect, ar fi putut crea direct şi fără o tranziţie Pământul de materie densă, pe de altă parte, Dumnezeu Ssi-ar fi creat o lume materială imediat în apropierea sa şi nu la periferii universului.

Corelat de creaţia divină a omului, este greu de acceptat ideea că paradisul descris de Biblie ar fi avut loc pe pământ căci este de neînţeles cum Dumnezeu i-a expulzat pe Adam şi Eva din aşa-zisul paradis terestru, tot pe acest Pământ, de aceea paradisul biblic trebuie înţeles că se referă la oamenii astrali, care au preexistat oamenilor fizici de pe pământ. Aceşti oameni astrali trebuie înţeleşi ca spirite, iar aceste spirite au fost create de Dumnezeu şi înainte de a veni pe Pământ, se găseau într-o stare de viaţă veşnică şi nu exista nicio deosebire de sex, căci ele se înmulţeau asexuat iar din punctul de vedere al treptei lor spirituale, ele erau diferite după gradul de perfecţiune pe care 1-a creat Dumnezeu.

Ispitirea lui Lucifer, nu trebuie înţeleasă că ar fi avut loc pe pământ, cu atât mai puţin fiind plauzibilă legenda biblică a şarpelui, ce reprezintă pe diavol şi care ar fi ispitit-o pe Eva să guste din mărul pomului interzis, adică pomul cunoaşterii, astfel spus, Eva ar fi fost aceea de care s-a folosit diavolul în planurile sale, dar aceasta este o fantezie a Bibliei, pentru a face să se înţeleagă mai uşor rolul diavolului.

Totul s-a întâmplat deci în lumea îngerilor, acolo unde a avut loc acest război al îngerilor.

Actuala planetă Pământ, din punct de vedere spiritual, a cunoscut alte trei forme spirituale.

La început Pământul a făcut parte dintr-o nebuloasă primitivă a sistemului nostru solar, pe care cosmogonia ezoterică a numit-o perioada Saturn şi care nu trebuie confundată cu planeta Saturn actuală, care ia supravieţuit ca un deşeu al acesteia. Din această nebuloasă spirituală, s-a desprins apoi Soarele primitiv, care se întindea până la planeta Jupiter actuală, este perioada spirituală denumită Soare.

Pământul, care era contopit cu Luna din punct de vedere spiritual, s-a desprins de Soarele primitiv şi acest astru spiritual Pământ-Lună în cosmogonia ezoterică poartă denumirea de Lună, o Lună primitivă spirituală, pentru a o deosebi de actuala Lună fizică; mai departe Pământul-Lună a expulzat din sânul său Luna şi a devenit planeta Pământ din zilele noastre.

Corpul eteric al actualului om pământean, s-a format în perioada Soarelui primitiv, iar corpul astral al omului, s-a format în perioada Pământ-Lună sau a Lunii primitive.

Mult mai târziu, adică pe planeta actuală, apare Sinea Spirituală, liul, ca scânteie din Divinitate şi corpul fizic al omului.

Toată evoluţia spirituală a nebuloasei din care s-a format Pământul, era acţiunea directă a unor spirite plecate din imediata vecinătate a lui Dumnezeu, adică a Heruvimilor, Serafimilor şi Tronurilor.

Această nebuloasă spirituală se întindea cât distanţa dintre Soare şi actuala planetă Saturn şi avea o formă de sferă.

Evoluţia pe mai departe a Soarelui primitiv şi a Pământului primitiv (Pământ-Lună) s-a desfăşurat sub acţiunea unor spirite mai puţin evoluate decât Heruvimii şi anume a spiritelor ce formează Dominările, Virtuţile şi

Principatele.

Planetele au fost create de spiritele planetare, adică de arhangheli, Arhei şi îngeri, spirite ce au fost create de Heruvimi.

Pe Soare, Heruvimii şi-au înzestrat creaţiile divine cu un corp astral, un organ de sensibilitate radiantă.

Arhanghelii sunt consideraţi ca primii oameni ai Soarelui primordial şi cei care au stăpânit acest astru.

Heruvimii formau 12 cete, ce înconjurau Soarele primitiv, ei simbolizând cele 12 constelaţii ale zodiacului.

Aşa cum am mai descris, din Soarele primitiv s-a detaşat primele două planete Jupiter şi Marte, după care a avut loc răzvrătirea Luciferică.

Războiul îngerilor, a fost prevăzut în planul Divinităţii, iar prezenţa şi poziţia lui Lucifer ar fi tot atât de necesară pe Pământ ca şi prezenţa celui mai înalt spirit, acela al lui Hristos, geniu al iubirii şi al sacrificiului.

întreaga evoluţie a omului pe Pământ, este determinată de acţiunea acestor două genii: Lucifer, ca cel mai orgolios dintre arhangheli, care nu a mai ascultat de Dumnezeu şi nu vedea alt Dumnezeu în afară de el şi Hristos geniu al iubirii.

Arhanghelii au conceput pe îngeri, ca prototipuri pure ale omului divin, ei aveau un corp eteric diafan, şi unul astral strălucitor, fiind entităţi androgine, din punct de vedere astral şi spiritual, deci firă sex.

Lucifer intenţiona să-şi creeze o planetă independentă de creaţia divină, dar aceasta a fost distrusă, din ea provenind asteroizii, meteoriţii şi cometele de astăzi; el nu dorea să mai urmeze lumea terestră ce era prevăzută în planul divin.

Pământul actual a fost creat pentru a permite coborârea omului din planul astral în cel fizic şi pentru a-şi

crea o conştiinţă personală, prin dezvoltarea unor noi organe.

Pământul reprezintă polul masculin, iar Luna reprezintă polul feminin.

Apariţia sexelor pe Pământ, a determinat dragostea carnală, moartea şi reîncarnarea.

Entităţile spirituale create de divinitate, pornind de la perfecţiune, nu pot fi oamenii Pământului, căci acestea trebuie să existe aproape de această perfecţiune pentru a servi ca modele pentru fiinţele umane. Iată de ce paradisul biblic nu trebuie căutat pe Pământ.

Primele fiinţe au luat naştere din sfera centrală a divinităţii, iar Lucifer a fost trimis pentru un ajutor direct în creaţie.

După ce Lucifer în calitatea sa de trimis al divinului a falimentat în misiunea sa, altcineva mai puternic trebuia trimis pentru a salva creaţia, acesta fiind Hristos.

In lumea astrală deci, înainte ca spiritele să fi ajuns în materie, acestea erau entităţi ideale şi se apropiau cel mai mult de perfecţiunea lui Dumnezeu, de îndată ce au luat forma fizică, ele au devenit muritoare şi inegale, căci supuse dublei acţiuni a spiritelor satanice şi a spiritelor bune, nu toate reacţionează în mod egal.

Cele care vor cădea sub influenţa spiritelor rele, vor pierde din puritatea spirituală şi după'moartea materiei, adică a corpului fizic, rămânând independente datorită imperfecţiunii lor, este necesară reîncarnarea în nenumărate alte vieţi pământeşti, având posibilitatea purificării lor.

Expulzarea din paradis este astfel naturală şi indispensabilă pentru germenii spirituali ce trebuie să devină conştienţi, ea este o necesitate absolută pentru progres şi această expulzare s-a produs când germenii

spirituali, au fost suficient de dezvoltaţi pentru a-şi continua evoluţia.

Pe planul materiei dense terestre, expulzarea spiritului intervine când maturitatea necesară este atinsă.

Omul astral se aseamănă cu Dumnezeu, nu omul fizic, căci nu bărbat sau femeie este chipul lui Dumnezeu, iar prin diferenţierea sexelor omul fizic cade sub stăpânirea înrobitoare a naturii feminine, diferenţierea între masculin şi feminin, face ca omul să se despartă de omul astral, să coboare pe Pământ şi să devină izvor de dezbinare, de dorinţa de unificare. Această diferenţiere a omului androgin, în bărbat şi femeie nu duc însă în întregime la dezintegrarea totală a fiinţei masculin-feminine astrale. Deci asemănarea cu Dumnezeu se păstrează în omul pământean atât în bărbat, cât şi în femeie, căci ambii sunt purtători ai unui spirit ce se întrupează în fiecare dintre ei şi aceasta ca scânteie divină, este nemuritoare, ea supravieţuind morţii fizice. Viaţa sexuală a oamenilor pământeni este o continuă căutare a androgeniei pierdute, a reunirii masculinului şi femininului, într-o fiinţă unică aşa cum a fost în lumea astrală înainte de căderea în păcat a omului astral.

Omul devine robul atracţiei sexuale, jertfii a scindării sale decăzute. Cultul falusului din antichitate sau în timpurile noastre la japonezi, simbolizează setea reunirii sexelor despărţite, revenirea la unitatea sexuală cosmică, căci falusul (penisul) este singura modalitate de uniune a masculinului cu femininul.

Adam ca om astral, ftlră sex, ispitit de Lucifer, din pricina poftei sale, şi-a pierdut fecioria, această poftă a fost aceea de a dobândi femeia, prima femeie reprezentată de Eva biblică.

Iisus Hristos ca om absolut şi desăvârşit, nu a cunoscut

viaţa sexuală, necunoscând taina nunţii, întocmai ca primul om astral, primul Adam descris de Biblie, care era plin de castitate şi neprihănire, întocmai ca şi chipul lui Dumnezeu.

Hristos a restaurat chipul androgin în om și i-a redat fecioria spiritului după moarte. El a reunit din nou masculinul şi femininul într-un unic chip androgin şi a devenit bărbatul-fecioară.

Naşterea lui Hristos de către Fecioara Maria neprihănită, s-a fâcut tocmai pentru ca femeia şi bărbatul să devină bărbat-fecioară. însuși Fecioara Maria, fiind născută din Duh, pentru a da naştere femeiifecioare. Cultul Fecioarei Preacurate, duce la cultul androginului ca fecioară divină sălăşluind în om.

Natura spiritului este de origine androgină pentru că fiecare spirit are în el însuși natura sa corporală, căci în fiecare spirit este prezentă fecioara divină ca şi feciorul divin. Dacă nu ţinem seama de această concepţie de androgenitate a omului astral, ideea centrală a religiei, care susţine asemănarea dintre om şi Dumnezeu nu ar avea nicio culoare.

Voinţa lui Dumnezeu, poate fi primită numai de o fecioară curată, liberă de orice unire sexuală aşa cum a fost Fecioara Maria, adică fecioară terestră, în care a fost trezită fecioara astrală.

Căderea omului astral, a primului Adam celest pe pământ, ca o cedare a influenţei luciferice, a dus la o independenţă sexuală totală a bărbatului faţă de femeie, iar aceasta este izvorul tuturor slăbiciunilor lui, căci femeia este purtătoarea cosmică a stihiei sexuale şi dominaţia speciei asupra omului, se realizează prin femeie.

Prin Fecioara Maria a început eliberarea omului de această dorinţă naturală, căci ea primeşte în pântecul său, pe

noul Adam, omul desăvârşit, omul absolut, nu prin viaţa sexuală preconcepută de Lucifer, ci prin Duhul Sfânt.

Actul sexual dintre bărbat şi femeie tinde să reunească cele două sexe polare, pentru refacerea omului androgin, dar această sete ce chinuie omul, nu va duce niciodată la reunirea celor două sexe în formarea omului celest, aceasta nu se poate realiza în viaţa fizică, pământească. Se crează un cerc vicios, căci uniunea sexuală irealiza-bilă, este tocmai izvorul mortalităţii speciei umane.

De la sex începe descompunerea şi dezintegrarea personalităţii omului, iar prin sex, este nu numai izvorul vieţii ci şi al morţii, căci omul prin trupul fizic al celui ce se naşte este supus invariabil morţii astfel că procreaţia este pedeapsa actului sexual şi în acelaşi timp prin moartea fizică, ispăşirea păcatului lui.

Karma fiecărui om şi reîncarnarea este tocmai necesitatea naşterii şi a morţii, legată de păcatul originar, acela al alungării omului astral din aşa-zisul „Rai Biblic", grădina Edenului, în viaţa pământească, prin Karma omului fiind prestabilită alternanţa morţii şi a naşterii.

Legătura omului în spirit, este substituită de legătura în trup şi sânge, ori adevărata legătură, se face în spirit, căci numai atunci este posibilă victoria asupra morţii, nu naşterea în specie este adevărata naştere a omului, ci a doua naştere a omului, în spirit, este naşterea definitivă a omului, în viaţa sexuală nu se realizează nici uniunea bărbatului cu femeia, nici creaţia existenţei veşnice.

Cosmogonia ezoterică, emite concepţia că omul divin, omul astral, a fost alungat din Rai după ispitirea lui Lucifer, astfel el a luat chip de om fizic şi s-a materializat pe pământ sub forma de bărbat şi femeie, cunoscând moartea, dar prin aceasta trebuie să înţelegem că actuala formă fizică a omului

şi existenţa lui pământească, este opera lui Lucifer? Este greu de admis această idee, altfel omul nu ar mai fi existat în această stare, nu era prevăzută această lege pământească a omului?

Dacă această concepţie ar fi cea reală, atunci nu ar fi existat niciodată omul fizic şi ar fi rămas în nemurire ca om astral androgin?

Aceasta ar contrazice datele biblice privind crearea Pământului de către Dumnezeu aşa cum este descrisă în Geneză.

Cum Biblia a fost scrisă prin inspiraţie divină, nu se poate admite că divinitatea ar fi putut inspira în mod eronat pe cei ce au scris-o.

Că a existat o mare bătălie cerească între îngeri, aceasta poate să fi avut loc, că a existat un înger luminat Lucifer care nu a mai vrut să se supună legilor lui Dumnezeu şi că acesta îşi exercită în continuare acţiunea cu voia lui Dumnezeu, este cu totul verosimil, dar că oamenii şi-ar datora actuala lor înfăţişare şi viaţă pământească, ca creaţie Luciferică, este greu de admis.

Dumnezeu a dorit să trimită spiritul omului astral în sânul materiei fizice, căci numai în materie, supus dorinţelor acesteia, el poate rezista sau nu, ispitelor materiei şi se poate purifica sau nu.

Existenţa lui Lucifer, este tolerată de Dumnezeu căci în prezenţa acestuia, omul poate fi ispitit la rău, el având liberul arbitru de a păcătui sau nu.

Admiţând că inegalitatea dintre oameni se datorează inegalităţii purităţilor spiritului şi posibilităţii evoluţiei spirituale prin suferinţa în materie a omului, este de la sine înţeles că existenţa noastră pământească a fost concepută de divinitate la fel cum a fost concepută şi reîncarnarea, ca

singura posibilitate pe care o are omul să-şi şteargă păcatele sale.

Embrionul uman, în primele 30 de zile de evoluţie intrauterină este un corp androgin, având ca şi omul astral prezente ambele posibilităţi de dezvoltare a sexului.

Numai mai târziu, ele se diferenţiază într-un sex sau altul.

Referitor la această evoluţie, trebuie admisă influenţa spiritului ce vine la reîncarnare în determinarea unui sex sau altul.

Concepţia materialistă care susţine că această diferenţiere s-ar datora dezvoltării unuia din organele sexuale interne, ovar sau testicul şi că hormonii elaboraţi de acestea ar orienta dezvoltarea unuia din cele două posibilităţi prezente în organul primitiv, corpul lui Wolf, din care se formează aparatul genital, nu are susţinere, căci la acea vârstă a embrionului uman, aceste organe nici nu sunt dezvoltate ca să-şi elaboreze hormonii. Dar dacă ar fi aşa, cine hotărăşte in diviziunea zigotului (oului) ca să se dezvolte ovar sau testicul, ştiinţa nu a reuşit să dea un răspuns.

Spiritul ce vine la reîncarnare îşi creează corpul eteric al viitorului făt, conform destinului său astral, iar acest corp de energie formează organele corpului fizic, precum i-a fost stabilit destinul.

Dar mai este un aspect foarte important al apariţiei omului fizic pe pământ.

Doctrina ezoterică susţine că femeia a fost închipuirea lui Lucifer, atunci bărbatul a cui închipuire este? Sau admitem că Dumnezeu a conceput pe bărbat, iar pe femeie Lucifer. Dacă ar fi aşa, ar însemna că influenţa Luciferică ar fi mai preponderentă decât cea Hristică, pentru că ştiinţa

spirituală susţine că corpul eteric al copilului, se formează în special din corpul eteric al mamei, mai mult chiar, importanţa spermatozoidului ca element masculin al reproducerii, este inferioară ovulului plecat din ovarul femeii, iar aceasta se observă foarte bine în fenomenul de partenogeneză când un ovul nefecundat de către un spermatozoid, poate da naştere unui embrion, sub influenţa unor radiaţii electromagnetice.

Mai mult chiar, acest embrion care se formează are acelaşi număr de cromozomi pe care îi are specia respectivă, deşi ovulul are numai jumătate din capitalul genetic necesar speciei, cum se poate explica aceasta, căci ştiinţa nu a reuşit.

Dar fenomenul partenogenezei merge şi mai departe în sensul că un ovul fără nucleu, anucleat, fără capital genetic cromozomial, dacă este fecundat de un spermatozoid, se formează un embrion cu caracterele ovulului, adică ale mamei, deşi ovulul a avut numai citoplasmă, iar acest embrion care se formează are tot numărul corespunzător de cromozomi cât are specia respectivă.

Cred că acesta este cel mai elocvent exemplu că determinarea sexului este hotărâtă de infiienţa determinantă a spiritului, care îşi creează corpul eteric iar acesta la rândul său corpul fizic, conform predestinării pe care i-o dă divinitatea. Dacă nu am admite această constatare, am fi nevoiţi să acceptăm ideea că determinarea sexelor şi evoluţia omului pe pământ este hotărâtă de femeie, iar cum aceasta a fost concepută în forma sa fizică de Lucifer, conform cosmogoniei ezoterice, ar însemna că întreaga noastră existenţă pământească, să fie condusă de Lucifer, iar această concepţie este inadmisibilă pentru biserică.

Dumnezeu nu a lăsat omul total dependent de

influenţa Luciferică, el 1-a lăsat sub influenţa ambilor poli, adică a binelui şi al răului, iar balanţa se va înclina de partea unde omul cade sub influenţa unuia din aceşti doi poli, conform liberului său arbitru.

Dumnezeu 1-a trimis pe Hristos pe pământ tocmai pentru a face ca acele spirite venite în materie, să cunoască legile divine şi să se poată elibera de influenţa luciferică ce se exercită în permanenţă asupra omului pământean.

Se poate spune că scrierile biblice despre Geneză, nu trebuiesc considerate în maniera terestră, căci crearea Pământului este urmare a evoluției ulterioare a primei creații.

COSMOGONIA EZOTERICĂ

Apariţia omului pe Pământ în forma sa actuală, a fost precedată de o lungă evoluție în lumea invizibilă, în lumea suprasensibilă.

înainte de a intra propriu zis în descrierea cosmogoniei ezoterice, trebuie să amintim că ființa umană este formată din patru părţi: corpul fizic material și vizibil cu ochiul fizic, două corpuri invizibile, unul eteric, care întreţine viaţa şi care din această cauză mai este numit și corp vital și un alt corp de energie de asemenea invizibil, numit corp astral, care este responsabil de senzaţiile noastre, de durere şi sensibilitate.

Aceste trei corpuri, sunt formate şi animate de scânteia divină din om, purtătorul Eului.

Prin transformarea celor trei corpuri de către Eul omului, se formează sufletul senzaţiei, sufletul raţiunii şi sufletul conştiinţei, iar pe o treaptă superioară în evoluţia omului se formează Sinea Spirituală, Spiritul Vieţii şi Omul Spirit.

Aceste părţi constitutive ale fiinţei umane s-au format

în strânsă legătură cu dezvoltarea universului şi într-o strânsă legătură cu evoluţia planetei noastre.

Cosmogonia ezoterică se referă la existenţa şi evoluţia lumii invizibile, nu la evoluţia fizică a universului şi din această cauză, tema acestui capitol, pare a fi mai greu înţeleasă, fiind un subiect mai abstract.

în evoluţia sa, din punct de vedere spiritual, omul apare atunci când Eul, Scânteia Divină coboară în mijlocul celor trei corpuri, când acestea sunt deja dezvoltate într-un mod specific speciei umane.

Cosmogonia ezoterică, caută să răspundă la întrebarea cum s-au format și cum au evoluat aceste trei corpuri, iar pentru aceasta trebuie să vedem care sunt cauzele spirituale active, în spatele fenomenelor materiale, căci acestea s-au format dintr-o stare anterioară, pur spirituală.

Obiectele, fenomenele şi fiinţele materiale, s-au condensat din lumea invizibilă a spiritelor, înainte de a fi o planetă fizică, pământul nostru a fost o planetă spirituală, iar anumite părţi ale acestei planete spirituale s-au transformat în materie fizică, dar şi după formarea lumii materiale, aceasta, adică materia fizică este condusă de spiritul universal care este factorul conducător şi diriguitor.

Aceste forţe spirituale, care au coborât și s-au întrupat în om nu dispar o dată cu moartea omului, căci deşi corpul fizic se descompune, forţele spirituale nu dispar, ele îşi lasă copiile lor, exacte, în temelia spirituală a lumii, care este arhiva cerească, unde sunt depozitate toate fenomenele şi evenimentele care s-au petrecut în lume.

Dar aceste realităţi suprasensibile, nu pot fi cercetate decât cu ajutorul percepţiei suprasensibile, la care se poate ajunge în viaţa pământească, prin procesul de iniţiere şi pe care o vor percepe toate spiritele noastre după moarte, o

dată cu desprinderea spiritului de corpul fizic şi prin călătoria lui astrală.

Prin cosmogonia ezoterică, urmărim transformarea planetei noastre de la primele începuturi ale existenţei sale spirituale şi până în planul actual.

Pământul actual, este reîntruparea unei alte planete ancestrale, căci spiritualitatea planetei noastre a mai trecut printr-un fel de întrupare fizică. Astfel ajungem la un stadiu planetar fizic anterior, care mai târziu se spiritualizează, iar apoi printr-o nouă materializare să se transforme în pământul nostru actual. Mergând mai către începutul existenţei spirituale a universului, vom constata că procesul de reîntrupare al Pământului a mai existat încă de două ori, aşa încât Pământul actual, a parcurs trei stadii planetare anterioare separate între ele de stadii de spiritualizare. Pentru a înţelege această evoluţie trebuie să constatăm că în spatele realităţii fizice, se află o spiritualitate ascunsă.

Omul în actuala sa înfăţişare apare în timpul celei de a 4-a reîntrupări planetare, adică pe pământul propriu zis, pe pământul fizic, adică atunci când fiinţa omenească este alcătuită din cele patru părţi constitutive ale sale, corpul fizic, corpul eteric, corpul astral şi Eul.

Omul nu s-a putut crea de către Dumnezeu, decât după evoluţia celor trei corpuri, care s-a fâcut în întruparea planetară precedentă, când existau fiinţe numai cu cele trei corpuri, adică corpul fizic, eteric şi astral, fiinţe care nu aveau încă Eul.

Chiar în timpul celei dintâi întrupări planetare spirituale, a existat ceva din om, această primă existenţă planetară spirituală, se numeşte Saturn, a doua se numeşte Soare, a treia Luna, şi a patra Pământul.

Nu trebuie confundate aceste denumiri, cu corpurile

fizice ale planetelor ce poartă aceleaşi denumiri.

înăuntrul omului pământesc, se pot percepe în mod suprasensibil stadiile premergătoare ale evoluţiei sale.

Din cele patru părţi constitutive ale fiinţei umane existente astăzi, forma spirituală a corpului fizic este cea mai veche şi ea exista deja pe Saturn când el a parcurs prima treaptă de evoluţie, fără a avea integrat şi un corp eteric, un corp astral sau Eul omenesc.

Această formă spirituală a corpului fizic, se materializează în cursul evoluţiei saturniene pentru a putea primi mai târziu corpul eteric sau corpul vieţii.

Pentru aceasta Saturn a trebuit să se spiritualizeze şi să se întrupeze ca Soare. In evoluţia pe Soare, forma spirituală a corpului fizic primeşte corpul eteric, iar în stadiul Luna i se alătură corpul astral. In acest stadiu, corpul fizic este ridicat pe a treia treaptă de dezvoltare, iar corpul eteric pe a doua treaptă de dezvoltare.

Pe pământ celor trei corpuri, li se alătură Eul, astfel că pe Pământ, corpul fizic atinge a patra treaptă de dezvoltare, corpul eteric pe a treia, corpul astral pe a doua, iar Eul se găseşte la prima treaptă a existenţei sale.

In corpul fizic al omului în al patrulea stadiu de dezvoltare se găsesc structuri pline de înţelepciune, ce asigură o perfectă armonizare şi colaborare între diferitele părţi ale organismului uman.

Corpul astral, este purtătorul plăcerii, al durerii, al dorinţelor şi al pasiunilor, dar el pe pământ nu a atins stadiul cel mai perfecţionat aşa cum 1-a atins corpul fizic.

Din această cauză o mare parte a bolilor trupului se datoresc unor imperfecţiuni ale corpului astral care se transmit corpului eteric şi pe care acesta le transmite în corpul fizic. Aceste tulburări ale corpului astral, determină

bolile fizice în viaţa viitoare, într-o nouă reîncarnare.

Din punct de vedere deci al ştiinţei spirituale, la începuturile sale, pământul a făcut parte dintr-o nebuloasă spirituală căreia i s-a dat numele de nebuloasă Saturniană, aceasta era o masă fierbinte, fără lumină, care avea forma unei sfere cu o rază care avea lungimea cât distanţa de Ia Soare la actuala planetă Saturn. In mijlocul acestei nebuloase spirituale, sub acţiunea Elohimilor, care au reprezentat duhul lui Dumnezeu şi care aparţin celei mai înalte ierarhii, a puterilor numite şi Tronurilor lui Dumnezeu, la suprafaţa acestei nebuloase se ridicau trombe de căldură de forme ovoidale.

Sub acţiunea acestor puteri au renăscut alte spirite denumite Arhei care se găseau într-o stare latentă, ei provenind dintr-o precedentă evoluţie cosmică şi care se mai numesc spiritele începutului. Aceste spirite ale începutului îşi trăgeau forţa vitală din trupurile Tronurilor pe care aceştia şi le-au sacrificat, astfel că din aceste trupuri, ieşeau trombele de căldură de la suprafaţa nebuloasei Saturn. Această nebuloasă comportându-se ca o fiinţă vie, având propria ei aspiraţie şi respiraţie şi care produceau frigul şi respectiv căldura.

In timpul aspiraţiei spiritele denumite Arhei, reintrau în nebuloasă iar în timpul respiraţiei se apropiau de Tronuri şi le sorbeau esenţa. Klohimii, care pulsau în interiorul nebuloasei îi imprimau acesteia o mişcare de rotaţie.

Mai târziu s-a rupt din nebuloasă inelul gazos şi s-a format prima planetă, Saturn. In mijlocul nebuloasei Saturniene a luat naştere o sferă de foc, născându-se astfel primul Soare, care se întindea de la Soarele actual, până la planeta Jupiter şi astfel a luat sfârşit noaptea Saturniană.

In jurul acestui Soare, lua naştere un nor de fum ca un

colier negru, unde locuiau spiritele inferioare, spiritele elementare, iar din acest inel s-a format mai târziu actuala planetă Saturn.

Sfera primului Soare era un astru viu, el era alcătuit dintr-un nucleu de gaze şi o mare fotosferă, nu din metale topite cum este Soarele de astăzi ci dintr-un foc eterat limpede şi transparent; acest astru avea perioade când strălucea şi altele când pălea, adică se reaprindea şi se stingea căci şi el avea aspiraţia şi respiraţia lui, în aspiraţie era fără lumină, iar în respiraţie era luminos şi strălucitor.

Arheii, au conceput încă din timpul nebuloasei Saturniene spiritele denumite Arhangheli, care erau gânduri întrupate, îmbrăcate cu un corp eteric, organ al formei şi al vieţii.

Pe Soare, aceşti Arhangheli au îmbrăcat şi un corp astral, cu un organ de sensibilitate.

Sub influenţa Arheilor, Arhanghelii au devenit însăşi viaţa, lumina Ssi sufletul primului Soare.

Arhanghelii sunt consideraţi ca primii oameni ai Soarelui primordiali şi stăpânii acestui astru, ei puteau astfel să vadă Heruvimii, locuitori ai spaţiului spiritual, Elohimii Armoniei şi Forţei şi pe Serafimi, spiritele divine ale iubirii.

Heruvimii formau un cerc în jurul Soarelui, grupaţi în douăsprezece cete şi ei îi creiau pe Arhangheli.

Aceste douăsprezece cete de Heruvimi reprezintă cele douăsprezece semne ale zodiacului, denumire care s-a păstrat şi în astronomia modernă, fiecare constelaţie era identificată cu o categorie de Heruvimi caic în tradiţia ocultă, sunt reprezentaţi prin animale sacre.

Prin analogie, caldeenii, egiptenii şi evreii îi înfăţişează prin simbolurile taurului, leului, vulturului şi îngerului (omul).

Sfinxul egiptean, concentrează aceste reprezentări într-o singură întrupare, simbol al întregii evoluţii divine şi terestre.

Vulturul întruchipează elanul spre Soare, reînvierea şi entuziasmul, el mai simbolizează moartea și învierea în acelaşi timp, prin coborârea spiritului în materie.

Scorpionul care 1-a înlocuit în zodiac, simbolizează doar moartea, căci prin coborârea în interiorul materiei, umanitatea nu a păstrat decât sensul morţii.

Arhanghelii au zămislit lumea angelică, ei încercând să reînvie imaginea Heruvimilor, iar aceste gânduri întrupate, vor deveni prototipurile lumii animale care se va dezvolta pe pământ. Lumea animală este pedeapsa lumii angelice.

Primul Soare, sub acţiunea puterilor ierarhiei secundare care formează spiritele Principatele, Dominările și Virtuţile, va suferi două noi condensări prin care va elimina din nucleul lui două noi planete Jupiter şi Marte. Prima strălucind din interior iar a doua fiind opacă.

Fotosfera Soarelui se resoarbe și face loc unei lumini mult mai vii, acest fenomen din punct de vedere spiritual reprezintă „marea bătălie cerească a îngerilor” care a rămas sub forma legendelor mitologice, ca celebra luptă a Zeilor cu Titanii, legenda lui Hesiod sau legenda lui Prometeu, iar în tradiţia iudeo-creştină, poartă numele de căderea lui Lucifer.

Acest eveniment a precedat formarea Pământului și a făcut parte din legile divinităţii.

Din punct de vedere ezoteric, Lucifer nu ar fi tot una cu Satan, adică geniul răului, căci Lucifer era un Elohim ca și ceilalţi și chiar numele său de purtător de lumină îi arată poziţia sa de Arhanghel, el fiind considerat, geniul cunoaşterii şi al individualităţii libere.

Dintre toţi Arhanghelii, Lucifer ca şef al unor îngeri şi

spirite, a fost acela care a dorit să cunoască înţelepciunea lui Dumnezeu, fiind în acelaşi timp, cel mai orgolios, căci nu vroia să asculte de alt Dumnezeu, în afară de el.

Ceilalţi Arhangheli, din gândurile lor, făuriseră pe îngeri, ca prototipuri ale omului divin, care avea doar un corp eteric diafan şi unul astral strălucitor şi aveau încorporate în substanţa lor iubirea, reprezentând entitatea androgină din punct de vedere astral şi spiritual.

Lucifer din dorinţa de a crea pe om independent, doritor şi revoltat, a realizat separarea sexelor şi pentru a seduce pe îngeri, a modelat chipul femeii, a Evei ideale, reuşind să seducă mulţi dintre îngeri, care s-au alăturat arhanghelului rebel.

Atunci între Marte şi Jupiter a luat naştere un astru intermediar sub forma unui inel, care urma să ia forma condensată, după desprindere. Lucifer dorea aceasta, pentru a evita evoluţia pământească, fără a mai fi nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a dat ordin celorlalţi Arhangheli şi la toţi Elohimii să- 1 împiedice. Această luptă a dus la înfrângerea lui Lucifer şi la distrugerea planetei în formare şi alungarea lui Lucifer pe planeta care tocmai se forma, adică Pământul primitiv care făcea corp comun cu Luna (din punct de vedere spiritual).

Desprinderea Pământului primitiv de Soare, a dus la desprinderea miezului cel mai obscur şi dens şi de a oferi prin acest rebut, câmp de acţiune lumii Luciferice, şi de a elibera Soarele de elementele lui interioare.

Apariţia Soarelui şi a Pământului s-a strecurat în apariţia celor doi poli ai lumii fizice şi morale, Pământul primitiv (Pământ + Luna) era un astru cu nucleu lichid şi o atmosferă de gaz fierbinte. In nucleul lichid fierbeau toate

metalele și mineralele topite. Pe suprafaţa planetei pe o scoarţă vegetală s-au format tot felul de fiinţe uriaşe semivegetale, semimoluşte. In atmosfera lui se găseau primii germeni ai vii torilor oameni care nu aveau corp fizic, ci doar corp eteric şi unul astral; ei nu aveau decât senzaţii nu şi conştiinţa de sine, nu aveau sex şi nu erau supuse morţii, ele se formau din ele însele şi se hrăneau cu fluid solar.

Misiunea îngerilor este aceea de călăuză a oamenilor de pe pământul actual. îngerul este arhetipul viitorului om, omul trebuie să aspire la Dumnezeire și să-1 înțeleagă cu ajutorul îngerilor.

Pământul pe care locuim, va suferi în viitor, încă trei avataruri. Construirea lui ca planeta Terra, se datorează ultimei mari revoluţii cosmogonice, adică separării Lunii de Pământ. Altădată, Luna făcea parte din Terra, fiind nucleul lui cel mai dens și mai greu. Această separare a Lunii de Pământ a avut scopul de a face posibilă coborârea omului din planul astral, în cel fizic, unde el trebuie să capete conştiinţa de sine, Pământul reprezentând polul masculin iar Luna polul feminin, iar în regnul animal, apare separarea sexelor. Astfel intră în acțiune dragostea carnală, moartea și reîncarnarea.

Fiinţa umană care a coborât din planul astral în cel fizic a traversat fazele principale ale animalităţii: peşte, reptilă, patruped, antropid dar nu prin acţiunea selecţiei naturale ci prin acţiunea puterilor spirituale.

Aşadar, pe Saturn forma spirituală a corpului fizic, are un corp de căldură subtil, diafan şi eterat, acestea formează primul rudiment al corpului fizic mineral al omului de astăzi.

Atmosfera lui Saturn era de natură spirituală, el apărând ca o oglindă a vieţii cereşti. Cele mai înalte entităţi spirituale reflectate de Saturn sunt Spiritele înțelepciunii sau

Domniile care s-au unit cu spiritele mai superioare numite ale Voinţei sau Spiritele Tronurilor. După această unire intervin spiritele Mişcării, sau Puterile care nu au nici corp fizic, nici corp eteric, principiul lor constitutiv cel mai de jos este corpul astral.

în continuare intervin spiritele Formei a căror parte cea mai de jos este tot corpul astral, apare în acest fel o viaţă interioară spirituală pe Saturn, prin fiinţele ce se numesc arhangheli sau spiritele Focului. Astfel se încor porează evoluţia germenilor organelor senzoriale ale omului sub forma rudimentară, eterală. La formarea acestor Arhangheli participă spiritele iubirii care se mai numesc Serafimii. Intră în acţiune apoi spiritele numite Fii Amurgului sau Fii Vieţii sau îngerii, în acest moment în interiorul lui Saturn se pot constata senzaţii de dulce, amar, acru etc.

Corpul eteric al spiritelor saturniene ajunge astfel la o activitate pe care o putem asemăna cu un metabolism, căci încep să apară procese de nutriţie şi de asimilaţie, își fac acum apariţia cele mai înalte spirite numite spiritele Armoniilor sau Heruvimii, care le oferă spiritelor saturniene o conştiinţă obscură.

Așadar ordinea ierarhiei spirituale începând cu cele imediat superioare omului sunt:

îngerii, Arhanghelii, Arheii, Stăpânirile, Puterile, Domniile, Tronurile, Serafimii şi Heruvimii.

Recapitulând evoluţia spirituală saturniană aceasta se manifestă sub forma de căldură căreia i se adaugă lumina, apoi spiritele gustului şi sunetele, iar mai târziu în interiorul lui Saturn apar senzaţiile olfactive şi spre exterior un început de Eu omenesc.

Căldura sufletească însoţeşte apariţia spiritelor Mişcării, lumina spirituală este însoţită de apariţia spiritelor

înţelepciunii, iar fiinţarea spirituală lăuntrică este legată de prima acţiune a spiritelor Voinţei.

O dată cu apariţia stării de căldură a Iui Saturn apare pentru prima dată timpul.

în al doilea stadiu spiritual numit stadiul solar, conştiinţa solară este mult mai evoluată decât începutul din Saturn, căci i se integrează corpul eteric adică corpul vieţii.

Adăugându-i-se corpul eteric, germenele fizic din Saturn, trece în al doilea stadiu de evoluţie, iar corpul eteric atinge primul său grad de perfecţiune şi aceasta se datorează spiritelor înţelepciunii, care intervin şi dintr-un corp întunecos, Soarele devine un corp luminos, acesta este de fapt începutul vieţii reale.

în continuare, corpul fizic începe să se manifeste ca un corp fizic independent, ca un principiu constitutiv distinct separându-se de corpul eteric dar cu care face un corp comun pentru că acest corp fizic este străbătut de corpul eteric, astfel că în acest stadiu apare o bipolaritate, pe de o parte corpul fizic străbătut de corpul eteric, iar pe de altă parte corpul eteric singur.

Datorită acţiunii spiritelor Mişcării are loc adăugarea corpului astral al acestor spirite corpului eteric omenesc dându-i acestuia mişcări în interiorul corpului fizic.

In stadiul solar, apare starea gazoasă adică aerul, care este într-o mişcare regulată, iar mai târziu acestea îmbracă forme constante.

în lumina solară, acţionează spiritele Iubirii adică Serafimii, ceea ce face ca corpul eteric să se mai ridice cu o treaptă în evoluţia sa, în aşa fel ca să poată să reproducă fiinţa omenească.

In al treilea stadiu spiritual al omului, apare influenţa corpului astral, iar fizicul ajunge la o stare de agregare

comparată cu lichidele de astăzi, astfel corpul fizic al omului este acum format dintr-o parte, cea mai dură, un corp de apă, care este străbătut de curenţi de aer şi totul este pătruns de căldură…

Pe vechea Lună spirituală nu exista o conştiinţă despre moarte şi naştere, corpul astral al omului spiritual lunar, era eliberat de corpul fizic şi astfel omul se contopea cu armoniile universului.

Din punct de vedere spiritual Pământul apare ca un astru compus din Suflet şi Spirit. Condensarea Pământului continuă astfel încât o parte a sa rămâne formată din foc, iar cealaltă parte din gaz sau aer continuându-sc condensarea; apare substanţa apă, astfel că se modifică şi eterul fiinţei umane căci elementul apă îl acţionează de data aceasta îngerii, aşa cum elementul aer, îl acţionau Arhanghelii. In continuarea condensării elementului apă i se adaugă elementul senzaţiei, al raţiunii şi al conştiinţei căci în om se află acum o Scânteie Divină care formează Eul omenesc.

Urcând de la materie spre Sfera Divină din punct de vedere ezoteric, imediat deasupra oamenilor se află îngerii care au fost identificaţi cu Eul superior şi nemuritor al omului, ei mai sunt numiţi şi Fii Vieţii. Fiecare spirit care vine la reîncarnare, este însoţit de un înger păzitor iar elementul material asociat îngerilor este aerul.

Deasupra îngerilor se află Arhanghelii, care stăpânesc sufletul omului, iar elementul asociat lor este focul şi ei sunt aceia care supraveghează viaţa umanităţii.

Deasupra Arhanghelilor se află Arheii, ce reprezintă spiritele Personalităţii şi Iniţiativei, ei hotărând mişcările sociale şi revoluţiile umane.

Urcând mai sus urmează o altă grupare de spirite, aceea a Puterilor, formate din spiritele Virtuţilor,

Dominărilor şi Principatelor. Această categorie de spirite conduc activitatea întregului sistem planetar, ele nu pot coborî spre materie dar sunt cele care au dat suflul vieţii.

Aceste spirite ale puterilor sunt sinonime cu Elohimii lui Moise şi creatorii Pământului.

Urcând şi mai sus, spre Sfera Centrală a Dumnezeirii, întâlnim al treilea grup de spirite, format din Tronuri, Serafimi şi Heruvimi, ele sunt spiritele Iubirii şi înţelepciunii şi cuprind gândurile lui Dumnezeu.

Am putea spune că îngerii, Arhanghelii şi Arheii constituie puterile spirituale combatante iar Virtuţile, Dominările şi Principatele reprezintă puterile coordonatoare şi de echilibru pe întreg sistemul planetar, iar ultima treaptă cea mai sus situată aceea a Tronurilor, Serafimii şi Heruvimii, reprezintă spiritele strălucitoare şi inspiratoare care acţionează în afara timpului şi din această cauză formează conştiinţa cosmică. Prima triadă este cea care formează sfera astrală acolo unde călătoreşte corpul astral desprins de corpul fizic în timpul somnului constituind a patra dimensiune, următoarea triadă este sfera spirituală, domeniul celei de-a cincea şi a şasea dimensiuni iar ultima treaptă formează Sfera Divinului, a infinitului şi a vredniciei, aflânduse în afara spaţiului şi a timpului.

După ce am văzut cum s-a format Pământul din punct de vedere spiritual, putem să dezlegăm enigma Sfinxului colosal din Gizeh. Această minune a lumii antice construit se pare în urmă cu aproape 10.000 de ani a fost construit cu scopul de a transmite posterităţii misterul cosmogonic ezoteric al Pământului, nu printr-un limbaj scris ci prin contopirea la un loc a îngerului (omului), a vulturului, a taurului şi a leului la un loc. Este tocmai formarea corpului fizic al omului ca ultima evoluţie a sa pe pământ, trecând

prin toate stadiile eterice anterioare care au fost create de divinitate prin acţiunea celor mai înalte spirite ale acesteia denumite Heruvimi şi care în mod ezoteric au fost simbolizaţi sub forma unor animale, nu altele decât cele care formează cele douăsprezece constelaţii ale zodiacului ceresc.

Sfinxul vrea să ne spună că ne tragem dintr-o lume astrală şi ne vom reîntoarce la ea după moarte. In fiecare om există, ceva trecător şi ceva nemuritor, ceva divin, iar noi trebuie să ne servim de corpul fizic muritor, pentru a ne dezvolta a doua noastră stare, cea nemuritoare adică spiritul nostru. Mesajul acestuia nu a fost înţeles de lumea materială de astăzi care este supusă agnosticismului şi materialismului, primii susţinând că suntem ignoranţi şi nu vom cunoaşte niciodată lucrurile în profunzimea lor, iar materialiştii cred numai în materie, ambele suprimând sentimentul religios şi al ideii divine.

NAŞTEREA OMULUI – REPER ÎN EVOLUŢIA MATERIEI VII

Cele două celule germinative care participă la formarea embrionului uman, sunt spermatozoidul produs prin spermatogeneză la nivelul testiculului și ovulul produs prin ovogeneză, la nivelul ovarului femeii.

Spermatozoidul este o celulă de 50-60 de microni, care are un cap de 4-6 microni, ovular când este privit din faţă şi piriform când este privit din profil. El are o porţiune care se cheamă gâtul spermatozoidului cu o lungime de 0,4 microni şi care este mobil faţă de coadă, a treia porţiune a spermatozoidului care are o lungime de 45-55 microni. Spermatozoidul uman are un număr de 23 de cromozomi.

Ovulul uman este aproape identic cu ovulul celorlalte mamifere dar mai mare ca acestea având o dimensiune de 200 de microni. Spre deosebire de ovulele celorlalte

mamifere, ovulul uman are o transparenţă absolută iar citoplasma sa este dispusă în două straturi, unul intern mai puţin transparent cu puţină dentoplasmă şi unul extern mai transparent format din granulaţii foarte fine. Nucleul ovulului uman măsoară 0,03-0,06 microni şi el este situat în stratul citoplasmatic extern. Acest nucleu are mişcări proprii amiboide.

In ceea ce priveşte rolul spermatozoidului şi ovulului în formarea embrionului se pot pune următoarele întrebări:

— Dacă poate spermatozoidul prin el însuși, fără el, să dea naştere unui nou organism?

— Dacă este suficient de a se da spermatozoidului materiale nutritive şi asimilabile de către el, pentru a da naştere unui nou organism?

— Dacă ovulul singur, poate da naştere unui embrion în absenţa spermatozoidului?

La prima întrebare se răspunde prin negaţie, căci nu s-a reușit să se reproducă un nou organism numai din spermatozoid.

Fecundarea unui fragment de ovul lipsit de nucleu poate însă să dea naştere unui nou organism ceea ce înseamnă că și citoplasma ovulului are un rol în determinarea ontogenezei.

Aceasta înseamnă că evoluţia unui spermatozoid este sub dependenţa absolută a citoplasmei în care se găseşte, spermatozoidul fiind numai un agent de diviziune, el neposedând nicio potenţialitate necesară formării unui organism, asemănător celui din care a provenit.

La a treia întrebare, dacă ovulul poate da naştere unui embrion în absenţa spermatozoidului, se răspunde în mod afirmativ şi acest fenomen se numeşte partenogeneză.

Polaritatea organismului uman, începe încă cu ovulul,

la care polaritatea are un caracter general, axul de polaritate al ovulului, este axul ce uneşte polul său animal, cu polul vegetativ şi care se află pe o axă verticală, această polaritate se datoreşte vascularizaţiei ovulului el având un pol arterial la un capăt şi un pol venos, la celălalt capăt, care îi conferă o oxigenare diferită. Această polaritate a omului este dată deci înainte de plecarea ovulului din ovar.

La om fecundarea are loc în prima porţiune a trompei pe care apoi ovulul fecundat o părăseşte pentru a se fixa în uter.

Un singur spermatozoid ajuns în jurul ovulului pătrunde în interiorul lui, acesta fiind spermatozoidul fecundant după care ovulul fecundat, produce substanţe otrăvitoare pentru alţi spermatozoizi.

Imediat după pătrunderea spermatozoidului în ovul, acesta suferă un proces de retracţie, de micşorare, prin eliminarea unui lichid, prin polul opus celui care a pătruns spermatozoidul.

Urmează o fuziune a celor doi nuclei, al spermatozoidului şi al ovulului, ceea ce constituie fecundarea propriu zisă, şi ea se face prin migrarea nucleului femei, spre cel mascul, graţie unor mişcări proprii. Imediat după ce cei doi nuclei s-au unit, oul format intră în diviziune, având loc astfel prima diviziune de segmentare, care caracterizează ontogeneza.

Ceea ce este foarte important, este că în partenogeneză, deci când nu intervine acţiunea unui spermatozoid, noul organism format, nu are jumătate din numărul de cromozomi speciei respective, ci un număr normal, adică diploid, cât îi este necesar speciei respective, prin ce procedeu însă, aceasta nu s-a putut explica.

Partenogeneza, adică dezvoltarea unui organism

numai din ovul, firă a fi fecundat, se întâlneşte la fluture, la albine, la păianjen, la steaua de mare, la purecii de plantă şi anumiţi crustacei. Aceasta demonstrează că prezenţa spennatozoidului nu reprezintă prin activitatea sa fecundătoare o necesitate absolută pentru perpetuarea speciei.

Partenogeneza se poate obţine prin acţiunea factorilor de ordin fizico-chimic, cum ar fi acţiunea fluidului electromagnetic.

După fecundarea ovulului de către spermatozoid, începe segmentarea care este socotită ca începutul dezvoltării noului organism.

Prima segmentare, este verticală, al doilea plan de segmentare este tot vertical, perpendicular pe primul, al treilea este perpendicular pe primele două, după care urmează mai multe planuri de segmentare verticale şi orizontale, oul luând aspectul de mură, este primul stadiu de dezvoltare, denumit din această cauză morulă. Al doilea stadiu de dezvoltare este stadiul de blastulă, când în mijlocul maselor de blastomere, apare o cavitate.

Segmentarea oului, începe la nivelul trompei, iar atunci când oul ajunge în uter, este deja sub forma de blastulă. După stadiul de blastulă, urmează cel de gastrulă, când segmentarea este considerată terminată şi blastomerele se diferenţiază formând cele trei foiţe embrionare, din care se vor forma organele definitive ale corpului uman.

Dar prin ce mecanism, cine conduce această transformare cu o exactitate electronică? Embriologia dă ca răspuns, informaţia celulară, dar cum poate fi explicată? Toate celulele gastrulei, derivă dintr-o singură celulă, unde se găseşte deci informaţia în celula mamă şi cine face ca acest ceas biologic să fie pus în funcţiune la un anumit

moment ca să se desprindă celulele din care se vor dezvolta un organ sau altul?

Este de reţinut că toate aceste stadii de dezvoltare ale oului fecundat, le găsim la tot regnul animal, de la cel mai inferior, până la om.

Stadiul final al gastrulării este nerulaţia, în care iau naştere organele axiale ale embrionului: tubul neural, coarda dorsală şi sacii mezodermici, aceasta are Ioc la 20 de zile după fecundare.

Embrionul uman are o fomiă discoidală până la mijlocul celei de-a treia săptămâni, după care ia forma curbă, prin încovoierea extremităţilor sale.

La 30 de zile, embrionul are o lungime de 8 mm, este puternic incurbat, iar creierul său, prezintă deja, cele trei vezicule cerebrale, fosetele olfactive, veziculele optice şi veziculele acustice.

Arcurile branhiale, sunt bine dezvoltate, inima este proeminentă, iar membrele sunt sub formă de muguri.

La 60 de zile, deci la 2 luni, embrionul are o lungime de 2 cm şi convexitatea sa începe să dispară. Corpul este mult mai mare decât trunchiul, începe organizarea feţei, formându-se buzele şi bărbia, gura se separă de fosele nazale, iar nasul este format, şi de asemeni este format şi conductul auditiv extern. Ficatul este bine reprezentat, iar la mâini apar degetele. La 90 de zile embrionul, de la vârful capului (vertex) până la coccis (rădăcina coloanei vertebrale) are o lungime de 9 cm şi îşi pierde complet curbura, apar pleoapele care sunt lipite între ele, se dezvoltă gâtul, iar membrana anală, se resoarbe, în acest stadiu; exact de la 90 de zile de la fecundare apar organele sexuale externe care se diferenţiază într-un anumit sex, iar la degete apar unghiile. La 120 de zile, embrionul are o lungime de 16

cm şi o greutate de 120 gr, trunchiul începe să crească mai repede şi raportul dintre cap şi trunchi se apropie de normal. La 150 de zile embrionul are 12,5 cm lungime şi 300 gr în greutate, apar primele mişcări fetale, iar pielea este acoperită de păr (vernix).

La 6 luni are o lungime de 30 cm şi o greutate de 1 kg.

La 7 luni are o lungime de 35 cm şi o greutate de 1,5 kg.

La 8 luni are o lungime de 45 cm şi o greutate de 2 kg, iar la 9 lum are o lungime de 50 cm şi o greutate de 3 kg.

In primele 30 de zile de viaţă ale embrionului uman, acesta îşi începe viaţa ca un protozoar marin, apoi se dezvoltă într-un mediu acvatic şi devine un vierme cu o inimă în formă de tub pulsatil, apoi devine un peşte cu branhii şi cu o inimă cu două camere, apoi un amfibiu cu inima cu trei camere şi rinichi mezonefros, apoi un mamifer cu o inimă cu 4 camere, cu un rinichi metanefros şi cu o coadă şi în sfârşit o fiinţă umană.

Această transformare este datorată informaţiei energetice a corpului eteric care reţine vestigii ale evoluţiei, prin recapitularea fazelor sale majore de evoluție.

Dar acestea sunt numai amintiri ciuntite căci de exemplu embrionul uman nu trece niciodată prin stadiul de adevărat peşte, el dezvoltă pungi faringiene aşa cum o face şi embrionul de peşte la care mai târziu acestea devin branhii, pe când la embrionul uman nu se dezvoltă niciodată branhii sau orificii pentru branhii, căci la om aceste pungi faringiene devin Trompa lui Eustachio, glandele Timus şi Paratiroidele.

întreaga dezvoltare a embrionului uman, de la ovulul fecundat, până la noul născut se desfăşoară sub conducerea spiritului ce vine la reîncarnare şi care este trimis din astral, de spiritele superioare.

Acesta vine şi se apropie de corpul fizic al viitoarei mame, pe care îl înconjoară cu perispiritul său. Acest spirit ia forma unei rochii, strânsă în partea superioară a corpului şi mai largă în partea de jos, întinzându-se de la umeri până la gleznă, numai capul viitoarei mame nefiind înconjurat de perispirit. Acest spirit trimite raze fluidice astrale către corpul mamei, determinând formarea corpului eteric al copilului, iar ulterior întreaga dezvoltare a embrionului uman este determinată de acest corp eteric.

Astfel zigotul, adică oul fecundat trece prin toate stadiile care au dus la formarea vieţii. Imediat după fecundare, are loc o adevărată explozie în interiorul oului, toate elementele dispersându-se într-o dezordine totală, acest stadiu fiind analog stadiului de nebuloasă din care s-a format sistemul nostru solar.

Imediat începe ordonarea capitalului genetic, prin împerecherea cromozomilor omologi, unul de la mamă și celălalt de la tată, după care începe segmentarea oului.

După cum se observă, această dezordine iniţială, se ordonează apoi pentru un scop bine precizat, acest scop, fiind hotărât tocmai de acest spirit ce vine la reîncarnare şi care vine în contact cu corpul mamei prin trei puncte precise: unul la nivelul bulbului rahidian aşa-numitul nod vital, altul la nivelul ombilicului şi al treilea la nivelul glandei tiroide.

Prin nodul vital, se conexează perispiritul mamei, prin ombilic se leagă de organele bazinului, unde se va dezvolta uterul gravid, iar cu cel din regiunea glandei tiroide, va ajuta la aspiraţia şi expiraţia fluidelor astrale, spiritul este deci arhitectul propriului său corp fizic în care mai târziu își va trăi efemera sa viaţă pământească, intrarea lui în corpul fizic al copilului, se face la vârsta de 7 ani.

In ceea ce priveşte dezvoltarea organelor sexuale ale embrionului, formarea embrionului uman pleacă dintr-un stadiu de bisexualitate păstrându-se în acest stadiu, starea de androginitate a omului astral.

Celulele germinale primordiale, gonocitele, surse de gameţi pentru ambele sexe, apar la embrionul uman de 5-7 cm, adică la 21 de zile după formarea cavităţii celomice. Ele sunt situate în eminenţa genitală, situate de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Aceste celule nu se găsesc în afara crestei genitale și niciodată nu se produc gonade suplimentare. La embrionul care are o lungime de 7,4 mm apar deja celulele germinale transformate într-un epiteliu germinai, numit epiteliul lui Waldeyer, care se întinde de la somitul 6 dorsal, la somitul I lombar.

La embrionul de 14-16 mm, glanda primitivă este identică la ambele sexe şi are un potenţial am bivalent din punct de vedere al dezvoltării sexuale ulterioare.

Creasta germinală, are două părţi, una numită corticală din care se vor dezvolta ovarele și fitul va fi de sex feminin și alta numită medulară din care se vor dezvolta testiculele și în acest caz fătul va deveni de sex masculin.

Embriologii și geneticienii, consideră că dezvoltarea spre una din cele două posibilităţi, s-ar face sub impulsul cromozomului sexual.

Ovarele și testiculele la începutul dezvoltării sunt situate pe peretele abdominal posterior, paralel cu coloana vertebrală. Din luna a treia ovarele fac o mişcare de rotaţie în jurul polului său caudal schimbându-şi poziţia din longitudinală în transversală şi ele ajung în excavaţia pelvină în luna a noua a vieţii intrauterine.

Aparatul genital feminin extern, se dezvoltă apoi din cordonul urogenital și anume din conductul superficial al

acestuia, denumit canalul Muller, iar din conductul profund al cordonului urogenital, adică din canalul Volff, se dezvoltă aparatul genital extern de sex masculin, iar această diferenţiere se face sub acţiunea hormonilor gonadali embrionari.

In absenţa unei secreţii germinative, tractul genital se va diferenţia feminin, indiferent de sexul genetic.

Diferenţierea sexuală se realizează printr-un proces care începe în momentul fecundaţiei şi se continuă în perioada embrionară și fetală.

La naştere, ovarele conţin în medie două milioane de celule numite ovocite, dintre care în aproximativ 30 ani de viaţă reproductivă, ovulează numai 400.

Pentru a se putea asigura capitalul genetic al speciei umane, acela de 46 cromozomi, ovocitul face o primă diviziune de maturaţie însoţită de meioză, adică reducerea la jumătate a numărului de cromozomi, iar în momentul ovulaţiei, ovocitul se găseşte în metafaza celei de-a doua mitoze de maturaţie, ea având loc la nivelul pavilionului trompei uterine când după eliminarea celui de-al doilea ovul polar, se formează ovocitul apt de fecundaţie, care are loc în primele 12-48 ore după ovulaţie, fecundarea ftcându-se în prima treime a trompei.

Atunci când ovulul nu este fecundat, acesta se autodistruge și se resoarbe.

Ultimele cercetări, au demonstrat că sediul centrilor sexuali este în hipotalamus care asigură şi ritmicitatea sexuală, şi care controlează glandele sexuale, prin hormonii hipofizari.

Aşa cum am descris în altă ocazie, hipotalamusul, creierul întregului sistem nervos vegetativ, nu este decât un centru eteric, care deţine sub controlul său întreaga

homeostazie a organismului uman. Pe de altă parte hipotalamusul este controlat de substanţa reticulară din trunchiul cerebral, unde se pare că este sediul spiritului uman. Aceasta înseamnă că sexul, este predestinat încă din lumea astrală, care prin spiritul ce vine la întrupare, poartă cu el şi determinismul sexual.

Nici nu s-ar putea altfel, căci cum s-ar putea explica echilibrul aproape perfect între sexe pe întreg globul pământesc, ştiindu-se că numărul bărbaţilor decedaţi de-a lungul istoriei în toate războaiele, este aproape egal cu numărul populaţiei totale a pământului actual.

La femeie, menopauza apare între 45 şi 50 de ani, dar poate apare şi înainte de 40 de ani, în proporţie de 38%.

In general, menopauza survine mai târziu, dacă prima menstruaţie (menarha) apare mai târziu.

In ceea ce priveşte spermatogeneza, adică formarea spermatozoizilor la nivelul tubilor seminiferi ai testiculilor, evoluţia acestora este următoarea: spermatogoniile primare, se multiplică prin mitoză, până la vârste foarte înaintate. Din aceste spermatogonii primare, se formează spermatocitele de ordinul întâi, aceasta printr-o primă mi-toză, producându-se astfel două spermatocite de ordinul întâi; ajungându-se în acest stadiu de spermatocit de ordinul întâi, are loc diviziunea meiotică prin care numărul de cromozomi sunt reduși la jumătate, formându-se astfel două spermatocite de ordinul al doilea, astfel încât fiecare spermatocit de ordinul doi, conţine un număr haploid de cromozomi, adică 22 de cromozomi autosomi sau somatici şi un heterocromozom x sau y ce constituie cromozomul sexual.

Diviziunea meiotică este fenomenul fundamental al reproducerii sexuate.

Spermatocitelc de ordinul doi, se divid mitotic şi dau naştere la spermatide care nu se mai divid, ele suferind unele transformări, ce dau naştere spermatozoizilor prin fenomenul de spermiogeneză, ce comportă numai modificări citoplasmatice.

S-a calculat că testiculul uman, producc între 3-6 mg de hormon numit testosteron, pe zi.

Concentraţia plasmatică în testosteron, produce prin hipotalamus, erecţia necesară efectuării actului sexual.

Există un ritm diurn al secreţiei de testosteron, scăzând la jumătate la ora opt seara, valorile fiind minime la ora unu noaptea şi maxime în primele ore ale dimineţii, şi există de asemenea şi un ciclu hormonal cu vârfuri maxime la intervale de 10-13 zile.

Climacteriul masculin sau andropauza, debutează între 45-50 de ani, culminând cu senescenţa, perioada de declin a forţelor fizice şi intelectuale.

Climacteriul se însoţeşte de valuri de căldură, de tahicardie, oscilaţii tensionale, transpiraţii abundente, cefalee, prurit, insomnii sau somnolenţă, extremităţi reci, dureri anginoase etc. Uneori apar tulburări psihice grave cum ar fi melancolia, depresiunea nervoasă şi tendinţa la sinucidere.

în ceea ce priveşte spermatogeneza, aceasta scade după 55 ani, volumul spennei fiind sub 2 ml. Spre deosebire de femeie care nu poate fi fertilă decât în perioada 15-45 de ani, adică până când îşi epuizează cele 400 de ovulaţii (menstruaţii) bărbatul poate fi fertil la orice vârstă, întâlnindu-se cazuri frecvente chiar la vârste foarte înaintate 80-90 de ani dacă femeia este însă tânără şi sănătoasă, fâră ca descendenţii să poarte malformaţii genetice.

De obicei indivizii sănătoşi, cu senzualitate puternică

în trecut, sunt cei ce pot întreţine relaţii sexuale până la vârste înaintate, pe când Ia hipogonadici, andropauza apare sub 40 de ani.

Cele mai eficiente medicamente pentru andropauză sunt testosteronul şi gonadostimulinele corionice (Pregnyl), tratamentul trebuie urmat 6 luni; se poate administra Metyl-testoteron 10-20 mg pe zi şi Pregnyl 1000-2000 unităţi, timp de 1-2 luni.

Funcţia testiculară este întreţinută de hormonii hipofizari, aceştia fiind controlaţi de hipotalamus, iar toată activitatea se află sub comanda substanţei reticulate din trunchiul cerebral.

Libidoul, adică dorinţa sexuală este dată de impregnarea celulelor hipotalamice de către testosteron şi el este dat de instinctul sexual, care este la om de origine spirituală.

Excitaţia sexuală precopulatorie, are ca sursă de incitaţie organele de simţ, văz, auz, tact etc., care formează senzaţii senzoriale şi afective.

Preludiul la actul sexual creşte tensiunea psihică între parteneri, fiind absolut necesară la femeie, care se excită mai greu decât bărbatul.

Erecţia se produce prin fenomene vasomotorii ce au loc în penis, la nivelul corpului spongios şi corpilor cavernoşi şi este dată de un centru erectil ce se găseşte în centrul parasimpatic din măduva sacrată SI, S2.

Menţinerea erecţiilor matinale la bărbaţii cu impotenţă erectilă, este de un bun augur, căci înseamnă că vasele penisului nu şi-au pierdut elasticitatea.

Potenţa bărbatului nu este în funcţie de diametrul penisului, cum greşit se consideră.

Erecţia se însoţeşte de prezenţa la nivelul meatului

uretral, a unei secreţii mucoase produse de glandele uretrale şi are rolul de a umecta penisul pentru a pătrunde mai uşor în vagin. Ejacularea este act reflex, cu centrul în simpaticul lombar LI, L2, şi ea comportă două faze: prima este aceea de golire a glandelor accesorii, determinată de contracţia muşchilor netezi, ai prostatei şi veziculelor seminale şi a doua, în care sperma ajunsă în uretra posterioară, face să se închidă colul vezical, pentru a împiedica pătrunderea spermei în vezică, relaxarea sfincterului extern al uretrei şi contracţia ritmică a uretrei, însoţită de contracţia muşchilor perineali bulbo şi ischio-cavernoşi.

Sperma, este propulsată în uretra anterioară şi expulzată ritmic.

Ejacularea poate fi întârziată, prin voinţă şi se însoţeşte de orgasm.

Ejacularea se poate întâlni şi în afara actului sexual în cazul masturbării şi de asemenea, mai poate apărea sub forma de poluţii în cea de a doua perioadă a nopţii în pubertate și adolescență.

Durata actului sexual normal, este între 2 și 10 minute, sau cuprinde 40-100 de intromisiuni, sub 2 minute, se numeşte ejaculare precoce, iar peste 10 minute, ejaculare tardivă.

Ejacularea precoce Ia vârstnici, este semnul premonitor al pierderii potenţei sexuale.

Inflamaţiile genitale, cum ar fi prostatita şi veziculita sunt cauze frecvente ale ejaculării premature.

Retragerea în ultimul moment al actului sexual şi ejacularea în afara vaginului, coitul întrerupt, constituie o cauză frecventă a ejaculării precoce.

Ejacularea tardivă se întâlneşte la alcoolici, la nevrotici și în stările de oboseală.

Orgasmul la bărbat, este corespondentul psihic şi fiziologic al ejaculării şi reprezintă momentul culminant al excitaţiei sexuale, el este dat de organele genitale cu inervaţie pelvină, hormoni şi creier. Poate însă exista orgasm fără ejaculare şi de asemenea, ejaculare fără orgasm.

Absenţa orgasmului şi a libidoului, sunt simptome ale frigidităţii la bărbat.

Faza postcoitală, este urmată de apariţia unei stări de inhibiţie şi hiperexcitabilitate.

După Kinsey, activitatea sexuală este maximă între 15-35 de ani, frecvenţa raporturilor sexuale, fiind între 1-6 pe săptămână.

Activitatea sexuală la femeie, produce o substanţă numită ocitocină de către neurohipofiză, care favorizează progresiunea rapidă a spermatozoizilor în tractul genital feminin.

Spermatozoizii, produşi de testicule, trec în epididim, unde sunt depozitaţi până la ejaculare. In coada epididimului, ei suferă primul proces de maturizare, a doua maturizare, se numeşte capacitaţie şi are loc în primele 4 ore după ejaculare în tractul genital al femeii.

De la locul de producere şi până la meatul uretrei (vârful penisului) spermatozoizii au de parcurs o distanţă de 8 mm.

Ei pătrund uşor în vagin în timpul ovulaţiei femeii, adică în perioada de mijloc a ciclului menstrual când glera ce acoperă orificiul extern al colului uterin, este apoasă.

De remarcat că în faza progesteronică a ciclului menstrual, adică a doua jumătate a ciclului menstrual, această gleră inhibă trecerea spermatozoizilor prin canalul cervical al uterului, în afară de aceasta gleră mai are rolul de selecţie a spermatozoizilor căci nu toţi reuşesc să treacă

această barieră dată de rezistenţa mucusului.

Spermatozoizii migrează prin mişcări proprii în canalul cervical, în uter si trompă uterină, dar ei sunt mai bine aspiraţi când femeia are orgasm, căci în acel moment, uterul se contractă ritmic, absorbind sperma, iar vaginul prezintă contracţii ritmice în partea lui poşterioară, ceea ce face ca sperma să fie împinsă către orificiul extrem al colului utcrin.

Spermatozoizii migrează cu circa 1 cm în 15 minute şi ei trăiesc în tractul genital al femeii, 2 sau mai multe zile, din această cauză sarcina poate avea loc şi dacă contactul sexual a avut loc cu 2-4 zile înainte de ovulaţie, care în mod nomral se produce în ziua a 14-a ciclului menstrual.

Fecundarea ovulului în mod normal, are loc în prima porţiune a trompei uterine și chiar dacă spermatozoizii ajung la acest nivel înainte de apariţia ovulului, ei aşteaptă ovulul în această porţiune a trompei, nu progresează mai departe decât în cazuri anormale, când poate avea loc o sarcină numită ovariană.

Androginitatea omului astral, are răsunet în aşa numitul hermafroditism.

Hermafroditismul adevărat este o formă rară de intersexualitate, caracterizată prin prezenţa la acelaşi individ, a ambelor tipuri de gonadc: ovar şi testicul.

Gonaductele organelor genitale externe şi fenotipul, au aspect de tip intermediar. De obicei caracterele morfologice masculine şi feminine, sunt implicate la acelaşi individ.

Dubla sexualitate se găseşte şi la nivelul ţesuturilor sensibile la acţiunea hormonilor steroizi sexuali: folicul pilos, tegumente, organe genitale externe şi gonade.

Organele genitale externe, pot fi de tip masculin, feminin sau ambigue.

Obişnuit la naştere, aceştia sunt declaraţi băieţi prin prezenţa organelor genitale, care morfologic dau confuzia prin clitorisul hipertrofiat.

La pubertate apar caractere feminine apărând uneori chiar şi menstruaţia.

Sunt citate cazuri când hermafroditul prezintă pe o parte a corpului ovar, iar pe cealaltă testicul, este aşa numitul hermafroditism lateral.

In hermafroditismul bilateral, se găseşte ţesut testicular şi ovarian în ambele părţi ale corpului.

Hennafroditismul unilateral, implică prezenţa ţesutului testicular şi ovarian de o parte şi a unei singure gonade (ovar sau testicul) de cealaltă parte.

Cel mai misterios fapt în sexualitate îl reprezintă diviziunea meiotică ce are loc în ovar şi testicul pentru a se produce cele două celule, ovul şi spermatozoid, care fiecare au jumătate din numărul de cromozomi pe care îi are specia respectivă, animal sau om.

Meioza constă din două diviziuni care se succed cu repeziciune dar în cursul cărora cromozomii se replică numai o singură dată.

In timpul primei diviziuni are loc separarea cromozomilor care s-au împerecheat în timpul primei faze a diviziunii celulare, numite profază, un cromozom fiind de natură maternă şi omologul său fiind de origine paternă.

In a doua diviziune, se produce o separare longitudinală a cromozomilor din cei doi nuclei haploizi formaţi în prima diviziune meiotică, ducând astfel la formarea a patru nuclei haploizi.

întrebarea care se pune, este cine coordonează această reducere cromozomială la nivelul nucleelor celor două celule germinative, căci din punct de vedere genetic, nu s-a găsit

nicio explicaţie pentru acest fenomen, singura explicaţie pe care trebuie să o acceptăm, este prezenţa unor informaţii ce există în corpul de energie al acestor celule, care fac ca după nenumărate diviziuni meiotice, să se producă o singură dată la un moment foarte bine stabilit, o diviziune meiotică, cu singurul scop, acela de a se asigura numărul de cromozomi necesari speciei respective.

Cine ştie la nivelul nucleului care este cromozomul ce provine de la mamă şi care este cel ce provine de la tată, pentru a se separa atât de precis în diviziunea meiotică?

Acest fenomen se întâmplă numai la trecerea spermatocitului de gradul I, în spermatocit de gradul doi şi respectiv la trecerea ovocitului de gradul unu, în ovocit de gradul doi.

Cine ştie exact acest moment în spermatogeneză şi în ovogeneză? Este greu să nu acceptăm că singura explicaţie este creaţia divină.

Revenind la doctrina ezoterică care atribuie diferenţierea sexelor inspiraţiei luciferice, căci el a conceput viaţa sexuală şi înmulţirea sexuată a oamenilor, vine de la sine întrebarea, cine a prevăzut cu atâta exactitate diviziunea celulară, fie ea mitotică sau meiotică şi ontogeneza, adică formarea embrionului până la două luni şi a fetusului până la 9 luni, pornind de la faza de ou?

Este imposibil să admitem că aceasta se petrece sub influenţa luciferică.

Acest răspuns vine de la sine, dacă ne referim la formarea universului în general şi la formarea corpurilor eterice şi astrale ale tuturor lucrurilor şi fiinţelor de pe pământ.

Cosmogonia ezoterică, susţine că planeta Pământ ar fi fost creată de Dumnezeu, pentru a pedepsi spiritele

luciferice ce au dorit să trăiască în materie şi deci să se înmulţească pe cale sexuală. Aceasta s-ar fi întâmplat după marea bătălie cerească a îngerilor, deci după răzvrătirea luciferică, ori dacă ar fi aşa pentru ce divinitatea a creat aceste corpuri eterice şi astrale ale tuturor fiinţelor de pe pământ căci acestea s-au format înainte de acest eveniment cosmic?

Mai aproape de înţelesul nostru, este ipoteza că Dumnezeu avea în planul său crearea pământului ca singura planetă a sistemului solar pe care este posibilă viaţa, viaţa pe care el însuşi a creat-o, pentru că cunoştea dinainte că se va întâmpla, această dizidenţă luciferică.

Care a fost însă scopul creerii acestei vieţi şi a omului, este o întrebare la care este greu să răspundem, de ce omul nu a rămas astral și a trebuit să devină şi pământean. La această întrebare concepţia ezoterică a răzvrătirii luciferice dă mai repede răspunsul, dacă admitem că scopul creerii omului fizic este acela al suferinţei prin care el să se poată elibera de păcatul luciferic. Căci numai suferind în materie spiritul răzvrătit ce se afla încarnat în om, se poate purifica şi poate să se reîntoarcă în sânul spiritelor neispitite de dizidenţă luciferică.

Pe de altă parte, admiţând această concepţie, trebuie automat să admitem şi alte dizidenţe luciferice: dacă omul fizic ar mai exista și pe alte planete, sau să admitem că om fizic nu mai există nicăieri în univers.

Doctrina ezoterică a religiei creştine admite păcatul luciferic originar, iar prin taina botezului, urmăreşte tocmai ştergerea acestui păcat. Pe de altă parte, întreaga dogmă creştină, prin tot ceea ce propovăduieşte, se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea acestor păcate ale oamenilor fizici, de influenţa luciferică.

Naşterea lui Hristos, ca fiu al lui Dumnezeu şi întruparea Sa în om pământean, a fost prevăzută de Dumnezeu tocmai pentru a ajuta omul pământean de a fi iertat de acest păcat strămoșesc.

Admiţând doctrina ezoterică a dizidenţei luciferice şi faptul că Dumnezeu a pedepsit aceste spirite prin trimiterea lor pe pământ, trebuie să admitem că toţi oamenii pământeni sunt întruparea numai de spirite luciferice?

Atunci celelalte spirite rămase fidele divinităţii, nu vor cunoaşte niciodată viaţa fizică?

Așa s-ar putea crede de îndată ce acele spirite nedizidente, sunt nemuritoare.

Trimiterea lui Hristos pe pământ, a fost făcută cu scopul de a elibera pe om de păcatul luciferic, dar o dată cu moartea Sa, noi ne-am mântuit? Suntem tot muritori, iar moartea este pedeapsa dată de Dumnezeu omului fizic, care a dorit să cunoască înmulţirea sexuată.

Iisus Hristos, prin învierea Sa ne-a arătat că moartea fizică este o naştere spirituală, căci după viaţa fizică, urmează o viaţă spirituală. Dacă am fi fost eliberaţi de păcatul strămoșesc, de ce trebuie să ne naştem din nou în oameni fizici, în suferinţa materiei?

Atât timp cât va exista pământul și cât va fi populat de oameni fizici, înseamnă că va exista și influenţa luciferică asupra acestora? Sau poate pentru a scăpa de acest păcat trebuie distrus Pământul? Are Dumnezeu în planul său de creaţie acest moment?

Din punct de vedere al legilor fizice, viaţa pe pământ va dispărea atunci când interiorul său se va răci, atunci va dispărea vegetaţia și atmosfera și o dată cu acestea, vor dispărea și oamenii.

Atât de lungă perioadă de timp, trebuie să sufere

oamenii pentru păcatul strămoşesc? Din această cauză trebuie să interpretăm altfel acest păcat luciferic şi consecinţele lui.

In afară de aceasta se ştie din Biblie că Dumnezeu a creat Pământul, cerul, apele, vegetaţia şi în ultima „zi” omul. Dacă omul fizic ar fi consecinţa dizidenţei luciferice, cum se explică crearea pământului, vegetaţiei şi a animalelor care are loc înainte de crearea omului? In afară de aceasta şi animalele se înmulţesc sexuat, atunci şi ele poartă păcatul Luciferic? Este foarte greu să admitem această concepţie. Rămâne răspunsul cel mai plauzibil, acela ca tot ce a creat Dumnezeu era în planul său şi nu în planul Luciferic.

Tot ceea ce a creat, a umiat o lungă perioadă de timp, în care plecând de la materia primordială a universului, aceea a eterului universal, a creat mai întâi formele de energie eterică şi astrale şi apoi pe om. Rămâne o singură problemă fără răspuns, care a fost scopul pentru care Dumnezeu 1-a creat pe om, de ce a trebuit să coboare din om astral, în om fizic.

FILOSOFIA DURERII, ALGOFILIA, PLĂCEREA DURERII ŞI STIGMATIZĂRILE

Cc reprezintă durerea fizică din punct de vedere spiritual?

Cunoaştem din descrierea fiinţei umane din punct de vedere spiritual, că aceasta este alcătuită din corpul fizic, corpul de energie sau corpul vital şi corpul astral care îmbracă spiritul omului.

Pentru evoluţia spiritului într-o nouă viaţă pământească, prin reîncarnare, acesta îşi creează corpul de energie şi apoi corpul fizic, de care are neapărat nevoie, căci numai în interiorul materiei, acesta are posibilitatea de a se purifica.

Din această cauză, spiritul îşi apără integritatea corpului său fizic.

Pentru orice agresiune internă sau externă, care ar putea dezorganiza corpul fizic, spiritul se apără prin apariţia durerii fizice, care previne şi apără tocmai această integritate.

Durerea fizică, este percepută de corpul astral şi este transmisă prin corpul de energie, corpul eteric, creierului.

S-a căutat să se găsească un organ al durerii, dar acesta nu există din punct de vedere fizic.

Este evident că orice senzaţie trebuie să fie recepţionată la periferie ca excitaţie, de câte un organ terminal, un receptor specializat.

Aceşti receptori ai durerii sunt formaţi din terminaţii nervoase libere şi din Corpusculii lui Vater-Paccinii, care există în număr foarte mare în piele, în ţesutul celular subcutanat, în muşchi, în periost, în organele interne, în pereţii vaselor etc.

Principala cale de conducere pentru excitaţiile dureroase în arcul cerebro-spinal, o constituie fasciculul spino-talamic, dar nu este singura cale, aşa cum au arătat cercetările lui Forster.

Pentru Head şi Holm, aparatul superior de percepţie al durerii este talamusul, o formaţiune nervoasă situată sub emisferele cerebrale, la nivelul diencefalului.

Această formaţiune există şi la animalele inferioare. Ei au dovedit aceasta, prin faptul că în leziunile corticale, sensibilitatea dureroasă nu dispare.

Durerea fizică este provocată şi de excitaţii care provin din organele interne.

Senzaţiile dureroase din viscere merg pe calea simpatică la un segment de măduvă, unde ajung în mod

normal în acelaşi loc şi senzaţiile dureroase care vin de la periferie prin rădăcina senzitivă a nervului spinal, din zona dermatomului corespunzător viscerului. De aici, printr-un fel de eroare de transmisie, se raportează senzaţia dureroasă la suprafaţa corpului, în loc de a se raporta la un teritoriu radicular precis.

Celulele senzitive care în ganglionul spinal al măduvei corespund viscerului iritat, propagă durerea viscerală la celulele senzitive vecine, care corespund la piele în zona dermatomului respectiv.

în mod normal, viscerele sunt indolore şi inconştiente, iar iritaţiilc devin conştiente, în stare patologică şi resimţite ca o durere cutanată.

Senzaţia dureroasă pentru a parveni la creier, împrumută două căi, după locul unde se face excitaţia: calea cerebro-spinală penttu piele, muşchi şi oase şi calea simpatică a sistemului nervos vegetativ, pentru viscere.

Calea cerebro-spinală, este calea urmată de senzaţiile dureroase care iau naştere în teritoriul unui nerv cranian sau rahidian.

Pentru nervii rahidieni, senzaţia dureroasă plecată de la un punct oarecare cutanat, merge de-a lungul nervului rahidian prin fibre speciale. Ajuns la nivelul canalului rahidian, aceste fibre trec în rădăcinile posterioare ale măduvei, formând apoi fasciculul spinotalamic. Aceasta este calea descrisă de anatomişti.

Din punct de vedere al ştiinţei spirituale, excitaţiile exteroceptive şi interoceptive ajung la substanţa reticulată din trunchiul cerebral, care este prezentă pe scară filogenetică la toate vieţuitoarele. Ele ajung aici, prin formaţiuni nervoase care reprezintă concentrări ale corpului de energie ce îmbracă corpul fizic, formând o dublură a

acestuia. Substanţa reticulată este dotată cu inteligenţă şi memorie căci, aici acţionează spiritul omului, ea decodifică informaţiile primite şi conştientizează pe acelea ce au o deosebită importanţă pentru integritatea organismului uman.

Perceperea durerii pare că se face la nivelul scoarţei cerebrale, dar în realitate ea este percepută de perispirit, în special de corpul astral.

în stare de hipnoză, durerea fizică nu mai este percepută, deşi scoarţa cerebrală există din punct de vedere fizic.

De ce totuşi nu mai simţim durerea în această situaţie?

Aceasta se datoreşte desprinderii corpului astral, care părăseşte corpul eteric şi corpul fizic al omului, astfel că orice agresiune nu mai este dureroasă.

Durerea este suprimată prin anestezie locală căci aceasta împiedică percepţia stimulilor externi, de către corpul de energie al regiunii respective, iar anestezia generală, ducând la desprinderea corpului astral, durerea nu mai este percepută deşi stimulii dureroşi există.

Viaţa este realizarea unui singur scop, acela de ocrotire a vieţii însăşi, o activitate neîntreruptă a acelui factor care se numeşte instinctul general de viaţă.

Dar durerea fizică şi prin ea suferinţa în general, reprezintă o şcoală pe care spiritul trebuie să o facă în interiorul materiei pentru a se ridica la conştiinţa lui ideală.

Primele forme ale omului create de divinitate au fost oamenii astrali. Incarnarea omului astral în materie, în omul fizic a fost hotărâtă de Dumnezeu pentru a-i da posibilitatea ca supus tentaţiilor materiale, să cedeze sau nu, ispitelor diavolare, de aici necesitatea inevitabilă a suferinţei ca singura poartă prin care putem ieşi din materie,

îndrumându-ne spre spiritualitate, spre elementul şi condiţiunea noastră firească.

O mare durere încercată, ne lasă întotdeauna cu un suflet renăscut, având o mai adâncă înţelegere a vieţii, o viziune mai largă şi totodată mai precisă a faptelor şi suferinţelor altora.

Astfel devenim mai înţelegători, mai toleranţi şi mai buni sau dacă este nevoie, mai răi şi mai încordaţi pentru luptă; numai durerea singură ne dă experienţa.

In acelaşi timp, durerea ne dă sentimentul de frică, frica de a nu o mai trăi din nou şi în această cauză durerea ca efect al existenţei spiritului în materie, are un sens pozitiv, în condiţiile existenţei omului terestru, căci ea fortifică spiritul, îl înalţă, îl spiritualizează pe om şi acesta este motivul pentru care Dante spunea că „durerea ne recăsătoreşte cu Dumnezeu,.

Oscar Wilde, referitor la durere, afirmă că ea este un mister, o adevărată revelaţie, căci prin ea discernem lucruri pe care nu le puteam observa înainte, durerea este suprema emanaţie de care este în stare omul. Nu exista adevăr comparabil cu durerea, din această cauză secretul vieţii este suferinţa.

Dacă lumea a fost clădită pe durere, ea a fost clădită de mâinile iubirii, fiindcă în nici-un alt chip, n-ar putea sufletul omului să atingă forma deplină a perfecţiunii sale.

Plăcerea este frumuseţea trupului, iar durerea frumuseţea sufletului. A deveni un om mai adânc, este privilegiul oamenilor care au suferit. Concluzia este că suferinţa este creată de iubire, este tocmai ceea ce spun spiritualiştii că evoluţia spre spiritualitate, se face prin efortul în materie, altfel spus evoluţia spre spiritualitate este iubirea, altruismul, jertfa şi abnegaţia de sine.

Corpul fizic se dezvoltă armonios prin plăcere, prin satisfacţia sănătăţii perfecte, iar spiritul se dezvoltă prin desprinderea de obstacole, în materie, prin durere. Numai omul care nu suferă, nu progresează şi aceasta se extinde la colectivităţi umane, la societăţi şi popoare.

Maurice Barres, spunea că civilizaţia este fiica foamei şi a fricii, adică a suferinţei. Toate societăţile ce nu au ars în focul purificator al suferinţei, au dispărut. Aici trebuie să amintim suferinţele poporului evreu, considerat ca popor ales al lui Dumnezeu; niciun al popor nu a cunoscut suferinţe mai mari, dar din punct de vedere spiritual, ca ultimele spirite de adanţi reîncarnate pe pământ, au o evoluţie spirituală ridicată şi prin această evoluţie spirituală ridicată, prin suferinţe, divinitatea Ie creează premiza spre alte ascensiuni spirituale.

Popoarele eroice şi luptătoare, odată îmbogăţite şi trândăvite, care au renunţat Ia efort şi suferinţă, au fost învinse de popoarele barbare, energice şi au pierit.

ALGOFELIA SAU PLĂCEREA DURERII

Această stare sufletească contrastează izbitor cu rolul fiziologic al durerii, adică acela de semnal al unei agresiuni ce atentează la integritatea corpului fizic.

Am descris cu altă ocazie, că durerea este datorată corpului astral şi corpului eteric şi că orice agent extern sau intern care ar perturba integritatea acestor două corpuri, se resimte în corpul fizic, prin apariţia durerii.

Scopul final al durerii este de fapt acela de a menţine aceste două corpuri, cele care conţin informaţia energetică a bunei funcţionări a corpului fizic.

Dacă aşa stau lucrurile, care mai este, în cazul algofiliei finalitatea durerii, căci aceşti oameni la toţi agenţii care provoacă durerea, reacţionează printr-o stare euforică, de

bine.

Algofilia, este o perversiune sufletească, în care senzaţii şi impresii sufleteşti, care normal ar trebui să provoace durere şi respingere, dimpotrivă sunt însoţite de plăcere.

Din acest punct de vedere, dacă ne referim la anomaliile sexuale vom constata că în mod normal există o interacţiune între gândire ca mod de acţiune al spiritului şi funcţionalitatea aparatului genital. Deşi erecţia este dată de măduva spinării din regiunea lombo-sacrală, aceasta se poate produce în afara actului fiziologic normal, reflex prin excitarea directă a organelor sexuale şi în absenţa acestora, numai prin actul gândirii şi prin imaginaţia anumitor scene erotice.

Există deci o perfectă armonie funcţională între spirit pe de o parte şi suflet pe de altă parte.

Ce se întâmplă deci în algofilie?

Să descriem mai întâi aberaţiile sexuale corelate cu actul durerii, adică masochismul, sadismul şi sadimasochismul.

Sadismul, asociază plăcerea sexuală cu observarea durerii partenerului, pe care i-o provoacă în mod voluntar, deci participând spiritual.

Denumirea de sadism, provine de la marchizul de Sade, care s-a născut la Paris, in anul 1740 şi-a murit ca nebun în ospiciul de la

Charenton, în anul 1814. El se excita şi obţinea plăcerea sexuală, atunci când stingea ţigara pe braţele goale ale partenerilor săi.

Sadismul se întâlneşte şi prin practicarea actului sexual între partenerii de acelaşi sex, adică de homosexuali.

Dintre împăraţii romani, Cezar era crud şi sângeros,

Tiberiu, după ce-i îmbăta pe condamnaţi, punea să li se stranguleze organele sexuale. Caligula, înainte de a merge în localurile de desfrâu, asista la diverse scene de tortură. Domiţian, avea plăcerea de a smulge perii din regiunea pubiană concubinelor şi de a arde organele sexuale ale condamnaţilor.

In aceeaşi categorie se găsesc şi Heliogabal, Othon, Vitelius, Titus şi Traian, care găseau în torturi, cea mai mare plăcere a lor.

De ce voluptatea este însoţită de durere? Iar această întrebare se pune şi în cazurile de masochism.

Masochismul a luat numele de la scriitorul german Sachermasoch, care a trăit între anii 1825, născut la Limberg şi 1888 când moare ca nebun la Lindheim.

Se înţelege prin masochism să-ţi placă în realitate sau în imaginaţie, să fii umilit, maltratat şi chiar torturat de către o femeie, iar această suferinţă să-ţi producă o senzaţie de voluptate, ce poate însoţi o plăcere sexuală normală sau să o înlocuiască complet.

Masochismul se întâlneşte atât la bărbaţi cât şi la femei şi în toate cazurile se constată o conexiune între durere şi plăcerea sexuală.

Dintre cazurile celebre de masochism, cităm pe J. J. Rousseau, despre care singur se mărturiseşte în Confesiunile lui.

Trebuie să cităm şi mania mistică, în care adoratoarele lui Iisus, în chinurile corporale pe care şi le aplicau, simţeau o mare voluptate.

Este citat cazul Măriei Magdalena din Florenţa, Elisabeta de Genton, care în chinurile durerii, avea senzaţia că se căsătoreşte cu Dumnezeu, sau cazul Janei Moulier de la Saint Menard, care a murit sub lovituri ce îi cauzau o mare

voluptate şi care exprima bucurie şi veselie cu cât lovitura de tortură era mai mare.

Alte mistice au plăcere când îşi provoacă singure durerea, este cazul celebru al sfintei Roza de Lima, care născută dintr-o familie bogată, aspiră către sărăcie şi în toate nopţile se flagela, ajungând săşi aplice până la 5000 de lovituri, în timp de 4 zile.

Cu trupul însângerat, a luat în spate o cruce grea de fier, cu care umbla desculţă prin grădina mănăstirii, prinzându-şi pe cap şi o coroană cu spini, iar veselia ei era în ton cu intensitatea durerii pe care şi-o provoca, executând diverse acţiuni de flagelare.

Cazurile de masochism, se întâlnesc nu numai la călugăriţe ci şi la femeile laice şi prostituate.

Rey, a comunicat la societatea de ştiinţe medicale din Lyon, cazuri de prostituate care îşi făceau arsuri pe mâini cu ţigări aprinse, în special pe faţa anterioară a antebraţului.

Cele mai complexe cazuri, sunt acelea de sadi-masochism, în care pe lângă plăcerea ce o simte de a i se provoca dureri fizice, mai are şi pe aceea de a cauza şi el la rândul lui, dureri partenerului.

Dar plăcerea durerii poate exista şi f & ră a fi asociată cu actul sexual.

Nu se poate explica din punct de vedere medical, aceste pervertiri ale actului fiziologic al durerii, căci nu se găseşte nicio leziune organică în creier sau în sistemul nervos periferic. Toate aceste anomalii sufleteşti se datoresc unei dizarmonii între cele trei corpuri ale omului fizic, eteric şi astral, care se poate datora numai acţiunii spiritului supus unor influenţe telepatice primite de la spirite elementare, diavolare.

In masochism şi în cazurile în care durerea nu este

însoţită de plăcerea sexuală, este vorba de o plăcere pur fiziologică adică plăcerea se percepe în organismul său bolnav.

In sadism plăcerea se percepe în sufletul său nu în corpul său. Când plăcerea durerii cauzată altei persoane nu se însoţeşte de plăcerea sexuală, această stare se numeşte perversitate.

Nepercepere a normală a durerii, este împotriva evoluţiei spirituale, căci spiritul a fost trimis la reîncarnare în corp fizic, tocmai ca prin perceperea durerii pe care i-o aduce materia în care este încorporat, să poată evolua.

Nesupunerea în faţa acestei legi divine, contrarie scopului divin, nu se poate explica, decât prin liberul arbitru al omului ce i-a fost lăsat de divinitate și care în loc să evolueze pe un drum corect și înălţător se lasă influenţat de spirite satanice și aceasta va conduce la nenumărate alte reîncarnări.

In toate cazurile când durerea este însoţită de euforie și fericire sufletească, este vorba de o participare a subconştientului care comandă senzaţii diferite de cele normale. Aici este cazul unor sugestii sau mai ales, a unor autosugestii transmise prin intermediul gândului și imaginaţiei spirituale. Este deci o convertire a spiritului care nu poate fi explicată decât prin influenţa telepatică a gândurilor rele, ce găsesc un loc favorabil pentru a acţiona.

Deşi se cunosc foarte bine căile senzitive de percepţie a diferitor stimuli externi ce determină durerea, se cunosc și căile de transmisie ale acestor senzaţii la măduvă și creier, (cunoscându-se și nucleii subcorticali și centrii din scoarţa cerebrală unde se conştientizează; durerea trupească nu are un aparat propriu al ei, căci existenţa acestuia nu s-a dovedit), nu putem să urmărim în mod anatomofiziologic

fenomenul durerii, de când se iveşte cauza care-1 produce şi până în momentul când se produce percepţia durerii.

Durerea are câteva însuşiri specifice. Cu cât o durere devine mai intensă, cu atât mai mult se generalizează, de la punctul de percepţie al stimulului dureros, ea se iradiază în tot corpul.

Un alt caracter al durerii este intermitenţa, căci nicio durere intensă nu e continuă, ea se produce cu ritmicitate fiind întreruptă de perioade în care este mai puţin intensă.

Când două dureri sunt simultane, numai cea mai intensă ne provoacă durerea, cealaltă poate trece neobservată şi nu de puţine ori, pentru a suporta o durere, ne provocăm alta, exemplu muşcatul degetului sau muşcatul buzelor.

Intensitatea durerii, este în strânsă corelaţie cu starea emotivă. Intr-o stare de surescitare, cum este pe câmpul de luptă, durerea este percepută mult mai slab. Aici este locul să amintim şi de creştinii care au suferit torturi şi care au uimit asistenţa prin stoicismul lor.

Percepţia durerii, mai diferă de la individ la individ, o emoţie care poate exagera percepţia durerii, este starea de frică în care în ultimă instanţă intervine tot autosugestia.

In durere, observăm unele fenomene caracteristice: o oboseală intelectuală măreşte sensibilitatea la durere, în cazul de dureri mai mici, acestea sunt diminuate prin actul voinţei, prin concentrarea gândirii, este cazul lui Kant, care îşi distrăgea senzaţia de durere, pe care i-o determina guta de care suferea, gândindu-se în timpul nopţii la un subiect, pe care şi-1 alegea intenţionat, încă înainte de culcare.

Orice excitaţie dureroasă, determină două serii de fenomene, pe de o parte fenomenele mintale de percepţie a durerii şi acţiuni reflexe, care tind la apărarea organismului

împotriva cauzei provocatoare de durere.

Conştientizarea durerii, este în funcţie de conştiinţa şi personalitatea individului, acestea fiind atribute spirituale.

Percepţia durerii creşte pe scara filogenetică cu cât ne apropiem de om, deci o dată cu perfecţiunea celor două corpuri astral şi eteric. De asemenea, percepţia durerii este şi în funcţie de apartenenţa omului, la una din rasele umane.

La unele animale sensibilitatea dureroasă este mai mică, exemplu o albină chiar dacă i se secţionează abdomenul ea continuă să culeagă polenul.

Caii, continuă să mănânce, chiar în timpul unor operaţii grele, pe care le efectuăm.

Dintre toate rasele omeneşti, rasa albă este cea mai impresionabilă.

In raport cu vârsta, sensibilitatea dureroasă creşte până la 20 de ani şi apoi descreşte, devenind ştearsă la bătrâneţe, cauza fiind pierderea corpului eteric, cel responsabil alături de corpul astral, de percepţia durerii.

In ceea ce priveşte sexul, după unii autori sensibilitatea la durere este mai mare la femeie decât la bărbat, de această părere sunt mai mulţi autori, printre care Galton, Mantegaza, Mah, Donald, Swift, Caraman. După alţi autori, femeia ar fi mai puţin sensibilă la durere: Sergi, Lombroso, Fere, Ellis, Patrik şi Otto Lenghi.

Ceea ce s-a dovedit sigur este că femeia prin concentraţia voinţei poate suporta, până la un voltaj de 250 V, deşi sensibilitatea normală este de 20 V, iar sensibilitatea normală la bărbat, nu trece de 10 V.

In ceea ce priveşte manifestările reflexe provocate de durere acestea sunt: contractura gurii, buzele se crispează, dinţii se încleştează sau scrâşnesc, ochii devin exoftalamici, (ies în afară), sprâncenele se contractă, capul şi faţa sunt

acoperite de sudoare, pupilele se dilată, faţa se congestionează, circulaţia şi respiraţia se modifică, iar dacă durerea este mai intensă, urmează starea de prostraţie, leşin şi convulsie.

Finalitatea durerii, în mod normal, ne înştiinţează că organismul este în pericol, că îi este ameninţată existenţa sa.

Durerea are un rol defensiv, de apărare şi un rol preventiv care datorită memoriei, ne face să evităm cauzele acesteia, tocmai în aceasta constă utilitatea durerii.

Nu există un raport direct proporţional între intensitatea durerii şi mărimea pericolului care ameninţă organismul, de exemplu scoaterea unei unghii, este mai dureroasă decât scoaterea unui ochi. Dar sunt şi dureri, care nu mai au nicio finalitate sau utilitate, este cazul durerilor la bolnavii ce se află în pragul agoniei. Deşi unii spun că durerea este o condiţie indispensabilă a plăcerii, aceasta nu se poate aplica în cazul de plăceri trupeşti, decât în cazurile patologice, căci în cazuri normale, plăcerile trupeşti intense, nu sunt condiţionate de nicio durere şi sunt unele dureri atât de mari, care nu pot fi compensate prin nicio plăcere.

Din punct de vedere spiritual, omul este născut pentru durere, iar plăcerea este ceva întâmplător în existenţa lui.

Orice plăcere morală se pierde în faţa durerii pe care ne-o cauzează moartea unei fiinţe iubite şi nu există nicio plăcere intelectuală, care să nu se piardă în faţa neantului existenţei.

STIGMATIZAREA

Din punct de vedere mistic, stigmate sunt acele semne şi acele dureri caracteristice patimilor lui Hristos, pe care misticii le percep în acelaşi loc al corpului, pe ca're Hristos le-a avut, sau le-a simţit de la osândirea lui până la moarte.

Aceste stigmate sunt strâns legate de autosugestie.

Caterina de Raconisio (1486-1547) a văzut pe Iisus punându-i de două ori crucea pe unul din umerii ei şi tot restul vieţii a avut un umăr mai aplecat decât celălalt, ca şi când ar fi fost încărcat cu o greutate prea mare.

Tot ea la vârsta de 40 de ani a avut o viziune că ar fi primit de la Iisus, două coroane, una de flori şi alta de spini, iar ea a dorit să primească numai pe cea de spini, iar semnele sângeroase ale spinilor, iau apărut mai târziu pe frunte.

Arhangela Tardera, în 1568, a obţinut de la Iisus, semnele flagelării: ea rămânea lungită pe pământ cu corpul brăzdat de vânătăi, răni şi umflături, susţinând în acelaşi timp, că este lovită de nuiele şi bice, deşi în realitate acestea nu existau.

Jeanne-Marie de la Croix (1603-1673) prezenta o plagă permanentă în partea stângă a corpului, o deschizătură ca şi rana lui Iisus, largă de un deget şi jumătate şi lungă de trei degete, acoperită cu o pieliţă transparentă presărată cu pete vinete şi prin care se vedeau picături de sânge coagulat.

Saint Franţois D'Assise (1182-1226) mistic şi filosofa avut o revelaţie vizuală, când a văzut un spirit sfânt, un Serafim care avea şase aripi şi şedea deasupra lui cu mâinile întinse, cu picioarele împreunate ca pironit pe o cruce. Două aripi se ridicau deasupra capului său, două erau întinse şi altele două îi acopereau tot corpul. După ce a avut această viziune pe mâini şi picioare, i-au apărut semnele cuielor ce îi fuseseră bătute lui Iisus iar în partea dreaptă a corpului i-a apărut o rană care părea că a fost făcută de o lovitură de lance. Thomas de Celane îi descria în felul următor stigmatele sale: mâinile şi picioarele îi erau pătrunse de cuie prin mijlocul lor, capetele cuielor erau rotunde şi negre, iar vârfurile cuielor străbăteau mâinile şi se vedeau pe partea

cealaltă a mâinilor şi se îndoiau deasupra cărnii, din care ieşeau. Prin rana din partea dreaptă a toracelui, curgea sânge, iar la acest nivel, se vedea o lance care îl străpungea.

Veronicăi Guiliani, în ziua de 6 aprilie 1694 i s-a revelat Iisus, încoronat de spini, aceasta adresându-i-se, i-a cerut să-i dea ei aceşti spini, pentru a-i uşura suferinţele lui Iisus, atunci Iisus i-a răspuns: da iubita mea, am venit să te încoronez şi ridicându-şi coroana de pe cap, a pus-o pe al ei, provocându-i o durere pe care nu a mai avut-o niciodată, semnele acestei coroane, erau reprezentate de un cerc, ce cuprindea fruntea şi capul, format din bubuliţe roşii, şi aceste semne le-a purtat toată viaţa, adică 35 de ani.

După 3 ani a apărut şi stigmatul din coastă, în ziua de Crăciun, când din nou i-a apărut Iisus cu o baghetă de aur în mână care avea la una din extremităţi o flacără, iar la cealaltă o limbă de foc ca o lance. El a pus bagheta pe inima lui, iar vârful lancei 1-a împins în inima ei, care în aceeaşi clipă a fost străpunsă dintr-o parte în alta, când şi-a revenit din această stare de vis mistic, simţind o durere vie în dreptul inimii şi punând mâna, a văzut că de acolo curgea sânge.

înainte de a pleca, Iisus i-a spus că va primi şi stigmatele celor cinci plăgi din Vinerea Mare şi aceasta s-a întâmplat în anul următor.

Iisus i-a apărut din nou şi a întrebat-o ce mai doreşte? Aceasta i-a spus că doreşte să fie crucificată ca şi el, atunci ea a văzut din cele cinci răni ale lui, cinci raze luminoase care oprindu-se deasupra ei s-au transformat în cinci flăcări mici, în una era lancea şi în celelalte, cuiele. Lancea străpunsese inima, iar cuiele mâinile şi picioarele, provocân-du-i o durere foarte mare. Revenindu-şi din această stare de revelaţie, ea a constatat că braţele îi erau întinse în formă de cruce, toate membrele fiind înţepenite şi amorţite, din rana toracică

ieşea apă şi sânge, aceste stigmate au persistat 3 ani.

Doctorul Varlomont a studiat fenomenul stigmatizării la mistica Loisa Lateau care a trăit între anii 1850-1883, ea prezentând la mâini şi picioare, plăgi ce sângerau în fiecare vineri.

In cazurile de stigmatizări se constată două feluri de fenomene: trupeşti şi sufleteşti, ele se datoresc unei concentrări a gândirii, gând care se adresează atât corpului astral, cât şi celui eteric. Comandând corpului eteric o anumită leziune corporală, respectiv stigmatele, la locul respectiv se produc modificări ale structurii energetice a fluidului eteric, care la rândul său comandă prin subconştient, leziunile gândite. Orice mistic are o credinţă puternică în divinitate, fiind sugestibil şi mai ales autosugestibil. Apariţia stigmatelor coincide cu perioada extazului mistic. In afară de faptul că se pot reproduce rănile lui Iisus din timpul patimilor sale, aceste persoane au chiar impresia că li se produc direct aceste răni, fie prin cuiele care i-au fost bătute lui Iisus, fie prin lancea care i-a străpuns toracele, aceasta înseamnă că aceste persoane au şi o vedere spirituală a acestor fenomene. Astfel Angela de la Paix (1610-1662) 1-a văzut pe Iisus înfigându-i o lance de fier în coastă. Caterina de Siena (1347-1380) a văzut raze de sânge ţâşnind din cele cinci răni ale lui Iisus, care-i atingeau mâinile, picioarele şi inima ei.

Acţiunea gândului asupra organismului uman, produce acele modificări organice, pe care ni le imaginăm prin gând, aceasta se vede atât în sugestie şi autosugestie, cât şi în telepatie sau în hipnoză.

Subconştientul are scheme de funcţionare la fiecare gând pe care îl primeşte, el produce prin intermediul sistemului nervos vegetativ, deci prin modificări în structura

energetică a corpului astral şi corpului eteric, acele leziuni pe care le gândim, căci atât corpul astral, cât şi corpul eteric, răspund la acţiunea gândului, singura deosebire constând în faptul că corpul astral răspunde instantaneu la acţiunea gândului iar corpul eteric răspunde mai lent.

In cazurile de stigmatizări, gândindu-se la leziunile pe care le-a avut Iisus în martirajul său şi comandând producerea acestor leziuni prin acţiunea subconştientului, ele apar.

Iată cum gândul, spiritul poate produce durere şi suferinţă fizică, operând la nivelul corpurilor astral şi eteric.

In acest caz durerea nu mai are rolul de a apăra integritatea corpului fizic căci dimpotrivă în aceste cazuri durerea apare după producerea acestor leziuni organice, comandate prin gând..

MISTERUL CONTINENTELOR DISPĂRUTE ••LEMURIA ŞI ATLANTIDA

Conform unor teorii, printre care şi a geofizicianului german Wegener, la început exista un singur continent care ulterior s-a scindat prin efectul convulsiilor geologice şi prin despărţirea plăcilor tectonice ce acopăr nucleul incandescent al pământului. Aceasta este teoria derivei continentelor şi acest fenomen este permanent căci în continuu se află în activitate vulcani pe fundul oceanelor, care în timp produc modificări în configuraţia scoarţei pământului.

Aceste fenomene „de rupere a pământului” ar fi început în urmă cu o sută de milioane de ani.

Atunci existau trei continente: America de Sud şi Africa, care formau un tot unitar, Asia şi Europa de pe altă parte şi în derivă pe ocean, India actuală, care se găsea în largul Keniei şi Tanganicăi.

Conform acestor păreri, în urmă cu 120 milioane de ani, începea să se formeze dorsala din mijlocul Adanticului care a condus la migrarea Americii spre Vest şi a Africii spre Est.

In urmă cu 60 milioane de ani, Oceanul Atlantic exista, Brazilia era foarte aproape de Guineea, iar India se apropia de Asia.

In urmă cu 30 milioane de ani, America de Sud se depărta de Africa, Africa se apropia de Europa şi India de Asia.

în urmă cu 15 milioane de ani, America de Sud se apropia de America de Nord, care se pare că a fost smulsă Asiei Orientale, Africa fâcea joncţiunea cu Asia Mică, iar India făcea joncţiunea cu Asia.

Conform naturalistului german Haekel, omul a fost creat de divinitate pe continentul ce a existat în Oceanul Pacific şi care se numeşte Lemuria. Acest continent s-a scufundat ulterior în Oceanul Pacific, dispariţia lui s-a datorat erupţiilor vulcanice, el dispărând prin foc şi apă, iar această distrugere a coincis cu apariţia unui alt continent denumit Atlantida ce se găsea în Oceanul Atlantic şi care a dus la apariţia cele de-a patra rase umane.

Se prevede în viitor apariţia unui nou continent, care este pe cale de formare în cercul de foc din Pacific unde actualmente se găsesc insulele Bagoslof, din largul Alaskăi. Acest continent va avea o lungime de 1000 de mile şi se va întinde peste Filipine, Japonia, Malla şi Borneo. O dată cu apariţia acestui ultim continent prin valul de maree pe care-1 va determina, se va produce un adevărat potop universal.

De fiecare dată când apare un nou continent, apare şi o nouă rasă umană.

Atunci când a existat Lemuria, Americile, Europa şi Africa occidentală, formau un singur continent.

In Lemuria a apărut prima rasă umană, rasa neagră.

De semnalat că semnul simbolic al Atlantidei era svastica, adică semnul sacru al crucii încârligate, care simboliza interacţiunea dintre continentul din apus şi continentul de răsărit, două puteri în eternă opoziţie aşa cum există şi astăzi America şi China.

Semnul svasticii din punct de vedere ocult reprezintă viaţa veşnică şi evoluţia binefăcătoare, acest semn secret, reprezentând semnul Soarelui.

Această evoluţie a scoarţei pământului confirmă ipoteza că şi în viitor acest corp ceresc incandescent în interiorul său şi având la suprafaţa sa continentele şi apele oceanelor şi mărilor, aflat într-o continuă mişcare de rotaţie în jurul axei sale, de la dreapta la stânga şi o mişcare de revoluţie în jurul Soarelui, este supus în permanenţă unor schimbări de configuraţie prin activitatea termonucleară din interiorul său care poate produce în permanenţă pe fundul oceanelor apariţia unor noi ridicături de pământ cu erupţii vulcanice şi scufundarea sub apă a unor părţi din actualul uscat al pământului.

Acesta este unul din aspectele relative ale existenţei noastre căci, o altă problemă a dispariţiei unor întinse suprafeţe a continentului nostru o reprezintă o posibilă ciocnire cu un alt corp ceresc.

In această idee se presupune că planeta Venus care se roteşte de la stânga la dreapta, deci invers celorlalte planete ale sistemului solar, nu s-ar fi desprins din Soare ci din alt corp ceresc, şi în derivă a rămas în sistemul nostru solar dar care ar fi putut să vină spre Pământ şi prin ciocnirea lor, să se producă un adevărat cataclism planetar.

De-a lungul timpului, de la creaţie şi până astăzi Pământul a cunoscut patru mari cataclisme, urmate de patru mari diluviuni. Acestea sau datorat răcirii centrului Pământului care a determinat mari mişcări ale plăcilor tectonice ce acoperă acest nucleu urmate de mari erupţii vulcanice ce au dus la scufundarea sub apă a unor întinse suprafeţe ale uscatului şi apariţia unei alte configuraţii a planetei noastre.

Sunt descrise patru mari potopuri care se remarcă prin catastrofele pe care le-au produs.

Prima diluviune sau primul potop a avut loc în urmă cu 800.000 de ani, a doua acum 200.000 de ani, a treia şi cea mai mare în urmă cu 80.000 de ani, iar a patra acum 10.000 de ani, mai exact în anul 9564 înainte de Hristos.

Continentul Adantida, care se întindea în cea mai mare parte a Oceanului Adantic, s-a micşorat prin scufundare după fiecare cataclism în parte, iar ultima insulă care rămăsese după cea de-a treia diluviune şi cunoscută sub numele de insula Poseidonis, aşa cum a denumit-o Platon, a dispărut după ultima diluviune, adică acum 10.000 de ani.

In fundul Oceanului Atlantic, există o mare ridicătură de nisip, care are o înălţime de 2700 m şi ea se întinde de la 50° Nord către coasta Americii de Sud, apoi către sud-vest către coasta Americii schimbându-şi direcţia către insula Ascension, de unde porneşte spre sud spre insula Tristan da Cunha. Din aceste ridicături ce se găsesc pe fundul Oceanului Atlantic, foarte puţine stânci ajung la suprafaţă, întregul continent Atlantida a dispărut sub apă, dar spiritele acestor oameni s-au reîncarnat în continuare pe Pământ, determinând apariţia marilor civilizaţii ale antichităţii.

Alfabetul fonic, pe care îl aveau adanţii, îl întâlnim la mayaşii din insula Yucatan, de asemenea, limba mayaşă o

găsim şi în limba greacă. Cum a ajuns în Grecia limba mayaşă? Desigur este vorba de reîncarnarea spiritelor oamenilor adanţi atât în limba mayaşă, cât şi în limba greacă.

Dar spiritele oamenilor dispăruţi de pe Atlantida s-au reîncarnat şi în oamenii ce au format civilizaţia egipteană, astfel 13 litere din alfabetul mavaş se aseamănă foarte mult cu semnele hieroglifice egiptene, este aşa-zisa scriere a zeilor cum i se spunea în Egipt. Dar de care zei este vorba? Răspunsul este că această scriere a fost adusă din lumea astrală, din lumea spiritelor, aceasta se explică prin faptul că printre primele reîncarnări ale atlanţilor, acestea s-au reîncarnat în Egiptul antic.

A$a cum am mai descris în cartea Energia spirituală cheia universuluuiltimele reîncarnări ale atlanţilor o formează poporul evreu. Din acest punct de vedere, există o mare asemănare între numeroase cuvinte ebraice şi cuvinte cu sens asemănător din limba Kiapencs, un dialect mayaş, şi cu cele mai vechi limbi din America Centrală.

Atlantida a fost locuită de oameni din toate cele patru rase omeneşti, albă, roşie, galbenă şi neagră.

Vechii egipteni se descriau ca fiind o rasă roşcată asemănătoare triburilor de piei roşii din America de azi, de asemenea vechii peruani apar tot ca o rasă roşcat-arămie.

Diversitatea raselor umane de pe continentul American, este identică cu cea de pe continentul Atlantida.

Credinţa Atlanţilor în semnul crucii, o găsim atât la civilizaţia mayaşă, cât şi la cea egipteană şi indiană. Crucea reprezintă simbolul vieţii, dar în acelaşi timp, este şi simbolul celor patru universuri spirituale, care privite din centrul Divinităţii sunt aşezate sub forma de cruce, crucea reprezintă deci simbolul vieţii eterne. Aceasta înseamnă că spiritele Atlanţilor după moartea acestora, s-au reîncarnat în

mai multe vieţi pe continentul Atlantidei, în numeroase cicluri evolutive şi au ajuns în stadiul de a lua contact cu conştiinţa cosmică, de unde sau informat despre acest simbol al vieţii eterne şi l-au adus apoi pe continentul Adantidei, precum şi în alte părţi ale globului pământesc, prin reîncarnarea lor după dispariţia totală a continentului Adantida.

Astfel venerarea Soarelui în civilizaţia Adanţilor, al cărui fluid solar formează corpul eteric cel ce întreţine viaţa, cât şi asemănarea cuvintelor ce înseamnă Dumnezeu: în sanscrită Dyaus sau Dyaus Pitar, în greacă, Theos sau Zeus, în latină Deus sau Jupiter, în celtă Dia şi Ta, în egipteană Tau, în ebraică Jah sau Yah, la mexicani, Teo sau Zeo.

Ritualul botezului practicat în Adantida îl regăsim în Babilonul antic, dar şi în Egiptul antic, în Mexic şi Peru unde botezul pruncilor, constituia un ceremonial solemn ce consta în stropirea cu apă, semnul crucii şi rugăciunea pentru iertarea păcatului strămoşesc, de unde se deduce că acest păcat strămoşesc, prin răzvrătirea Luciferică era cunoscut la toate aceste popoare.

De asemenea, căsătoria oficiată de preoţii Atlanţi, prin unirea mâinilor celor doi miri, se găseşte la toate aceste civilizaţii menţinându-se şi Ia noi astăzi.

Ca şi egiptenii, Atlanţii îşi îmbălsămau morţii, se rugau Soarelui, Lunii şi celorlalte planete.

Clădirile sacre, reprezentate de piramidele din Atlantida, le regăsim atât la civilizaţia mayaşă cât şi la cea egipteană. Este o mare asemănare între piramidele din Egipt şi cele din Mexic şi America Centrală, ceea ce înseamnă că ele au o sursă comună de inspiraţie care nu poate fi decât cea a civilizaţiei Atlantidei readusă pe pământ prin ciclul evolutiv al reîncarnării spiritelor lor.

Ruinele oraşelor şi templelor din Mexic şi Yukatan au o mare asemănare cu cele descoperite în Egipt, cele de la Teotihuacan fiind comparate cu cele de la Karnak, dar şi cu cele din Grecia Antică sau cu vestigiile etrusce.

Sculpturile şi decoraţiile templelor din America, Egipt şi India sunt aproape identice.

Indienii din America de Nord, păstrează o legendă potrivit căreia, strămoşii lor, au venit dintr-un ţinut dinspre Soare răsare, adică vechiul continent Atlantida, care într-adevăr se găsea la răsărit de America de Nord.

In ceea ce priveşte legenda potopului, aceasta o găsim în India, Caldeea, Babylon, Grecia, la Scandinavi, în China, la evrei cât şi la triburile celtice, în Mexic, în Guatemala, Honduras, Peru şi la indienii din America de Nord.

Toate acestea nu pot fi o simplă coincidenţă, ele se referă de fapt la cele patru diluviuni care au zguduit planeta noastră şi care au dus la cele patru scufundări sub apă ale continentului Atlantida. De altfel s-a găsit o scriere mayaşă de acum 3500 de ani care se referă la scufundarea sub ape a insulei Poseidonis ce s-a produs cu 10.000 de ani în urmă, când au murit 64 milioane de locuitori ai Adantidei, fenomen ce a avut loc cu 8060 ani înainte de scrierea cărţii mayaşe.

înainte de prima catastrofă planetară, Adantida se întindea de la Islanda până la Rio de Janeiro, cuprinzând Texasul şi Golful Mexic, sudul şi estul Statelor Unite, până către Scoţia, Irlanda şi nordul Angliei.

America se rupe de Adantida, după catastrofa de acum 200 de mii de ani, când Egiptul este scufundat sub apă, iar Atlantida se divide în două insule numite Ruta şi Daitya. Aceasta din urmă dispare după al treilea cataclism de acum 80.000 de ani iar din Ruta, nu mai rămâne decât o mică insulă, cunoscută sub numele de Poseidonis, care se

scufundă în anul 9564 î. Ch.

Civilizaţia Atlantidei cunoştea forţele ascunse ale naturii şi avea un control asupra unora din acestea. Forţele oculte ale spiritelor satanice au fost folosite în vrăjitorie. Atlanţii practicau în masă magia neagră şi divinizau cultul luciferic, fapt ce a dus la pedeapsa divină, când sute de milioane de oameni, au fost înghiţiţi de apă; după primul diluviu planetar au fost înghiţiţi de apă 2 miliarde de oameni.

Atlanţii cunoşteau şi dezvoltau agricultura, cultivând grâul şi orzul, dacă grâul ar fi fost adus de pe o altă planetă, orzul şi alte plante cereale, se datoresc încrucișării grâului cu alte ierburi sălbatice şi acestea au fost făcute de Atlanţi, de asemenea diferite tipuri de animale au fost create de aceştia prin încrucișări artificiale.

Civilizaţia Atlantidei, cunoaştea şi aeronavele ca mijloace de locomoţie cât şi sistemele de aprovizionare cu apă ale oraşelor.

Aparatele de luptă aeriană puteau lua la bordul lor, până la 100 de luptători. Ei cunoşteau sudura electrică şi dispuneau de mijloace de reproducţie a textului scris, care se făcea pe bucăţi de metal sau pe un material asemănător porţelanului.

Adanţii cunoşteau, de asemenea, gazele toxice pe care le aruncau cu ajutorul unor bombe ce erau lansate cu un fel de lansatoare.

Mormintele Atlanţilor erau aşezate în temple în care existau statuia celui înmormântat ce era învelită în aur sau argint; ei foloseau serviciul divin la înmormântare şi de asemenea, aveau mari iniţiaţi care cunoşteau lumea suprasensibilă, lumea spiritelor.

Prin magia neagră, ei au reușit să materializeze

anumite creaturi, pe care apoi au început să le adore, aducându-le jertfe de sânge, acest obicei, îl regăsim apoi la civilizaţia mayaşă şi incaşă.

Nu putem trece cu vederea, că continentul Atlantidei a coexistat o perioadă de milioane de ani, cu un alt continent, care se întindea pe actuala zonă a oceanului Pacific și a Oceanului Indian, și pe o parte a Africii şi Europei de astăzi. Acest continent a fost denumit Lemuria, denumire dată de la maimuţele lemuriene, considerându-se în mod eronat, că omul descinde din aceste maimuţe lemuriene, dar de fapt pe acest continent denumit Lemuria, au fost creaţi primii oameni pe pământ.

Aceşti primi oameni trăiau în dimensiunea astrală şi eterică iar mai târziu le apare şi limbajul omenesc, care la început era alcătuit din vocale, iar mai târziu şi din consoane. Limba chineză, este limba ce descinde în linie dreaptă, din vorbirea primilor oameni de pe pământ.

Există concepţii, care consideră că primii oameni de pe pământ ar fi fost ajutaţi în evoluția lor de spiritele venite din lumea astrală a planetei Venus, care i-au ajutat să evolueze în gândire și în afectele sufletești, de asemenea, aceştia i-ar fi învăţat să folosească focul, să sape şi să cultive pământul.

De pe planeta Venus, ar fi fost adus grâul și albina.

Dispariţia Lemuriei s-a datorat activităţii erupţiilor vulcanice, aşa cum s-a întâmplat în zilele noastre, cu insula Martinica şi Sf. Vincent.

Dacă Lemuria a dispărut în sute de mii de ani, continentul Atlantidei, a dispărut în 48 de ore.

Civilizaţia Atlantidei, cunoştea energia nucleară şi puterea gândului amplificată prin cristalul de cuarţ. Pe întreg cuprinsul Atlantidei, se aflau staţii formate din imense pietre de cristaluri de cuarţ, care transmiteau şi amplificau

forţa gândului.

Prin aceste forţe, erau puse în mişcare mori şi aeronave. Folosirea neraţională a acestor cristale, care ar fi fâcut să pătrundă gânduri malefice, ar fi dus la dispariţia Atlantidei, ca pedeapsă Divină.

Cristalul de cuarţ, ajută omul în echilibrarea corpului său eteric, amplifică fenomenele paranormale, prin efectul de rezonanţă, el stimulează clarviziunea şi autosugestia, amplifică intuiţia şi memoria şi de asemenea, amplifică telepatia; totodată el formează un ecran împotriva penetraţiei gândurilor rele, atunci când este folosit în acest scop, căci măreşte aura corpului uman.

Capacitatea mare de memorizare a cristalului de cuarţ îl face de neînlocuit în construcţia calculatoarelor, el stabilizează de asemenea, frecvenţele şi transmisiile undelor radio-TV.

Cristalul de cuarţ reprezintă fosilizarea apei în bioxidul de siliciu, proces ce s-a format în miliarde de ani, conferindu-i o structură spaţială.

Apa din compoziţia lui îi dă puteri paranormale, prin formarea ionilor pozitivi, adică punţi de hidrogen.

Formarea acestor ioni pozitivi, de câmp şi direcţia de formare a lanţului molecular din punţile de hidrogen are acelaşi unghi de 52 grade ca şi unghiul danelor laterale ţâţă de bază a piramidei Keops. Activarea cristalului de cuarţ este de fapt activarea apei prezente în cristal.

Cristalul purtat un timp îndelungat se activează cu propriul corp eteric, el devenind o rezervă de energie eterică pentru organism, când acesta se află în dificultate eterică.

Aşa cum am spus, se pare că Dumnezeu 1-a creat pe om, pe cel mai vechi continent cunoscut sub denumirea de Lemuria.

Numeroasele insule ce sunt răspândite pe întreg Oceanul Pacific, erau pe timpul acestui continent, culmile cele mai înalte ale unui continent ce se întindea de la insulele Sunda, de-a lungul coastei sudice a Asiei, către coasta de Est a Africii, pornind din apropierea coastei de vest a Indiei şi până la insulele Seychelles, insula Madagascar şi Mauriciu. Pe toată această întindere, se află un brâu de atoli corali şi culmi marine, care indică existenţa unui lanţ de munţi scufundaţi. Acest continent s-a aflat în epocile Paleozoicului, Mezozoicului şi începutul Terţiarului.

Paleontologia, geografia fizică şi geologia, distribuţia plantelor şi animalelor, confirmă existenţa unei legături între Africa şi India.

Africa de Sud şi India au rămas din acest continent dispărut.

Leagănul rasei umane, pare a fi fost Asia de Sud sau poate Africa, care făceau parte dintr-un continent, în cea mai mare parte a lui aflându-se acum sub apele Oceanului indian.

S-au găsit hărţi geografice, ce reprezintă continentul Adantidei şi Lemuriei, care ar fi fost făcute de adanţi, ei fiind instructori divini.

Existenţa Atlantidei, se întinde pe o perioadă de 4-5 milioane de ani, istoria ei, începând cu apariţia rasei Rmoahalilor, care deşi au trăit în Adantida a avut leagănul său în Lemuria.

S-a dedus că ambele continente au coexistat, dar Adantida a continuat să existe şi după dispariţia Lemuriei, deşi durata în timp a acesteia, este mult mai mare.

Cele mai vechi pământuri de pe planeta noastră sunt Groenlanda, Islanda, porţiunile de nord ale Norvegiei şi Suediei, capul nordic al Siberiei, Japonia şi Spania şi de asemenea Africa de Sud şi insula Madagascar.

Evoluţia oamenilor lemurieni, este încă un mare mister şi reprezintă cea mai importantă problemă din istoria omenirii, în această perioadă trupul omenesc a trecut prin mai multe schimbări fizice, iar procesul de reproducere s-ar fi schimbat de două ori.

După unele concepţii, primii oameni creaţi de Dumnezeu pe continentul Lemuria ar fi avut la început un corp gelatinos apoi dezvoltându-se un schelet osos, de asemenea, ei puteau vedea atât în faţă şi printr-un ochi astral, în spate, al cărui rudiment ar fi astăzi glanda epifiză. Ei se puteau deplasa atât înainte cât şi înapoi, statura omului lemurian, ar fi fost de 3,5-5 m, având pielea închisă la culoare, cu o tentă galben-maronie, maxilarul inferior, fiind alungit, faţa fiind turtită, ochii mici şi distanţaţi, în dreptul celui de-al treilea ochi din spate, capul nu avea păr. Capul se mişca în spate şi în sus, braţele şi picioarele erau mult mai lungi, cu mâinile şi labele foarte mari şi călcâiele alungite în spate, limbajul lor era monosilabic, aşa cum este astăzi la chinezi.

In ultima parte a existenţei continentului Lemuria, oamenii au construit oraşe, iar primele care au apărut, se pare că au fost construite pe insula Madagascar.

Spiritele oamenilor din Lemuria dispărută, s-au reîncarnat în Adantida, care reprezintă a patra rasă umană.

In actul creaţiei, toate speciile de plante şi animale, precum şi toate rasele umane, au fost create de Divinitate, iar omul este ultima creaţie a lui Dumnezeu.

Această diversitate de regnuri de plante şi de animale pe de o parte şi toate rasele umane, au fost create în timp, acele zise „zile” din Biblie, care se referă la facerea lumii, fiind de fapt mari ere, întinse pe milioane de ani.

Această continuă dezvoltare şi evoluţie a speciilor s-a

produs printr-o continuă perfecţionare şi evoluţie a corpurilor eterice, care formează matricea energetică pe care se formează corpul fizic.

Dezvoltarea embrionului uman, trece prin toate stadiile pe care viaţa le-a cunoscut în evoluţia ei, plecând de la prima celulă până la formarea structurii umane, este ceea ce s-a spus că, „ontogenia repetă filogenia”, dar aici se vede în modul cel mai clar, că această ontogenie şi filogenie se referă la evoluţia corpului eteric, plecând de la oul fecundat şi până la om. Numai din acest punct de vedere se poate afirma că omul evoluează din maimuţă, sau altfel spus, corpul eteric al omului a fost perfecţionat de Dumnezeu din corpul eteric al maimuţelor.

Aceste studii de perfecţionare ale corpului eteric s-au format în lumea astrală de către spirite angelice şi apoi s-au materializat pe pământ. Corpul eteric este creat şi perfecţionat de spirit, ca voinţă a lui Dumnezeu.

Toată evoluţia omenirii are la bază legea divină a reîncarnării spiritului care, devenind liber după moarte, trebuie să se reîncarneze în materie, ca prin suferinţa sa să se poată purifica.

Legea reîncarnării are la bază principiile fundamentale ale doctrinei spiritiste.

Omul posedă un spirit, care are inteligenţă, gândire şi voinţă şi un suflet ale cărui atribute sunt simţurile morale şi afectele sufleteşti. Corpul fizic este numai haina exterioară care îmbracă corpul astral şi corpul eteric, el fiind muritor o dată cu moartea omului, numai spiritul omului este nemuritor, el preexistând corpului fizic şi supravieţuind corpului după moarte.

Dumnezeu nu creează pentru fiecare nou născut, un nou spirit căci acesta este deja în lumea astrală şi este numai

retrimis la reîncarnare în noul născut.

Numai sufletul, care este format de corpul eteric şi corpul astral, un înveliş mai intim al spiritului, este format pentru fiecare om în parate, o dată cu fiecare naştere, conform destinului fiecăruia.

Spiritele eliberate de corpul fizic după moarte, se înalţă în astral, constituind lumea invizibilă a spiritelor, care ne influenţează în permanenţă, ele fiind formate din fluide invizibile pentru ochiul fizic, dar vizibile pentru vederea astrală a spiritelor.

După moartea fizică, spiritul îşi păstrează identitatea sa, aptitudinile intelectuale şi morale, din evoluţiile sale pământeşti.

După felul evoluţiei sale spirituale sau morale, spiritul poate fi fericit sau nefericit.

Nefericirea omului pe pământ, provine din nerespectarea legilor divine, ale moralei divine. In viaţa viitoare pământească spiritul păstrează toate acumulările de cunoştinţe şi perfecţionări morale din viaţa anterioară. Pentru a cunoaşte fericirea divină, spiritul trebuie să progreseze permanent prin suferinţă care provine din procesul de încarnare, de trăire al lui, în materie.

In permanenţă prin telepatie suntem influenţaţi de spiritele ce ne înconjoară care ne văd, ne aud şi ne influenţează în bine sau în rău, căci în lumea spiritelor, se găsesc toate treptele de evoluţie ale acestora, de la cele mai bune la cele mai rele.

Spiritele influenţează oamenii prin inspiraţie, instinct, vedere, scriere etc.

Spiritele din spaţiu, nu au mai multe cunoştinţe decât cele ce şi le-au acumulat în perioadele lor de încarnări pământeşti. Comunicările lor din spaţiu sunt deci în raport

cu cunoştinţele ce şi le-au acumulat în viaţa pământească, excepţie fac numai spiritele evoluate care pot pătrunde şi informa din conştiinţa cosmică.

Prin aceste comunicări ale spiritelor, este confirmată existenţa lor după moarte, spunându-ne unde sunt, ce fac şi care sunt condiţiile ce trebuiesc îndeplinite, pentru a putea fi fericiţi sau nefericiţi.

îngerii şi demonii nu au o altă structură fluidică, ele sunt distincte după modul lor de perfecţiune morală.

Toate spiritele au aceeaşi punct de pornire şi aceeaşi cale de străbătut pentru a ajunge prin efortul lor la perfecţiune şi fericire. După purificare, spiritele pătrund în conştiinţa cosmică şi formează eternitatea spirituală. In această situaţie spiritul devine nemuritor şi este eliberat pentru totdeauna de ciclul reîncarnărilor, aceasta fiind ultima treaptă de evoluţie, iar până atunci, spiritele vor trebui să se reîncarneze ca pentru toate abaterile sale morale, să sufere încorsetat în materie, ca prin propriile sale suferinţe să recunoască răul pe care 1- a făcut. Aceasta înseamnă că în noi înşine se găseşte cauza nefericirii noastre pe care trebuie să o suportăm cu răbdare, fără a ne considera victime ale unei nedreptăţi divine.

Toate aceste fapte erau cunoscute de oamenii atlanţi, care venerau şarpele ca simbol al evoluţiei universale, al sufletului, al căderii în materie şi mântuirii omului prin spirit.

Spiritul este unica realitate, materia este numai expresia ei inferioară, schimbătoare şi efemeră, cu un dinamism al ei în timp şi spaţiu.

Creaţia lui Dumnezeu este eternă şi continuă ca şi viaţa, iar omul prin constituţia sa, este format dintr-o trinitate: spirit, suflet şi corp fizic. Dezvoltarea spiritului se

desfăşoară succesiv, pe planuri ascendente şi descendente, datorită tentaţiilor materiale.

Dacă primii oameni au fost creaţi de Dumnezeu pe continentul denumit Lemuria, evoluţia rasei umane s-a continuat apoi pe Atlantida. Pe acest continent au trăit şapte subrase umane:

Subrasa Rmoahal
Subrasa Tlavatli
Subrasa Toltcc
Subrasa Turanieni
Subrasa strămoşilor Semiţi
Subrasa Akkadiană
Subrasa Mongoloidă.

Aceste subrase constituie a patra rasă umană, care precede pe a noastră, a cincea rasă umană, adică rasa Ariana, Indo-europeană.

Prima rasă şi-a început existenţa cu 4-5 mii. de ani în urmă, când mai exista încă partea de sud a continentului Lemurian. Această rasă avea pielea închisă la culoare şi o înălţime între 3-5 m, statură care apoi a început să scadă.

Subrasa Tlavatli, îşi avea originea într-o insulă aflată la o mică distanţă de Atlantida şi ei aveau culoarea pielii roşie-maronie.

Subrasa Toltec, a condus întregul continent Adantida, zeci de mii de ani şi se pare că spiritele acestei subrase s-au reîncarnat în Mexic şi Peru, statura lor era în jur de 2,4 m.

Subrasa Turaniana, avea locul de origine în estul Atlantidei şi constituie rasa care a colonizat ţinuturile ce se întindeau în partea de Est a Adantidei.

Strămoşii semiţilor, se trăgeau din zonele muntoase dinspre nordest ale Adantidei unde acum sunt Scoţia şi Irlanda.

Subrasa Akkadiană a apărut acum 800.000 de ani, iar după cea de-a doua catastrofă, cunoscută de continentul Atlantida dezvoltându-se în Estul continentului.

Intre aceştia şi semiţi s-au dat lupte continui care au culminat cu ocuparea semiţilor de akkadieni, eveniment ce s-a petrecut în urmă cu aproximativ 100.000 de ani.

Subrasa Mongoloidă se pare că nu a avut legătură cu Atlantida, având originea în câmpia Tartară, ea s-a dezvoltat din descendenţii Turanienilor pe care i-au înlocuit în cea mai mare parte a Asiei.

Este de reţinut faptul că în evoluţia lor ulterioară, oamenii din Atlantida au urmat şcoli de iniţiere unii atingând chiar stadiul de adepţi, aceasta înseamnă că spiritele lor ajunseseră la un înalt grad de evoluţie spirituală, ce le-a dat posibilitatea să ia contact cu conștiința cosmică.

Liderii populaţiei erau aleşi din rândul iniţiaţilor, care erau în legătură cu ierarhii oculţi, totul era condus după metodele ştiinţelor oculte.

Prin Tolteci civilizaţia Atlantidei a atins cel mai înalt grad de dezvoltare.

Cam după 100.000 de ani de la această maximă înflorire, oamenii Atlanţi nu au mai avut aceleași raporturi cu puterile oculte benefice şi au început să invoce şi să apeleze la puterea ocultă malefică.

Cunoaşterea tainelor legilor naturii şi scopul lor egoist, i-a determinat la practicarea în masă a vrăjitoriei. Magia neagră s-a răspândit foarte mult, iar înalta îndrumare spirituală a fost retrasă, ajungând să conducă oamenii dominaţi de spiritele rele.

In luptele ce s-au dat între Atlanţii ce erau sub influenţa spiritelor benefice şi cei de sub influenţa malefică se apela tot mai mult la vrăjitorie. Toate acestea s-au

întâmplat acum 800.000 de ani, după care a urmat pedeapsa divină, când cea mai mare parte a Adantidei a fost distrusă şi o populaţie de 2 miliarde de oameni a fost înghiţită de ape.

Vrăjitoria a scăzut în influenţă după această catastrofă dar mai târziu din rândul semiţilor se va ridica o nouă dinastie de vrăjitori.

Chiar insula Poseidonis, în partea ei de nord, insulă care a rămas din Atlantida după al treilea cataclism planetar, ce a avut loc în urmă cu 80.000 de ani, era condusă de un rege iniţiat.

Turanienii care erau mereu în luptă cu toltecii care erau mai numeroşi, au introdus legi care să-i privilegieze pe bărbaţi. Statul se ocupa de îngrijirea copiilor ce erau consideraţi proprietatea statului, această măsură a condus la creşterea populaţiei turanienilor.

Semiţii, neam de oameni certăreţi şi energici, au adoptat o formă de guvernământ patriarhală.

In urmă cu 100.000 de ani akkadienii i-au alungat de la putere pe semiţii din Atlantida, aceştia au făcut mari cuceriri ale ştiinţei în astrologie şi astronomie.

Din semiţi s-a dezvoltat rasa ariană, adică a cincea mare rasă a omenirii, rasa Indo-europeană.

Descriind evoluţia omului de-a lungul a milioane de ani pe cele două continente dispărute Lemuria şi Atlantida, vechimea primilor oameni reprezentaţi prin Adam şi Eva descrişi în Biblie după care ar avea o vechime numai de 6000 de ani, este anacronică.

Din toate datele de istorie şi toate datele referitoare la nume de persoane descrise de Vechiul Testament care sunt absolut riguros exacte, ele fiind de altfel descrise prin revelaţiile divine pe care le-a avut Moise, un mare iniţiat al poporului evreu, numai descrierea primilor oameni creaţi de

Dumnezeu nu este reală.

Se pune întrebarea firească cum se explica, că din toate datele de altfel reale descrise în Biblie, numai cea referitoare la vechimea primilor oameni creaţi de Dumnezeu este inexactă?

Nu există decât un singur răspuns: acela prin care noi trebuie să interpretăm Biblia numai ca o istorie a poporului evreu, şi care începe într-adevăr prin reîncarnarea spiritelor rasei semite din Atlantida în populaţia băştinaşă ce se găsea în peninsula Arabică în jurul acestei date de 6000 de ani în urmă când apar primii evrei.

Un argument al acestei ipoteze, se află în descrierea spirituală a poporului evreu, popor deosebit de dotat din punct de vedere spiritual, care a dat omenirii pe cei mai mari profeţi ai antichităţii, ale căror profeţii privind evoluţia poporului evreu şi apariţia unui trimis al lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, care va veni pentru mântuirea omenirii s-au adeverit întocmai.

EVOLUŢIA OMULUI ŞI OMUL VIITORULUI

Corpul material, este ultimul refugiu al spiritului. Dar acest corp material ca şi materia în general ce reprezintă un refugiu al diverselor forme de energii, nu s-a format printr-un conglomerat de atomi ce s-a unit din întâmplare de la sine, ei s-au alăturat formând materia, după o lege superioară, legea divină, care pentru a determina diver-sele forme ale materiei, a creat mai întâi cele două forme de energii, care se comportă ca adevărate computere şi care formează matricea energetică a materiei.

Divinitatea a creat mai întâi primul computer, acela al corpului eteric şi apoi pe cel al corpului astral, care determină alăturarea atomilor într-o formă specifică fiecărui atom şi fiecărei materii în parte.

Atomii în mişcarea lor continuă nu se întâlnesc şi nu se agaţă unul de altul la întâmplare, totul este predestinat şi determinat de informaţia divină, ce se află în aceste două corpuri de energie, care la rândul lor, sunt formate de spirit, singurul de esenţă divină.

Rămâne o problemă foarte importantă de rezolvat, aceea de a cunoaşte dacă primul om creat de Dumnezeu din eterul universal s-a fâcut direct, ca ultima specie creată, independent de alte creaţii, sau primul om a fost creat de Dumnezeu ca un rezultat complex al evoluţiei universale.

Din acest punct de vedere, omul este dedus şi complex, adică corpul său astral şi eteric, provin din corpurile astrale şi eterice ale fiinţelor inferioare. Ca argumente la această afirmaţie, sunt două aspecte: unul, cel descris în Biblic, unde revelaţia divină transmisă lui Moise, îi spune că omul a fost creat în ultima zi a creaţiei. Dar aşa cum se cunoaşte, aceste „zile” sunt de fapt perioade de zeci şi sute de milioane de ani.

Dacă revelaţia divină ne-ar fi informat că toate vieţuitoarele ar fi fost create în acelaşi timp, atunci omul ar fi fost creat independent de evoluţia universală a vieţii. Al doilea aspect care argumentează faptul că omul a fost creat ca rezultat complex al evoluţiei universale, este constatarea că toate vieţuitoarele pământului, au o asemănare în ceea cc priveşte existenţa celor două corpuri de energii: astral şi eteric care formează structura de energie a corpurilor fizice pe care le au programate în informaţia lor energetică. Şi la animalele inferioare şi la maimuţe, există în corpul lor, aceleaşi aparate şi organe, ca şi la om şi care au aceeaşi funcţie în hemeostazie, metabolism şi reproducere.

Dumnezeu 1-a creat pe om în ultima zi de creaţie, deci după milioane sau poate sute de milioane de ani, perfecţionând aceste două corpuri de energie. Aceasta se

vede în cazurile de atavism, când copilul se naşte cu unele rudimente de organe întâlnite la maimuţe, adică animalul imediat inferior omului şi se mai vede şi în dezvoltarea embrionară a ovulului fecundat, când acesta trece prin toate stadiile de evoluţie ale vieţii pe pământ, când de fapt ontogeneza repetă filogeneza, în dezvoltarea corpului eteric.

Toată această evoluţie şi creaţie se datoreşte puterii spiritului ca voinţa a Iui Dumnezeu.

Cea mai convingătoare dovadă, o avem în fenomenul de materializare de fantome, când spiritul folosindu-se de informaţia eterică a mediumului ce se află în transă, face să apară din „nimic” un corp uman în came şi oase, cu memorie, cu inteligenţă şi voinţă şi chiar cu limbaj uman.

Atunci când se materializează spiritele inferioare, acestea apar cu cap de om, dar cu corp de animal, ceea ce arată că corpurile lor astrale şi eterice, sunt neevoluate până la stadiul de om.

Spiritul este înţeles ca fiind o unitate unică, indestructibilă ce emană din entitatea conștientă universală iar această unitate individuală, de conştiinţă, poate fi privită ca identică în substanţă cu conştiinţa universală, dar mai mică în mărime şi putere.

Aceste unităţi de conştiinţă, din cadrul corpurilor tuturor speciilor, sunt calitativ identice una cu cealaltă, dar cu potenţe diferite, după forma particulară a formelor fizice în care se află.

Acest sine conştient, trece dintr-un corp în altul, după anumite legi superioare cosmice, cunoscute sub denumirea de legea karmei.

Aceste forme inferioare ale sinelui conştient ce se găsesc la plante şi animale, evoluează până ating forma umană, această progresie corespunde cu dezvoltarea de la

stări inferioare, la stări superioare de conştiinţă.

Şinele conştient, are o deplină libertate de a acţiona, dacă această libertate este întrebuinţată greşit, fără a fi în armonie cu conştiinţa cosmică, ea trebuie să transmigreze continuu în materie, tocmai pentru a se armoniza cu conştiinţa cosmică.

Pentru aceasta este nevoie de un efort de supravieţuire într-un mediu al competiţiei şi conflictelor, alături de alte milioane de alte fiinţe motivate cu aceeaşi dorinţă materială.

Aceste interacţiuni între fiinţele conştiente, sunt guvernate de un principiu universal de justiţie denumit Karma prin care succesele şi eşecurile, fericirea şi nenorocirea, sunt acordate, potrivit cu acţiunile noastre din vieţile trecute.

La om conştiinţa este controlată de conştiinţa cosmică, care observă şi îi determină noua reîncarnare. Când acţionează în armonie cu aceasta, ea devine eliberată din ciclul naşterilor şi al morţii şi în această situaţie ea îmbracă o activitate senzorială spirituală, deoarece percepţia simţurilor este o funcţie inerentă a sinelui conştient.

Conştiinţa cosmică, se află într-o dimensiune dincolo de spaţiul şi timpul material, pe care le guvernează şi le controlează. Spiritul individual ca formă spirituală poate ajunge în această dimensiune, entitatea conştientă universală uneşte toate aspectele realităţii.

In interiorul materiei, oamenii de diferite grade de dezvoltare spirituală, au posibilitatea să poată convieţui în acelaşi plan. Aceasta duce la două necesităţi contradictorii, afirmarea individului ca un întreg şi integrarea într-o uniune mai largă.

Spiritul se încorsetează în materie, căci numai aşa el poate să înveţe din ce în ce mai bine legile creaţiei care să

ducă la o creştere a conştientizării posibilităţilor incluse în el. Pentru aceasta este nevoie de experienţe pe care le poate avea mai întâi datorită naturii sale, doar în lumea pământească, de materie densă, aşa cum fiecare instruire judicioasă, trebuie începută de la temelie.

Materia s-a format din eterul universal, sub impulsul unei forţe cosmice conştiente şi organizatoare, prin concentrări lente, în decurs de miliarde de ani. Există o identitate de construcţie în natura neînsufleţită şi în cea însufleţită căci materia, forţele şi viaţa sunt alcătuite după acelaşi tipar, numai că în materia neînsufleţită, ce reprezintă numai o energie concentrată, deci eter spaţial concentrat, forţele emană din materie, pe când în lumea vie elementul psihic, spiritual, este independent de materie, iar materia nu mai apare ca element din care se naşte psihicul ci numai ca un sediu efemer, însă necesar, atât timp cât acest element psihic animă un corp fizic şi material, iar după îndeplinirea acestui rol, acest element spiritual continuă să supravieţuiască şi după dispariţia acestui corp material.

Dumnezeu a creat pentru fiecare specie, un altfel de corp spiritual, care determină la rândul său, evoluţia speciilor.

Nu prin variaţii întâmplătoare, se operează lupta pentru existenţă, a fenomenului de selecţie naturală, care duce la persistenţa celui mai apt şi deci la evoluţia speciilor. Dar care este cauza intimă a acestor transformări întâmplătoare?

După Haeckel, această cauză ar fi un hazard. Dar această întâmplare sau hazard nu poate să creeze legi fixe, căci prin definiţie, hazardul este o dezordine, pe când universul este ordine şi organizare.

Explicaţia nu poate fi plauzibilă nici de ideea unei

tendinţe înnăscute spre perfecţionare a lui Lamark, nici de formularea legii progresului a lui Spencer sau de elanul vital a lui Bergson.

La baza fenomenelor universale se află un element inteligent şi intenţional, un element psihic conştient şi voliţional, o conştiinţă universală.

Dacă o inteligenţă a creat şi conduce lumea, poate acel creator să lase creaţiunca sa la voia întâmplării? Aceasta ar însemna că acest creator nu mai poate stăpâni forţele cosmice şi acestea o dată dezlănţuite, ar duce la un haos universal sau că acest creataor ar fi capricios şi nestatornic.

Această conştiinţă cosmică a creatorului care conduce şi creează ordinea biologică, are o voinţă proprie şi posibilitatea de a-şi îndeplini această voinţă, aceasta înseamnând că este o forţă independentă de materie, care modelează materia şi formele ei, aşa cum doreşte.

Chiar şi Bergson, care vorbeşte de acel „elan de viaţă" spune că la originea vieţii este conştiinţa sau mai bine zis supraconştiinţa, adică tocmai un creator, o inteligenţă cosmică.

Tot Bergson afirmă că conştiinţa umană deşi pare că ar avea sediul în creier, este totuşi superioară şi independentă de creier.

Totul pare a se petrece ca şi când conştiinţa ar ţâşni din creier, ca şi când activitatea conştientă s-ar modela după activitatea cerebrală. In realitate conştiinţa nu ţâşneşte din creier, iar starea psihologică spune mai mult decât starea cerebrală. Bergson afirmă că conştiinţa unei fiinţe vii, este solidară cu creierul ei, aşa cum un cuţit ascuţit este solidar cu vârful său, creierul este vârful ascuţit pe unde pătrunde conştiinţa în ţesutul compact al evenimentelor, dar el nu este mai coextensiv faţă de conştiinţă, decât e vârful faţă de cuţit.

Conştiinţa este esenţialmente liberă, ea este libertatea însăşi dar ea nu poate străbate materia fără să se aşeze pe ea, şi să se adapteze ei.

Acest element psihic, această conştiinţă independentă de materie, adică elementul spiritual, este cel ce a determinat evoluţia speciilor şi tot el îl va duce pe om, la o nouă treaptă de dezvoltare.

Atunci va dispărea egoismul, violenţa, răutatea, cruzimea, crimele, războaiele şi nedreptatea, toate acestea fiind stări sufleteşti aservite materiei, involuate în materie.

Există un paralelism între psihic care involuează înspre materie şi eterul primordial care se condensează să devină materie.

In faza de involuţie, de materialitate, de condiţii materiale ale umanităţii, domină psihismul inferior căruia îi sunt caracteristice nedreptatea, violenţa, egoismul şi prostia.

Răul în general este consecinţa firească a materializării condiţiilor actuale de viaţă.

Toată evoluţia noastră pământească este supusă unui destin prestabilit, nimic nu se petrece din întâmplare, libertatea noastră este limitată la liberul arbitru. Destinul este absolut, inevitabil, căci el este o lege a naturii, tot la fel de fatală ca şi legile fizice, aceasta este legea Karmei.

Acest destin al omului se va schimba când el va atinge faza de spiritualizare ce nu-1 mai face dependent de materie, prin care să sufere pentru a se putea purifica, căci destinul fiecăruia în materie se poate realiza numai prin suferinţă.

Atunci destinul omului va evolua în afară de materie, iar psihicul uman va îmbrăca forme superioare, cu manifestări din interior, spre exterior, de la material, la imponderal.

Influenţe asupra destinului omenesc o vor avea

mediumnitatea activă, generalizată ce va determina o nouă specie umană, în care spiritul va domina materia, putând-o disocia, realcătui şi crea, după voia sa.

Această formă de existenţă a omului, va deveni invizibilă vederii fizice, va deveni de fapt un corp de energie, care poate la fel de bine să fie creată şi în alt mediu, în afară de cel pământesc.

Este de fapt forma spiritului care se află atât în lumea astrală, dar şi în jurul nostru, influenţându-ne în permanenţă. Dacă aceasta înseamnă că omul se reîntoarce la forma astrală pe care a creat-o divinitatea pentru primii oameni, înainte de crearea omului fizic, atunci s-ar pune întrebarea, de ce a mai fost necesară apariţia corpului fizic, de îndată ce ne întoarcem la aceeaşi formă de existenţă, adică a omului astral?

Aceasta este numai în aparenţă, deoarece evoluţia spiritului în materie, în omul fizic, îi dă posibilitatea de evoluţie, căci numai în materie el poate să se abată de la morala divină şi numai în materie el poate suferi şi poate să fie eliberat de păcatul luciferic.

Toate personalităţile paranormale şi spiritele evoluate din astral, comunică că există o strânsă legătură între felul de viaţă al omului pe pământ sub raportul faptelor sale bune sau rele şi viaţa spiritului de după moarte.

Spiritul se reîncarnează în materie, până atunci când el va reuşi să se purifice şi să evolueze spre o existenţă superioară, fiind eliberat de influenţa negativă luciferică, astfel încât viaţa în materie a spiritului este o adevărată închisoare pentru acesta, dar o şcoală, deşi grea, foarte necesară.

Viaţa biologică se sprijină pe trei pietre de temelie: hrana, reproducerea şi necesitatea spirituală, morală şi

estetică sau altfel spus adevăr, bine şi frumos.

Hrana şi reproducerea sunt nevoi ale materiei, iar spiritualitatea reprezintă nevoia spiritului, viaţa este o luptă continuă pentru îndeplinirea acestor nevoi.

Dar numai spiritul se îndepărtează dc materie, de aici şi concluzia că etica superioară a vieţii spirituale, este o condiţie naturală a vieţii atunci când viaţa se debarasează de necesităţile materiei.

Acest stadiu de dezvoltare, se va atinge când intuiţia se va dezvolta în egală măsură cu inteligenţa, intuiţia-instinct, este expresia însăşi a vieţii. Aceasta înseamnă că viitorul supraom va avea dezvoltate toate facultăţile paranormale, fenomen paranormal, care este factorul primordial în evoluţia umanităţii viitoare.

Acest fapt este confirmat şi de Oswald Spengler, în cartea sa, Prăbuşirea Occidentului, unde susţine că cultura este un fenomen de evoluţie spirituală, de creaţiune spontană continuă, în timp ce civilizaţia este mecanizarea şi aplicaţiunea tehnicizată a culturii.

In istoria omenirii nicio civilizaţie nu a durat mai mult de 1000 de ani, iar fenomenul cultural european s-a mecanizat şi a devenit civilizaţie, pierzându-şi creativitatea spirituală; autorul consideră că prăbuşirea culturii occidentale este apropiată, concluzia este că cultura se sprijină pe spiritualitate.

Omul viitorului va avea dezvoltate darurile intuitive oculte şi magice, adică tocmai însuşirile paranormale ale omului va produce o superioritate a Eului conştient care va fi adevărata caracteristică a omului viitorului, căci în spirit, în intuiţie şi instinct, se află viitorul omenirii, nu în dezvoltarea inteligenţei. Această idee este susţinută de mai mulţi autori: Bergson, Kewserling, Von Herman, Bardiaeff, Haedemberg şi

Bernard Shaw.

Omul viitorului este omul spiritualizat, adică omul paranormal, superior actualului om căci la el fenomenul paranormal va fi normal şi va duce la un triumf definitiv al spiritului asupra materiei, căci aceasta ar deveni inexistentă. Omul va aduce obiectele numai cu puterea spiritului, va putea disocia instantaneu materia, eliberând uriaşele energii incluse în ea, comunicarea oamenilor se va face prin telepatie de la spirit la spirit, plantele vor creşte sub influenţa forţelor psihice ale omului, iar bolile vor fi vindecate tot prin forţa spiritului.

Acel om paranormal al viitorului, va fi şi superior din punct de vedere intelectual şi moral faţă de omul de astăzi, căci mediumnitatea singură nu înseamnă neapărat superioritate, dar dacă pentru mediumnitatea pasivă răspunsul este negativ, el este pozitiv pentru mediumnitatea activă.

Când omul va fi conştient de forţele spirituale, de natura sa paranormală, aceştia vor fi oamenii de cel mai ridicat nivel intelectual şi moral, aşa cum a fost Iisus Hristos. Când această mediumnitate activă se va generaliza, va apărea un nou om un supraom, o specie nouă.

Acest om îşi va schimba radical şi forma corpului, la omul actual fiecare organ îşi are un rol bine definit, corespunzător unei anumite necesităţi.

Când omul nu va mai avea nevoie de mâini pentru a face eforturi mecanice pe care le va face cu mintea, braţele sale se vor atrofia şi vor rămâne numai mâinile ca nişte pseudopode pentru apucare.

Când deplasarea sa se va face instantaneu prin puterea spiritului, nu va mai fi nevoie de gambe şi picioare.

Când va dobândi vederea şi auzul astral nu va mai fi

nevoie de ochi şi urechi.

Când prin forţa psihicului îşi va materializa şi concentra alimentele necesare hranei sale, nu va mai avea nevoie de aparatul digestiv.

Aceasta înseamnă că forma omului viitor se va simplifica.

Omul se va apropia de forma ideală a corpurilor, care este sfera, aşa cum şi atomii sunt sferici, corpurile cereşti sunt sferice, iar spiritul în astral are forma sferică.

In viaţa lor astrală spiritele nu mai au nevoie de hrană şi reproducere, acestea fiind specifice materiei şi orice nevoi ale acestora vor produce o mare suferinţă spiritului.

Păcatul şi răul fiind condiţiuni ale materiei, un psihism uman aservit acestor condiţii, este un psihism inferior neevoluat, iar după moarte substanţa sa impură îl face nefericit, bolnav şi chinuit.

In această situaţie, singura formă de evoluţie a spiritului este reîncarnarea, adică coborârea spiritului neîntreruptă în corpuri fizice, în condiţiunile materiei, în inferioritate şi durere.

Deşi suferinţa apare ca un duşman al vieţii şi deci şi al spiritului care este expresia însăşi a vieţii, ea are un rol pozitiv în evoluţia omului.

Pentru a învinge durerea, trebuie făcut un efort mintal cu consum de energii materiale şi morale, cu iniţiativă, voinţă şi perseverenţă, toate acestea făcând posibilă lupta, ele desăvârşesc caracterul.

însăşi natura a creat pentru om condiţii de luptă, ori această luptă trebuie să aibă un adversar, şi acest adversar este tocmai suferinţa care creează necesitatea luptei împotriva obstacolelor materiei făcând necesare efortul şi acţiunea. De aceea se impune spiritului să lupte în materie,

singura care îi creează suferinţe, de aceea teoria reîncarnării spiritului în materie pentru evoluţie, pare logică.

Evoluţia omului, a civilizaţiei şi a progresului general al omenirii au fost determinate de apariţia şi desfăşurarea perioadei glaciale, frigul fiind principala cauză care a forţat evoluţia omului şi pe care omul 1- a învins printr-o mare suferinţă.

Pentru a lua o formă superioară, orice existenţă trebuie să înceteze sub forma ei inferioară, căci numai aşa se poate naşte din nou pe un plan mai înalt. Moartea este însă cea mai mare dintre suferinţe, de aceea şi lupta împotriva ei este atât de vehementă prin instinctul de conservare prezent la toate vieţuitoarele, fără deosebire.

Corpul omenesc este locul durerii, în simţurile lui se simt suferinţele. Dorinţa de a cunoaşte lumea înconjurătoare, duce la durere, iar lipsa bunurilor pe care le observă, provoacă suferinţa ca să le poată obţine, dar pentru aceasta trebuie să muncească şi să lupte, ambele fiind generatoare de suferinţe.

Prin ascetism, se încearcă să se limiteze suferinţele care pot libera pe om de tirania materiei, să suprime în om materia şi viaţa simţurilor ce derivă din ea. In ascetism, omului îi este îngăduită o singură dorinţă, aceea de a se uni cu conştiinţa cosmică, cu sufletul universal.

Suferinţa noastră ne face mai receptivi la suferinţa altora, ftcându-ne mai buni sau mai răi, mai încordaţi pentru luptă, numai durerea ne dă experienţa vieţii, ea ne determină frica de a nu suferi din nou, de a nu mai greşi.

Evoluţia spre spiritualizare este iubirea, altruismul, jertfa şi abnegaţia de sine. Numai omul care nu suferă şi nu luptă nu progresează, căci la baza progresului social stă sentimentul de lipsă şi de suferinţă. Din această cauză

societăţile care nu ard în focul purificator al suferinţei, degenerează.

Popoarele eroice ajunse la îmbogăţire şi trândăvie, care renunţă la efort şi suferinţă sunt învinse şi dispar, exemplu imperiile egiptean, roman, asirian, otoman etc.

De-a lungul existenţei sale, evoluţia omului îmbracă un caracter ciclic, civilizaţia umană progresează continuu până la un anumit punct după care brusc îşi încetează această dezvoltare ca apoi după secole sau milenii să dispară.

Aceasta se datorează spiritelor care prin reîncarnare aduc cu ele intuiţii şi inovaţii noi, dar care la un anumit moment nu se mai reîncarnează pe planeta noastră, plecând sub forma astrală pe alte planete. Aşa se explică dispariţia multor civilizaţii din antichitate.

Asistăm în secolul nostru la o extraordinară explozie de realizări tehnico-ştiinţifice. In ultimele decenii s-au obţinut rezultate ştiinţifice în toate domeniile: electronică, informatică, automatică, cibernetică, fizică nucleară, biologie moleculară, inginerie genetică, cosmologie, cosmogonie, astrofizică, chimie etc.

S-au construit microscoape electronice, computere de diferite generaţii, s-au dezvoltat sistemele de telecomunicaţii şi se cunoaşte mai bine structura şi microstructura materiei, s-au perfecţionat metodele şi sistemele de informaţie ştiinţifică, se pot face transferări de gene, prin aplicarea tehnologiei A.D.N., recombinant, în alte organisme. Se pot face transplantări de organe, spaţiul cosmic se cucereşte cu ajutorul sateliţilor artificiali ai pământului, al sondelor interplanetare şi transplanetare. S-au obţinut dispozitive laser, prin stimularea electronilor liberi din lumină şi concentrarea lor în fascicule dirijate, s-au realizat microprocesoare folosite în realizarea minicalculatoarelor,

terminalelor şi perifericilor inteligente.

Ingineria genetică se aplică în medicină, în industria farmaceutică, în alimentaţie, în industria chimică şi fermentativă.

Se prevede ca prin aplicarea tehnologiei, a A.D.N.-ului recombinant să se asigure necesarul de alimente celor circa 6 miliarde de oameni pe care planeta noastră îi va avea în anul 2015 și celor 8 miliarde de oameni, cu 10 ani mai târziu.

Se speră că prin aceeaşi tehnologie a anticorpilor monoclonali să se producă imunoglobuline specifice cu largi aplicaţii în medicină, farmacie, chimie şi agricultură.

Se fac cercetări în domeniul bioingineriei medicale umane, prin înlocuirea unor organe, mâini, picioare, nas, urechi, cu organe artificiale ale căror funcţii sunt stabilite prin programare matematică şi care sunt identice cu cele ale organelor vii.

Se vor dezvolta cercetările în domeniul calculatoarelor electronice şi în domeniul structurii întratomice a materiei, şi materiei subnucleare în scopul cunoaşterii mai bine a mecanismului genezei universului.

Până în prezent s-au descoperit peste 100 de particule elementare în lumea subatomică.

Se vor cerceta mai mult câmpurile de forţe în univers, adică câmpul gravitaţional şi câmpul electromagnetic.

In acelaşi timp, dezvoltarea tehnico-ştiinţifică şi aplicarea noilor descoperiri, duc la o continuă poluare a mediului înconjurător, poluarea aerului, apei, solului, plantelor şi alimentelor care ameninţă însăşi viaţa omului, a faunei şi a florei terestre.

Agenţii poluanţi sunt reprezentaţi de gaze şi particule fine emanate de uzinele chimice şi metalurgice, de distileriile de cărbuni, de rafinăriile de petrol.

Cei mai importanţi agenţi poluanţi sunt monoxidul de carbon, bioxidul de carbon, bioxidul de sulf, monoxidul de azot, şi bioxidul de azot, clorul, etilena, acidul fluorhidric, ozonul, praful, fumul, funinginea și altele; periculoase sunt gazele de eşapament emise de automobile, deoarece consumă benzină cu plumb, care prin ardere dă bioxidul de azot, un gaz toxic pentru om.

Monoxidul de carbon, provoacă oboseală, ameţeli, tulburări de circulaţie a sângelui, ale sistemului nervos, boli coronariene, din cauza afinităţii oxidului de carbon, pentru hemoglobină, dar poate produce și malformaţii la descendenţi.

Această dezvoltare tehnico-ştiinţifică care determină o civilizaţie avansată, nu înseamnă nimic din punct de vedere al evoluţiei spirituale, căci una este evoluţia civilizaţiei și alta este evoluţia spirituală a omenirii. Numai o creştere a moralităţii poate determina o ridicare pe o treaptă superioară a spiritului uman. Civilizaţia oamenilor atlanţi atinsese un foarte mare grad de dezvoltare, după mulţi autori neegalată încă de civilizaţia noastră. Ei dispuneau de aeronave, foloseau energia nucleară şi puterea miraculoasă a cristalului de cuarţ, dar cu cât creştea civilizaţia, cu atât scădea moralitatea. Cultul luciferic devenise aproape universal, iar consecinţa a fost dispariţia acestei civilizaţii, prin scufundarea continentului Adantida, pedeapsă divină făcând să fie înghiţiţi de ape în 48 de ore 2 miliarde de oameni după primul diluviu ce a avut loc în urmă cu 800.000 mii de ani.

Referitor la crearea omului, Biblia afirmă că Dumnezeu 1-a creat pe om după chipul și asemănarea sa și a suflat în nări, suflare de viaţă şi că ar fi deci vorba de două elemente, distincte, creaţia și însufleţirea.

Ce trebuie să înţelegem prin aceste cuvinte? Că Dumnezeu are chipul unui om aşa cum este fiinţa omenească? Nu, aceasta ar fi o mare eroare, atunci unde este adevărul, de ce totuşi Biblia afirmă o asemănare identică între Dumnezeu şi om?

Asemănarea cu Dumnezeu se găseşte numai dacă ne referim la prezenţa corpurilor astrale şi eterice pe de o parte şi la spirit ca scânteie plecată din divinitate, ca voinţă a lui Dumnezeu sau altfel spus la Duhul Sfânt.

Creaţia pe pământ, a suferit un întreg proces evolutiv, de milioane sau miliarde de ani. Omul este ultima creaţie a lui Dumnezeu şi cea mai perfectă. Voinţa lui Dumnezeu, spiritul, a trecut prin nenumărate forme evolutive. In această evoluţie el şi-a creat mai întâi învelişurile fluidice reprezentate de corpul eteric şi corpul astral cu care spiritul a putut străbate întinsurile universului pentru a putea pătrunde în atmosfera pământului. Această voinţă a lui Dumnezeu, se găseşte în tot ceea ce a creat el începând de la mineral şi până la om, dar cu o formă specifică pentru fiecare şi având un drum evolutiv ascendent. Altfel exprimat, aceeaşi formă a perispiritului, Dumnezeu a perfecţionat-o creând o altă formă şi o dată cu aceasta o nouă specie.

Cel mai potrivit, ar fi să comparăm acest corp eteric, cu un computer care a fost perfecţionat din ce în ce mai mult până la ultima formă, aceea specifică omului.

Pe lângă această evoluţie a corpului eteric, cel ce întreţine viaţa în fiinţa umană, se mai află un al doilea corp de energie, acela al corpului astral, format tot de către spirit, care este responsabil de însuşirile sufletului uman. Pentru fiecare element din natură, plecând de la mineral, la vegetal, la animal şi om spiritual a fost creat un anumit fel de corp eteric specific fiecărei specii în parte, dar plecând de la

aceeaşi alcătuire a acestei forme de energie.

Corpul eteric al omului, provine, din cel mai evoluat corp eteric, al animalului imediat inferior omului.

Aceasta se confirmă mai ales atunci când ne referim la alcătuirea materiei, atomul cu structura lui, protoni, neutroni şi electroni, este prezent în toată materia formată pe pământ.

O dată cu perfecţionarea corpului astral și a corpului eteric deci ca un biocomputer superior, apare substanţa vie pe care o găsim de la prima celulă vie până la om, această celulă are aceeaşi alcătuire, cu membrană celulară, protoplasmă și nucleu, în toate regnurile vegetale, animale şi om. Toate acestea vin în sprijinul afirmaţiei că Dumnezeu a creat fiecare specie în parte cu apariţii brusce, o dată cu formarea acestor două corpuri şi că nu există forme intermediare între specii, cum nu există nici aşa numiţii oameni maimuţă.

Omul nu are comun cu maimuţa, decât asemănarea alcătuirii celulelor şi specializării lor, pe ţesuturi, organe şi aparate, pentru că atât omul, cât şi maimuţa au aceleaşi organe și aceleaşi aparate, respirator, digestiv, renal, cardiovascular etc.

Dar omul are o conştiinţă de sine, are o inteligenţă specifică, are un limbaj pe^care nu le are nicio specie de maimuţă. Acestea apar numai după ce Divinitatea a reuşit să creeze acest corp eteric specific omului, care la rândul lui, determină formarea corpului fizic omenesc.

Toată această evoluţie, a avut loc, fiind subordonată riguros legilor divine, căci nimic nu s-a creat şi nu a evoluat, în afara acestor legi.

Crearea omului pe pământ, a reprezentat un progres pentru întreaga creaţie, aceasta fiind o trecere a materiei

dense, de la un stadiu inferior la un stadiu superior de dezvoltare.

Atât corpurile eteric şi astral ca şi materia densă vizibilă, s-au creat în miliarde de ani, plecând de la aceleaşi elemente subatomice prezente în eterul universal, dar toate îşi au rădăcina lor în spirit, în vpinţa lui Dumnezeu.

Această creaţie s-a făcut deci într-o lungă perioadă de timp şi s-a desfăşurat sub acţiunea legilor divine în vederea unei continui perfecţionări.

In crearea omului, Dumnezeu a încoronat întreaga sa operă reunind toate speciile existente în creaţie.

Procesul de inteligenţă îl găsim şi la alte animale, deşi pentru multe acesta este doar o noţiune instinctivă.

Maimuţa se serveşte de anumite instrumente pentru a-şi asigura supravieţuirea şi pentru a se apăra. Aceasta denotă că o anumită formă mai superioară de corp astral şi eteric, o are şi maimuţa, iar aceste forme le-a perfecţionat Divinitatea, pentru a crea omul.

Aceste animale pe care le denumim primate, au dispărut cu ocazia marilor transformări care au avut loc pe pământ, dar a le considera ca strămoşi ai omului, este o foarte mare eroare, ar fi aşa cum afirma Abd-Ru-Sin, ca şi când am considera vacile, drept doici ale umanităţii, pentru că laptele de vacă este indispensabil celor mai mulţi copii, în primele lor luni de viaţă.

Raportul între fiinţa umană şi animalul cel mai dezvoltat, numit primat, capabil să gândească, sunt în mod sensibil de acelaşi fel, pentru că corpul de materie densă al fiinţei vii, nu este altceva nimic, decât auxiliarul indispensabil de care are nevoie pentru a putea munci şi a se face înţeles în toate domeniile pe pământul de materie densă.

Cum a fost creat omul? In momentul în care în materia densă a fost atins stadiul cel mai înalt cu animalul cel mai perfecţionat a fost necesar să se producă o schimbare pentru ca evoluția să continue şi ca orice stagnare să fie evitată, iar această transformare era prevăzută în planul divin.

Pe de altă parte, corpurile eteric și astral, s-au perfecţionat în planul de materie subtilă, invizibilă, făcând să se ajungă la forma evoluată a perispiritului uman, gata pregătite pentru a putea să se unească cu forma de materie densă cea mai evoluată de la animalele primate.

Această evoluţie a perispiritului în planurile subtile astrale, a dus la crearea unei forţe suficiente, pentru a-şi conserva independenţa sa, chiar dacă a pătruns în lumea densă a materiei, deşi el se găseşte închistat în materie, în om, spiritul îşi păstrează independenţa sa şi după ce s-a desprins de această materie, adică o dată cu moartea noastră.

Crearea primului om s-a putut realiza când materia densă se afla la animalul cel mai evoluat, respectiv corpul eteric, el furnizând receptaculul destinat viitoarei fiinţe umane iar pe de altă parte în universul de materie subtilă, se află format, sufletul uman evoluat şi aşteaptă tocmai o legătură cu acest receptacul de materie densă pentru a imprima materiei dense în totalitatea ei, un nou elan destinat să o spiritualizeze.

In momentul în care s-a produs un act de procreaţie la cuplul cel mai nobil dintre aceste animale, cele mai evoluate nu s-a mai reîncarnat un suflet de animal, aşa cum s-a întâmplat până atunci, ci un suflet uman pregătit pentru aceasta şi purtând în el scânteia de spirit nemuritoare.

Sufletele umane încărcate electromagnetic pozitiv, au dus la crearea de corpuri bărbăteşti prin reîncarnare, iar cele

încărcate electromagnetic negativ, s-au reîncarnat în corpuri feminine.

Aceasta înseamnă că animalul cel mai superior a oferit primelor fiinţe umane, numai felul de alcătuire a corpului eteric, pe care Divinitatea 1-a perfecţionat.

Există din acest punct de vedere, o înrudire carnală între om şi animale, având aceeaşi afinitate de materie densă, dar adevărata fiinţă vie din om, spiritul său, nu are nicio afinitate cu animalul şi nu descinde din el.

Referirile Bibliei, trebuie înţelese că se raportează înainte de toate, la evoluţia pe planurile spirituale şi pe cele de materie subtilă, astrală şi nu la evoluţia pământească, căci această evoluţie pământească este secundară celei spirituale.

Urmărind caracteristicile spiritului uman inconştient, urmărim de fapt această perfecţionare în timp a corpului eteric pe a cărui memorie se bazează toată activitatea inconştientă plecând de la primele forme de manifestare a inconştientului de la cele mai inferioare animale şi până la om, căci acest inconştient posedă o schemă unică ce este impusă activităţii conştiente.

Inconştientul este sursa tuturor structurilor logice posibile, reprezentând un ansamblu de legi care regizează gândirea simbolică, iar această funcţie simbolică, se exercită după aceleaşi legi.

Conştiinţa se subordonează inconştientului, căci ea nu poate să-1 schimbe sau să influenţeze funcţionalitatea, inconştientul asigură viaţa organismelor independent de conştiinţă iar evoluţia inconştientului este însăşi evoluţia vieţii pe pământ.

Se poate trage concluzia, că crearea omului pe pământ a fost posibilă atunci când Eul spiritual, a găsit condiţiile pământene în cele trei corpuri, fizic, eteric şi astral, deja

dezvoltate, care la început au evoluat independent de Eul spiritual.

Toată dezvoltarea celor trei corpuri, s-a format din materia primordială a universului adică din eterul primordial, prin voinţa lui Dumnezeu, prin spirit. însuşi pământul ca planetă fizică s-a format sub acţiunea unui univers spiritual.

Starea spirituală anterioară rămâne la fel de invizibilă ca şi elementul spiritual care se ascunde în permanenţă în spatele materiei.

In evoluţia cosmogonică, fiinţa umană apare în cea de-a patra întrupare, pe Pământul propriu-zis. Strămoşii astrali ai omului, nu posedau încă Eul spiritual, în timpul precedentei întrupări fizice planetare, nu existau decât cele trei corpuri: corpul fizic, eteric şi astral, iar pământul fizic a luat naştere atunci când cele trei corpuri s-au armonizat şi au fost capabile să primească Eul spiritual.

Din descrierea cosmogoniei ezoterice, am văzut că oamenii pământeni s-au născut cu păcatul luciferic, păcat care i-a marcat încă de la crearea primilor oameni fizici, din forma lor astrală.

La acest păcat, se referă şi Biblia, dar într-o formă metaforică aceea a ispitei diavolului, care s-ar fi materializat sub forma unui şarpe şi care a ispitit-o mai întâi pe Eva, să mănânce mărul din pomul oprit şi apoi pe Adam.

Biserica creştină ia fiinţă o dată cu ziua cincizecimii, când Duhul Sfânt se coboară sub forma unor limbi de foc şi care s-a zidit pe învăţătura lui Hristos, prin el emanându-se credinţa în Dumnezeu pentru salvarea din acest păcat luciferic.

Naşterea lui Hristos prin partenogeneză, deci în afara păcatului strămoşesc, căci Maria, mama Lui a rămas

însărcinată nu prin viaţă conjugală, ci prin Duhul Sfânt, vine să confirme pe de-o parte faptul că toţi oamenii pământului se nasc prin păcatul luciferic, iar pe de altă paite misiunea divină a lui Hristos, aceea de a arăta acestor oameni, puterea spiritului divin, de către cel mai înalt spirit din sistemul nostru solar, de însuși guvernatorul acestui sistem planetar spiritual, cel situat pe treapta ierarhică cea mai înaltă dintre spiritele ce nu s-au alăturat lui Lucifer şi nu l-au urmat pe acestâ în marea bătălie cerească a îngerilor.

Acest păcat luciferic, este descris nu numai de Biblie şi îl întâlnim nu numai în religia creştină, el fiind prezent o dată cu apariţia primilor oameni pe pământ căci taina botezului prin care ne-am putea mântui de acest păcat, o găsim chiar și în civilizaţia Atlantidiană.

Pe de altă parte, naşterea unui spirit evoluat în afara actului conjugal prin om, o găsim şi la credinţele civilizaţiei asiro-babiloniene, astfel în turnul Babei din Babilon, în vârful lui, se găsea o cameră cu un pat și o masă din aur, pe care trebuia să doarmă o fecioară aleasă de Divinitate, pentru a rămâne însărcinată cu un zeu prin putere spirituală și să dea astfel naştere unui om divin ce ar putea să elibereze, omul de păcatul conjugal, păcatul luciferic.

Se poate pune întrebarea, de ce Dumnezeu a lăsat atât de mult timp, oamenii să persiste în acest păcat strămoşesc, sute de mii de ani, dacă ne amintim că prima catastrofă planetară pe care a cunoscut-o Adantida, a avut loc în urmă cu 800.000 mii de ani. Care a fost cauza care a determinat naşterea Mântuitorului, abia în urmă cu 2000 de ani?

Poate fi aceasta un semn că Apocalipsa lui Ioan, este foarte aproape de a se înfăptui?

Naşterea trimisului Iui Dumnezeu, ca spirit al luminii la această dată, a fost prevăzută cu mii de ani înainte de către

marii iniţiaţi şi de către profeţi.

Prin descifrarea simbolurilor din construcţia interioară a marii Piramide din Egipt, s-a putut constata că data exactă, anul, luna şi ziua naşterii lui Hristos a fost prevăzută cu 3000 de ani înainte de naşterea acestuia.

Dar de ce Fiul lui Dumnezeu s-a născut în sânul poporului evreu, de ce Dumnezeu a ales tocmai acest popor şi nu altul?

Poporul evreu, reprezintă un popor evoluat din punct de vedere spiritual, o ultimă reîncarnare a populaţiei de pe continentul Atlantida. în sânul acestei populaţii, au existat mari iniţiaţi şi profeţi, care au luat contact cu conştiinţa cosmică de unde s-au inspirat în existenţa lumilor suprasensibile şi în cunoaşterea evenimentelor ce urmau să se desfăşoare pe pământ, cunoscându-se faptul că în conştiinţa cosmică nemaiexistând spaţiu şi timp, toate evenimentele se percep la timpul prezent.

Deşi mulţi au negat existenţa lui Iisus, ca persoană istorică, nu numai Biblia atestă viaţa Lui dar şi alte mărturii îi confirmă viaţa.

Astfel Tacit, istoric roman leagă numele creştinilor de Christu, care pe timpul domniei împăratului roman Tiberiu a fost condamnat la moarte prin sentinţa procuratorului Pilat din Pont.

Pliniu, care a fost propretor în Bitinia şi Pont din Asia Mică, i-a scris împăratului Traian în anul 112, în care îi dă informaţii despre Hristos.

El i-a scris împăratului cerându-i sfatul despre felul cum să-i trateze pe creştini, care cântau un cântec lui Hristos ca unui Dumnezeu.

Suetoniu, în lucrarea sa despre viaţa celor 12 cezari, menţionează că evreii au fost expulzaţi din Roma ca

represalii în urma unor tulburări sociale, legate de Hristos.

Lucian, a scris în anul 170, o satiră pe seama creştinilor, descriindu-l pe Hristos şi răstignirea lui, pentru faptul că a început un nou cult.

Există şi o mărturie iudaică, aceea a lui Josephus, în jurul anului 100, el a scris despre Iisus şi despre fratele său Iacob, descriindu-l ca pe un om înţelept care a fost condamnat de Pilat să fie crucificat.

De menţionat că acest autor nu era un prieten al creştinilor.

Iisus a fost singura personalitate umană care nu a avut nimic de ascuns, având un echilibru şi o unitate de caracter perfectă.

In timpul celor trei ani cât timp a propovăduit, a dat dovadă de. o dreptate cerută de lege, la care se adaugă dreptatea lui intrinsecă, dată de calitatea lui de Fiu al lui Dumnezeu.

Suferinţa şi moartea lui Iisus, au constituit marele eveniment prezis de prooroci, care urma să aducă eliberarea oamenilor de păcatul luciferic.

Mesajul lui Hristos, a fost acela de a arăta oamenilor că împărăţia lui Dumnezeu constă din domnia Lui peste toate fiinţele din univers care îi dau ascultare. Această împărăţie este spirituală şi cuprinde timpul şi veşnicia în care vor intra oamenii după moarte, adică o dată cu naşterea lor spirituală.

El foloseşte de asemenea şi expresia de împărăţia cerurilor care este legată de domnia lui Hristos, în timp pe pământul actual.

Moartea şi învierea lui Iisus marchează începutul creştinismului. El a dat bisericii creştine, două acte de cult, pe apostoli care să ducă mesajul cu privire la împărăţia lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt care să fie cel ce lucrează prin

intermediul bisericii. Biserica creştină a luat naştere chiar la Ierusalim, funcţionând între anii 30 şi 44 după Iisus Hristos.

Evreii din tot bazinul Mării Mediterane, au fost prezenţi la Ierusalim, în ziua Rusaliilor, când celebrau sărbătoarea cincizecimii, atunci Duhul Sfânt s-a pogorât sub formă de limbi de foc şi a dat apostolilor puterea de a vorbi în toate limbile pământului. Aceasta este ziua când a luat naştere prima biserică creştină. Imediat după aceasta, foarte mulţi evrei, au trecut la creştinism botezându-se, taină a bisericii creştine prin care omul ar scăpa de păcatul luciferic, adică păcatul naşterii prin viaţa conjugală şi tot o dată adoptarea învăţăturii lui Hristos, care va rămâne nemuritoare, căci El a spus: „Cerul şi pământul vor pieri, dar cuvintele mele vor rămâne în veci,. Aceste cuvinte nu le vom putea înţelege decât atunci când spiritul omului desprins de corpul fizic, după moarte, se va ridica în ceruri şi va lua contact cu conştiinţa universală, căci tot Hristos a spus „Adevărat vă spun vouă, n-o să intraţi în împărăţia cerurilor, dacă nu vă naşteţi a doua oară" este tocmai naşterea spirituală, care urmează morţii fizice.

Iisus Hristos şi-a început lucrarea Sa, după botezarea de către Ioan Botezătorul, în centre evreieşti, aceasta fiind în concordanţă cu afirmaţia, că „a venit să ajute oile pierdute ale casei lui Izrael" (Matei 15:24).

Pentru continuarea lucrării Sale după dispariţia Sa, El şi-a ales apostolii care urmau să propovăduiască învăţătura Sa sub conducerea Duhului Sfânt.

Prima Sa minune a fost transformarea apei în vin la nunta din Cana Galilei. După această minune, a mers la Ierusalim unde a avut istorica întâlnire cu Nicodim, când i-a descris acestuia alcătuirea fiinţei umane, din punct de vedere spiritual, arătând în acelaşi timp natura spirituală a

lucrării Sale.

întors în Galileia, prin Samaria, s-a întâlnit cu femeia samariteancă, când a dovedit că lucrarea Sa nu este limitată de barierele naţionale sau sexuale.

După ce a fost respins în Nazaret, Iisus şi-a format centrul Său de activitate, la Capernaum şi de aici a făcut trei călătorii în Galileia.

în prima călătorie, a vindecat un paralitic şi a înviat din morţi, pe fiul văduvei din Nain şi a definitivat alegerea ucenicilor săi.

în predica de pe munte, a arătat că adevărata religie, este religia spiritului.

în cea de-a doua călătorie în sudul Galilei, a înviat pe fiica lui Iair.. între cele trei călătorii, el s-a retras pentru instruirea ucenicilor Săi, în timpul unei astfel de retrageri, El a materializat prin forţa spiritului, pâinea şi peştii pentru cei cinci mii de oameni, care-L urmau şi şi-a demonstrat puterea de levitaţie umblând pe Marea Galilei.

în cea de-a doua retragere, El a vindecat pe fiica femeii siro-feniciene, care a dovedit credinţă mare în Hristos (Marcu 7:26).

Din Galileia a făcut o scurtă vizită la Ierusalim, la sărbătoarea Colturilor, când a criticat vehement pe farisei şi saduchei.

Din cauza opoziţiei acestora, s-a întors la răsărit de Iordan, la Pereea şi după aceea s-a reîntors la Ierusalim unde a fost arestat, judecat şi răstignit.

Punctul culminant al lucrării Sale după învierea ce a avut loc a treia zi după moarte, a fost înălţarea la cer în prezenţa ucenicilor Săi.

Referitor la păcatul luciferic, trebuie amintită teoria evoluţionistă a lui Charles Darwin (1809-1882) şi a

succesorilor Iui, care neagă ideea acestui păcat, sau admit că păcatul este numai rămăşiţa instinctului animal, existent în om.

Evoluţia ca doctrină filosofică, datează din vremea lui Aristotel, dar Darwin a fost primul care a dezvoltat-o. La început Darwin a studiat medicina şi teologia, după aceea a devenit naturalist. Convin-gerea lui privind evoluţia speciilor şi-a format-o după călătoria în jurul lumii, pe vasul Beagle, între anii 1831-1836 când s-a convins că diferenţele între animalele vii şi fosilele de pe uscat şi cele de pe insulele pe care le-a vizitat, pot fi explicate numai prin evoluţia biologică. Aceste constatări, le-a publicat în cartea sa Originea speciilor în anul 1859. El susţine că lupta pentru existenţă menţine constantă populaţia diferitelor specii, în această luptă, unii indivizi dezvoltă caracteristici favorabile pentru supravieţuire printr-un proces de adaptare la mediu, iar aceste caracteristici sunt transmise prin selecţia sexuală, în care se împerechează femelele şi masculii privilegiaţi. Astfel supravieţuiesc numai cei mai puternici. El s-a gândit că o asemănare ca aceea dintre structura corpului omului şi structura corpului animalelor, confirmă teoria lui, dar el uită că aceste asemănări, sunt dovada unui concept al creatorului, care le-a dat creaţiilor sale structuri ale trupurilor similare prin perfecţionarea corpului de energie al acestora, ele trăind în acelaşi mediu.

Darwin a aplicat terapia lui la om, în cartea sa Originea omului argumentând că omul este legat de viaţa animală, prin tipuri comune ancestrale. Această teorie, despre continuitatea între om şi animal a fost rezumată în expresia „descendenţi” însoţită de schimbare sau continuitate.

Această concepţie este opusă concepţiei biblice, care susţine că creaţia este făcută de Dumnezeu. Darwin ignora

unicitatea creierului uman, puterea de vorbire a omului, memoria, conştiinţa, concepţia omului despre Dumnezeu şi sufletul. Pe de altă parte nu a fost descoperită veriga care lipseşte şi care ar identifica în mod concludent descendenţa omului din maimuţă.

După concepţia evoluţionistă, Dumnezeu şi Biblia sunt considerate ca produse evoluţioniste ale conştiinţei religioase a omului.

Escatologia biblică, după care perfecţiunea se înfăptuieşte în această lume, numai prin intervenţia directă a lui Dumnezeu, prin revenirea lui Hristos, este înlocuită cu concepţia evoluţionistă a unei lumi îmbunătăţite tot mai mult, prin efortul uman. Astfel încât concluzia acestei teorii, susţine că omul nu este vinovat prin păcatul luciferic şi nu este nevoie de Hristos ca Mântuitor. Această teorie justifică ideea supravieţuirii şi superiorităţii unei rase asupra alteia, ea glorifică războaiele ca o modalitate de supravieţuire a celor mai puternici.

Păcatul originar, este combătut de asemenea de ideile socialismului care îşi au rădăcinile în filosofia materialistă a lui Karl Marx (1818-1883).

Acesta împrumutând ideea lui Adam Smith că munca este singura formă ce creează valoarea, alături de Friederich Engels, au dat liniile principale ale filosofiei lor, în lucrarea Manifestul comunist în 1848. Conform acestei doctrine nu există decât o singură realitate, materia în mişcare. Ei au emis ideea că instituţiile religioase, sociale şi politice ale societăţii sunt determinate de felul în care îşi câştigă, oamenii existenţa. Marx şi adepţii lui consideră că omul trăieşte numai cu pâine, el ignoră păcatul strămoşesc iar în sistemui lui doctrinar, nu există Dumnezeu sau Biblie, considerând religia ca un opiu pentru popor.

Referitor la actul de creaţie, trebuie să constatăm că lumea nu este ftcută prin emanaţie din Dumnezeu, ci este creată de Dumnezeu din „nimic”.

Dacă ar fi o emanaţie, atunci nu ar mai exista actul creaţiei aşa cum afirmă de altfel şi doctrina materialist naturalistă despre evoluţie.

Prin emanaţie s-ar înţelege că lumea a fost fâcută prin scurgerea forţei interioare a lui Dumnezeu, această doctrină nu cunoaşte act creator în Dumnezeu şi nu cunoaşte decât izvorârea, aceasta înseamnă că această scurgere ar duce la o slăbire a divinităţii în forţa ei şi că lumea ar fi divină pentru că Dumnezeu se sacrifică pentru lume.

In adevărata creaţie, nimic nu scade, totul creşte, apare o forţă nouă care nu a mai existat.

Nu din natura celei care creează, nu prin împuţinarea forţelor celui care creează, are loc creaţia, ci din „nimic”, adică crearea unei forţe noi, nu reordonarea uneia vechi.

Evoluţionismul materialist este apropiat, de doctrina despre emanaţie, deși prin emanaţii totul s-ar înrăutăţi pe măsura îndepărtării de divinitate, iar în evoluţie totul se îmbunătăţeşte în timp.

Acest evoluţionism admite o nouă reorganizare a elementelor unui univers închis dar nu admite creaţia. In evoluţionism acţionează forţele inerţiei conservatoare, nu o forţă creatoare. Nici în evoluţie şi nici în emanaţie nu se crea nimic nou, totul se modifica dintr-o formă în alta.

Creaţia este o creştere a energiei nu dintr-o altă energie, este un act original. Evoluţionismul neagă subiectul creator; creaţia este libertate, pe când evoluţia este necesitate, creaţia presupune un creator, o personalitate pe când evoluţia este impersonală.

Evoluţionismul nu poate explica începutul dezvoltării

şi nici sfârşitul, el nu descrie decât mijlocul procesului de dezvoltare şi factorii săi exteriori.

Crearea primului om, Adam Celest şi căderea acestuia în păcatul luciferic, a dus la revelaţia omului absolut, Hristos.

In Hristos se găseşte atât natura umană a lui Iisus, cât şi natura divină a lui Hristos.

învăţătura Lui, a arătat lumii că omul căzut în păcat se poate purifica din punct de vedere spiritual, prin căinţă, fără de această taină, viaţa spirituală este de neconceput. întreaga valoare a căinţei, constă în naşterea pentru o nouă viaţă, o viaţă în spirit.

Omul absolut, Hristos, n-a cunoscut femeia, dar nici primul Adam cel Celest, nu a cunoscut femeia, şi nu a trăit conjugal, el nu era nici bărbat, nici femeie, ci fecior.

Răzvrătirea luciferică, care a dorit să cunoască femeia 1-a fâcut să cadă în păcat.

îngerii şi spiritele, după moarte nu au sex, sexul apare o dată cu blestemul lui Dumnezeu, pe care 1-a adresat omului după ce acesta a dorit să cunoască dragostea conjugală. Femeia este purtătoarea stihiei sexuale în lume.

Viaţa sexuală duce la procreaţie, creaţia este substituită prin naştere, omul astral, nemuritor, creat de Dumnezeu, devine om muritor. Creaţia veşnicului este înlocuită cu naşterea vremelnică. în viaţa sexuală, nu se reface androginitatea omului astral, căci ea nu realizează nici unirea bărbatului cu femeia, nici creaţia existenţei veşnice. Pentru a ne elibera de păcatul luciferic, trebuie să ne ispăşim păcatele noastre prin supunere şi smerenie, prin care ne eliberăm de propria răutate şi stricăciune. Trebuie să respectăm morala creştină, care ne conduce la eliberarea spiritului nostru după moarte, de acest păcat strămoşesc, căci latura morală a creştinismului conţine ceva veşnic şi

absolut. Amorul este o stare spirituală căci orice împerechere sexuală, procură partenerilor plăcerea fizică, iar dragostea izbucneşte acolo unde începe impresiunea sufletului. Numai când spiritul intervine în problema amorului, se poate numi iubire. Sentimentul iubirii este însă strâns legat de sexualitate, căci orice obstacol în calea sexualităţii cum ar fi îmbătrânirea, mutilarea organică sau urâţenia, influenţează şi stinge încet dar sigur acest sentiment. Atât timp cât oamenii vor fi alcătuiţi din trupuri materiale şi vor fi nevoiţi să se reproducă prin sexualitate, amorul a cărui pasiune este cea mai violentă stare sufletească, determinând cele mai înalte voluptăţi fizice şi morale, dar şi cele mai mari suferinţe, pasiunea amorului va dăinui.

Acest tumult al pasiunilor este mai atenuat la femeie, fiindcă este pasiv, pe când la bărbat poate atinge culmi catastrofale.

Din toate glandele, testiculul posedă influenţa cea mai mare asupra forţei şi calităţii spiritului. Cei mai mari poeţi, artişti, sfinţi şi cuceritori sunt foarte puternic sexuaţi, o anumită stare a acestei glande este necesară inspiraţiei (Dr. Alexis Carel).

Omul complex şi nestatornic, este şi veşnic îndrăgostit (Cezar, Napoleon, Goethe, V. Hugo).

Desfăşurarea pasiunii, se însoţeşte de un extaz al sufletului ce pare o contopire şi o dizolvare în neant. Orice om doreşte să repete această stare extraordinară a sufletului, atunci când o dragoste s-a învechit, sa tocit şi s-a dus.

Amorul este ca febra, se naşte şi se stinge, fără ca voinţa să ajute la ceva (Stendhal). Inima omului aspiră mereu după o iubire nouă.

Iisus nu a avut faţă de această pasiune o atitudine aspră şi ascetică. Deşi Evangheliile nu vorbesc despre El nici că avea şi nici că nu avea femei, e greu de admis ca un om în situaţia de predicator moral ca a lui Iisus să fi avut femeie, altfel decât căsătorit, iar dacă El nu s-a căsătorit, căci misiunea lui îl împiedica să se dedice unei singure familii, cum era posibil să fi avut altfel de legături cu celălalt sex. Din acest punct de vedere era un ascet, şi aceasta îi întărea autoritatea morală faţă de oameni.

Infrângându-şi poftele sexuale, oamenii tari devin încă şi mai tari, prin această formă de asceză (Alexis Carrel). „Virgin şi pribeag, el fii iubit de femei, cum nimeni altul nu a mai fost şi nu va mai putea fi, femeile se aplecară în faţa aceluia care nu se apleca în ţaţa loru (Giovani Papini).

Iisus a avut o atitudine îngăduitoare faţă de pasiunile oamenilor, având o atitudine de filosof, nu de călugăr fanatic, faţă de păcatul sexual, aşa cum se spune în Evanghelia lui Ioan (cap 8, par. 3-11).

„Fariseii şi cărturarii, aduseră pe o femeie prinsă în precurvie şi punând-o la mijloc, grăiră către Iisus”:

— „învăţătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de precurvie. Moise a poruncit în lege, că pe unele ca aceasta, să le omoram cu pietre. Dar tu ce zici?”

Aceasta era de fapt o provocare, ca să aibă ce cleveti împotriva lui.

Iisus s-a aplecat jos şi scria cu degetul pe nisip, acest gest denotă lipsa de revoltă şi de indignare pentru gravul păcat al femeii şi în acelaşi timp, nevoia de a medita. El s-a ridicat şi le-a zis:

„Cine dintre voi este fără de păcat, să arunce primul piatra asupra ei” şi din nou s-a aplecat jos, scriind pe pământ.

Când au auzit aceasta, mustraţi de cuget, au ieşit unul câte unul, începând de la cel mai bătrân şi până la cel din urmă şi a rămas Iisus singur şi femeia ce stătuse la mijloc.

Ridicându-se Iisus şi nevăzând pe nimeni în afară de femeie, a întrebat-o:

— „Femeie, unde sunt pârâţii tăi, nu te-a osândit niciunul? Ea răspunde:

— Niciunul Doamne. Iisus atunci i-a zis: «nu te osândesc nici eu, du-te, de acum să nu mai păcătuieşti»".

Este greu de conceput o lume complet spiritualizată, dezinteresată şi în acelaşi timp pură şi dominată de această sexualitate trupească.

Ceea ce va caracteriza omul viitorului, ce va urma o dată cu dezvoltarea mediumnităţii active, lumea spiritualizată de atunci complet dezinteresată, va semăna foarte puţin cu lumea noastră, în acel moment se va produce o tocire a sentimentelor iubirii.

Animalele şi oamenii sălbatici cunosc sexualitatea, oamenii de astăzi cunosc dragostea trecătoare, iar omul viitorului va cunoaşte dragostea permanentă, adică o dragoste până la moarte, amorul pe care îl predică astăzi morala creştină, adică amorul unic, căci numai aşa vor fi suprimate pasiunile.

Când omul va deveni complet spiritualizat, amorul sexual va dispărea cu desăvârşire.

RASELE UMANE ŞI EVOLUŢIA LOR ISTORICĂ

în ceea ce priveşte apariţia şi evoluţia raselor umane, în Atlantida se găseau toate cele patru rase: albă, roşie, galbenă şi neagră.

Populaţia de culoare neagră, apare apoi şi în America, prin reîncarnarea spiritelor oamenilor negri de pe Atlantida.

Astfel multe morminte din America Centrală, sunt

ornate cu chipuri de negri, cu părul foarte ondulat, cu capul mic şi buzele groase.

Pe de altă parte, atlanţii cu aceleaşi caractere, apar şi în Africa, pe ţărmul ei de vest, sub numele de atlanţi egipteni, precum şi în insulele Canare şi insulele Caraibe.

Vechii egipteni, se descriau ca având culoarea pielii roşcată, întocmai ca şi pieile roşii din America, oamenii din antichitate ce locuiau în Peru, aveau culoarea roşcată.

Indienii americani aveau toate culorile de la aspectul alb al triburilor Menominee, Dakota, Mandan şi Zuni, cu părul arămiu şi ochii albaştri, la triburile de culoare neagră Karo din Kansas şi California. Astfel că vechii indieni americani, prezentau toate nuanţele de culoare ale pielii, de la roşu maroniu, arămiu, măsliniu, ciocolatiu şi bronz.

Rasele umane, sunt entităţi reale, ce reflectă marea variaţie a factorilor ecologici de pe pământ. După Garn, există următoarele rase geografice: mongoloidă-asiatică, indiană-americană, indiană din India şi Pakistan, albă-europeană, neagră-africană, neagră-australiană, melaneziană, microneziană şi polineziană.

Diversitatea acestor rase se bazează pe culoarea pielii, care la om, reglează sinteza vitaminei D, iar această sinteză a vitaminei D în piele, este controlată de lumina solară.

Cu cât este mai intensă lumina solară, cu atât se acumulează mai multă vitamina D.

Rasele cu culoarea neagră, trăiesc în zone cu multă lumină solară şi pigmentul negru din piele, filtrează această lumină, prevenind sinteza în cantităţi prea mari a vitaminei D, care ar duce la o calcificare prea mare a oaselor; la rasa albă, care trăieşte în zonele nordice ale

Europei şi ale Americii de Nord, mai puţin însorite nu s-ar sintetiza suficientă vitamină D, dacă pielea nu ar fi albă,

astfel că oamenii s-ar îmbolnăvi de rahitism.

Oamenii cu pielea neagră, transportaţi în zonele nordice, cu timpul îşi vor schimba culoarea pielii, care va deveni albă, iar cei nordici, transportaţi în regiunile tropicale şi subtropicale îşi vor modifica culoarea pielii, care va deveni neagră.

Culoarea pielii şi culoarea ochilor şi a părului, caracterizează rasele umane.

Omul a fost creat de Dumnezeu ca ultimă formă a creaţiei sale, el nu provine prin selecţia naturală a hominizilor aşa cum susţine teoria evoluţionistă.

Ca precursori ai omului nu sunt maimuţele, căci omul nu descinde din actualele maimuţe superioare, gorila sau cimpanzeul, nu există niciun fel de descoperiri arheologice care să ateste prezenţa unor fosile cu oameni maimuţă, totul este o imaginaţie ipotetică a materialiştilor.

Dar să ne reamintim câteva noţiuni despre maimuţe. După Colbert, primatele cuprind patru subordine: unsprezece familii, cinci zeci şi nouă de genuri şi o sută nouă zeci şi trei de specii.

Primatele actuale se clasifică astfel:

subordinul Lemuroideia

subordinul Tarsioideia

subordinul Platyrrhini

subordinul Catarrhini.

Primatele superioare s-au dezvoltat în urmă cu 35-25 milioane de ani. Din familia lor, s-ar fi desprins familia Hominoideia din care s-ar fi desprins Pongidele (Gibonul, urangutanul, cimpanzeul şi gorila) şi familia Hominidelor pe care evoluţioniştii le consideră strămoşi ai omului.

Hominidele, Australo-Pitecus şi Homo s-ar fi desprins în urmă cu 10 milioane de ani, iar din categoria Homo s-au

dezvoltat trei specii:

Homo Habilis, Homo Erectus şi Homo Sapiens, toate prezente în Africa. Dintre acestea Homo Habilis ar fi trăit în urmă cu 2 milioane de ani, dar nu există nicio dovadă de evoluţie filetică între aceste genuri. Totuşi conform teoriei evoluţioniste, maimuţele din grupa Hominoizi ar fi evoluat în maimuţele Hominide.

Dintre Hominizi Australo-Pitecii trăiau în Africa şi s-au stins definitiv, în urmă cu 2 milioane de ani, dar nu înainte de a fi dat naştere speciei Homo Habilis şi lui Homo Erectus care aveau mersul biped şi au trăit un milion de ani, până în urmă cu 500.000 de ani.

Tot conform teoriei evoluţioniste ar urma Homo Sapiens Neanderthalensis care a trăit în urmă cu 100.000-40.000 de ani, în vestul Europei, în Orientul Apropiat şi în Asia Centrală.

Originea omului modern, ca aparţinând subspeciei Homo Sapiens este una din cele mai controversate probleme ale Paleontologiei.

Creierul omului, este de trei ori mai mare decât al maimuţelor superioare, din totalitatea cablajului său neuronal, omul foloseşte numai 4%, cum se poate explica acest salt uriaş, unde sunt formele intermediare şi cum poate explica evoluţia acest surplus de cablaj, căci evoluţia aduce acumulări lente, progresive nu salturi atât de uriaşe. Pe de altă parte creierul copilului îşi triplează volumul în cursul primului său an de viaţă, spre deosebire de acela al oricărui alt animal.

Repartiţia conexiunilor dintre celulele nervoase care formează aşazisul cablaj este încă un mister, ca şi modul cum se produc gândurile. Numărul acestor conexiuni este astronomic, miliardele de celule nervoase ale creierului

uman, pot forma un milion de miliarde de conexiuni nervoase.

Scoarţa cerebrală, acest strat exterior al creierului îl găsim la om în cel mai dezvoltat stadiu, comparativ cu alte animale. Pe 1 cm pătrat de scoarţă cerebrală, se pot forma 1000 de km de fibre de conexiuni, iar suprafaţa totală a scoarţei cerebrale este de 20 de decimetri pătraţi.

Creierul uman este cel mai perfecţionat computer pe care 1-a creat divinitatea, iar cablajul reprezintă capacitatea înnăscută care îi dă omului posibilitatea de a învăţa.

Animalele sunt dotate cu o înţelepciune instinctivă, cablată, încorporată, dar ele dispun de o limitată capacitate de învăţare a lucrurilor noi, căci lor le lipseşte echipamentul neural programat de la început.

Creierul uman este dotat cu aptitudini înnăscute, necesare formării intelectului şi spre deosebire de animale, prin liberul nostru arbitru, avem posibilitatea de a ne program cum ne convine capacităţile intelectuale în funcţie de cunoştinţele dobândite, de valorile noastre morale, de împrejurări şi de obiectivele noastre.

Spre deosebire de maimuţe şi alte animale, creierul uman este programat de la naştere pentru dezvoltarea limbajului. Creierul uman nu este cablat pentru o anumită limbă, el a fost programat pentru a învăţa limbi, deci mai multe limbi.

Maimuţele, respectiv cimpanzeii ca cele mai evoluate maimuţe, nu sunt în stare să folosească nici măcar cele mai rudimentare forme ale limbajului uman, astfel că nu există un limbaj primitiv.

Cuvântul, această uriaşă forţă care pune în mişcare oameni şi popoare, este cea mai eficientă dintre toate forţele şi îi deosebeşte în mod unic pe oameni de animale.

Limbajul este cel mai misterios fenomen, pe care evoluţioniştii nu-1 pot explica. In afară de aceasta, creierul uman estes dotat cu un potenţial considerabil, mai mare decât acela utilizat pe parcursul unei vieţi umane. Dar de ce ar fi produs evoluţia acest surplus? Acesta este unicul exemplu existent de specie dotată cu un organ de care încă nu a învăţat să se folosească.

Cum se poate împăca faptul acesta cu cea mai elementară teză evoluţionistă conform căreia selecţia naturală înaintează cu paşi mici, fiecare dintre aceştia trebuie să confere organismului beneficiar un avantaj minim, dar totodată perceptibil.

Referindu-se la crearea omului de către Dumnezeu şi a creierului său, David a exclamat adresându-se divinităţii: „Te voi lăuda deoarece sunt minunat făcut, într-un mod care inspiră teamă, lucrurile tale sunt minunate, aşa cum sufletul meu este perfect conștient de aceasta, oasele mele nu-ţi erau ascunse, când am fost făcut în secret, când am fost ţesut în părţile cele mai de jos ale pământului. Ochii tăi au văzut chiar embrionul meu şi în cartea ta, erau înscrise toate părţile sale” (Psalm 139: 14-16).

Ovulul fecundat, dezvoltat în uterul viitoarei mame, poartă înscrise în el, toate părţile corpului uman, în formare: inima, plămâni, rinichi, ochi şi urechi, braţele şi picioarele, uimitorul creier. Toate acestea precum şi alte părţi ale corpului uman, se află înscrise în acest ovul fecundat.

Această informaţie, include şi un program intern, care fixează ordinea în care vor apare diferitele organe, fiecare la momentul respectiv şi totul spre un ţel final, un scop către care toate converg, acela de creare a corpului uman.

Toată crearea corpului uman, este opera spiritului uman care formează mai întâi corpul de energie, corpul

eteric, iar acesta formează corpul fizic.

Fiecare organ al corpului omenesc, îşi are organul său de informaţie energetică specific speciei umane. Toate speciile create de Dumnezeu, îşi au propriul lor corp eteric care de-a lungul milioanelor de ani, a evoluat spre perfecţiunea corpului fizic.

Revenind la problema raselor umane ele reprezintă mari grupări umane, caracterizate prin anumite caractere ereditare care se referă la forma părului, pigmentaţia pielei, abundenţa pilozităţii, forma nasului, dispoziţia nărilor, gradul de ortognatism, forma şi dispoziţia oaselor malare ale feţei, direcţia fantei palpebrale, forma pleoapei su-perioare şi alte caracteristici. Aceste caractere se datoresc diferenţelor geografice din cele mai vechi timpuri ale istoriei omenirii.

In antropologie mai mulţi autori consideră trei rase mari, subîmpărţite în rase secundare:

I – Rasa Ecuatorială, sau Australo-Negroidă, Melanodermă sau rasa neagră cu unnătoarele rase secundare:

Australoidă
Vedoidă
Melaneziană
Negroidă
Negrilă
Busmenoidă
Etiopiană
Dravidiană

II – Rasa Euroasiatică sau Europoidă, Leucodermă sau rasa albă, cu următoarele rase secundare:

Mediteraneană
Nordică

Est Europidă
Alpină
Dinarică
Armenoidă
Turanidă

III – Rasa Asiato-Americană, Mongoloidă sau xantodermă sau rasa galbenă cu următoarele rase secundare:

Arctică
Nord Asiatică
Sud Asiatică
Amerindiană
Polineziană
Ainos

Migraţia popoarelor şi colonizările au dus la amestecul raselor umane şi atenuarea unor trăsături biogenetice.

Referitor la rasele umane, trebuie amintite, şi ideologiile reacţionare care susţin inegalitatea biologică şi intelectuală a raselor umane.

Rasismul justifică inegalitatea socială, exploatarea omului de către om, războaiele de cotropire, subjugarea unor popoare, de către alte popoare, prin apartenenţa oamenilor la diverse rase prin concepţia potrivit căreia există rase superioare, apte, în virtutea însuşirilor biologice înnăscute să atingă culmile civilizaţiei şi să domine rasele inferioare incapabile de dezvoltare.

Rasismul a fost ridicat la rangul de teorie fundamentală în sociologie, istorie, drept şi politică, de către fascismul german.

Precursori ai concepţiilor fasciste au fost Gobineau, Chamberlain şi A. Roscnberg, care au propagat teoria superiorităţii rasei nordice, germanice, pentru a justifica

tendinţele expansioniste şi pretenţiile la dominaţia mondială a regimului fascist german.

Nu există rase superioare şi rase inferioare, căci caracteristicile fizice şi intelectuale ale omului, sunt determinate de spirit, care conform destinului său, se va reîncarna în acea parte a globului sau în acea rasă, în care îi convine să-şi îndeplinească destinul prestabilit în lumea astrală. Un spirit foarte evoluat se poate reîncarna într-un negru şi un spirit mai puţin evoluat se poate reîncarna într-un alb. Atunci cum se poate explica teoria superiorităţii unei rase asupra alteia?

Rasismul se opune legilor divine, căci suprimând aşa-zisele rase inferioare, nu se dă posibilitatea spiritului din ele de a evolua în noua lor viaţă pământească.

Teoria superiorităţii rasiale stă şi la baza eugeniei şi eutanasiei. Prin eugenie se înţeleg măsurile care se iau, pentru a împiedica procreaţia, fie că se adresează femeii prin castrare sau prin iradiere ovariană cu raze X, fie că se adresează bărbatului, prin castrare sau prin ligaturarea canalelor deferente care transportă spermatozoizii de la testicul, spre prostată şi apoi spre eliminare, prin contact sexual.

Eutanasia, este metoda prin care se urmăreşte lichidarea anumitor rase considerate inferioare, ea poate să fie activă atunci când se intervine direct prin diverse metode să se suprime viaţa, exemplu camerele de gazare, lagărele de exterminare naziste, sau poate să fie pasivă, atunci când nu se intervine, pentru a se acorda asistenţa medicală, în cazurile de îmbolnăvire ale acestor oameni, consideraţi inferiori biologic.

PĂCATUL STRĂMOŞESC DESCRIS DE BIBLIE

„La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul, și

pământul era fără chip și pustiu și întuneric, era deasupra adâncului, iar duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu să fie lumină și s-a făcut lumină, și a văzut Dumnezeu că lumina era bună și a despărţit Dumnezeu de întuneric... și a zis Dumnezeu să facem om după chipul nostru și după asemănarea noastră, care să aibă stăpânire peste peştii mării și peste păsările cerului și peste dobitoace și peste tot pământul și peste toate jivinele, care se târăsc pe pământ. Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu, 1-a făcut bărbat și femeie, i-a făcut. Și i-a binecuvântat pe ei Dumnezeu și le-a zis: „Fiţi roditori și vă înmulţiţi și umpleţi pământul și supuneţi-1 și stăpâniţi peste peştii mărilor și peste păsările cerului și peste toate vieţuitoarele care se mișcă pe pământ. Căci Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate vieţuitoarele câmpului și toate păsările cerului și le adusese la Adam, ca să vadă cum le va numi, și pe fiecare vietate, cum era s-o numească Adam, așa era numele ei. Și a pus Adam nume tuturor dobitoacelor și tuturor fiarelor câmpiei dar pentru Adam nu sa aflat ajutor pe potriva lui. Atunci Domnul Dumnezeu a adus un somn greu peste Adam și el a adormit, iar Domnul, a luat una din coastele lui și a strâns carnea la loc, și a făcut Domnul Dumnezeu din coasta pe care a luat-o din Adam, femeia, și a adus-o către Adam. Atunci Adam a grăit: aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea, aceasta se va chema femeie, căci din bărbat a fost luată, pentru aceia va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Și Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau. Călcarea poruncii și căderea în păcat, prin şarpele care era cel mai viclean dintre toate fiarele câmpului, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu și el a zis către femeie: adevărat este că a

spus Dumnezeu să nu mâncaţi din toţi pomii grădinii şi a răspuns femeia şarpelui: din roadele pomilor grădinii avem voie să mâncăm dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii, a spus Dumnezeu «să nu mâncaţi din el nici să vă atingeţi de el ca să nu muriţi». Atunci şarpele zise către femeie: nu veţi muri deloc, dar Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el, deschizându-se ochii voştri veţi fi la fel ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul, și femeia văzând că rodul pomului este bun de mâncat şi ispititor la vedere şi de dorit, ca unul care dă înţelepciune, a luat din roadele lui şi a mâncat şi a dat şi bărbatului ei care era cu ea şi a mâncat şi el. Atunci li s-au deschis ochii Ia amândoi şi şi-au dat seama că sunt goi şi şi-au cusut frunze de smochin şi au făcut pestelci, şi au auzit umbletul Domnului Dumnezeu care se plimba în adierea serii prin grădină şi s-au ascuns, Adam şi femeia lui de faţa Domnului Dumnezeu, printre pomii grădinii. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: Unde eşti? Atunci el a răspuns: auzeam paşii tăi în grădină, şi m-am temut fiindcă sunt gol şi m-am ascuns, şi a zis Domnul, cine ţi-a spus ţie că eşti gol, nu cumva ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci? Atunci Adam a zis: femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine ea mi-a dat din pom şi eu am mâncat, şi a întrebat Domnul Dumnezeu pe femeie: pentru ce ai făcut aceasta? Iar femeia a răspuns, şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat. Zisa Domnul Dumnezeu către şarpe: pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii tu între toate dobitoacele şi dintre toate fiarele câmpului, pe pântec să te târăşti şi pulbere să mănânci în toate zilele vieţii tale, duşmănie voi pune între tine şi femeie, între seminţia ta şi seminţia ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu vei împunge călcâiul, apoi a zis femeii: «voi înmulţi toate suferinţele sarcinii tale, întru dureri vei naşte fii, şi dorul tău va fi după

bărbatul tău şi el te va stăpâni». Iar lui Adam i-a zis: «pentru că ai ascultat îndemnul femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci din el, blestemat să fie pământul din pricina ta, cu trudă să te hrăneşti din el, toate zilele vieţii tale. Spini şi pălămidă să-ţi aducă, să mănânci buruienile câmpului, întru sudoarea feţei tale să mănânci pâinea până când te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat, căci pulbere eşti şi în pulbere te vei întoarce». Şi a pus Adam femeii sale numele Eva, căci ea a fost mama tuturor celor vii. Şi-a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam şi femeii sale, veşminte de piele şi i-a îmbrăcat cu ele, şi a zis Domnul Dumnezeu: iată Adam s-a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul şi acum să nu întindă mâna şi să ia si din pomul vieţii şi să mănânce şi să trăiască în veci. Deci 1-a scos

Domnul Dumnezeu din grădina Edenului ca să lucreze pământul din care fusese luat şi I-a gonit pe Adam şi 1-a aşezat la răsăritul grădinii Edenului, apoi a pus Heruvimii cu sabie de flăcări ca să păzească drumul spre pomul vieţii (Facerea)".

Din descrierea acestui text biblic, se poate constata că Biblia redă în mod simbolic, metaforic, păcatul strămoşesc, numai că la o privire mai atentă, se pot constata mai multe inadvertenţe.

Mai întâi faptul că Dumnezeu 1-a creat pe om din pământ, din lut şi că i-ar fi dat suflare, i-ar fi dat viaţă.

Ştiinţa spirituală descrie cele trei corpuri ale fiinţei umane: corpul eteric, corpul astral şi corpul fizic.

Toate aceste corpuri au fost create de Dumnezeu din materia primordială a universului care este eterul universal. Aceste corpuri au fost create prin asamblarea elementelor subatomice ale acestui eter universal, nu prin emanaţie din Dumnezeu ci prin crearea lor din nimic, prin voinţa Sa care

este Duhul Sfânt.

Chiar şi materia, inclusiv sistemul nostru solar şi tot universul fizic, a fost creat de divinitate. Apariţia omului fizic în forma actuală, a fost precedată de crearea celor două corpuri de energie eteric și astral, aşa cum descrie cosmogonia ezoterică. Mai întâi apar aceste corpuri din fluide eterice invizibile şi apoi omul fizic. Aceasta se vede cel mai bine în fenomenul de materializare, când se formează fantomele materializate, în carne şi oase când înainte de a se forma, apare un corp astral al acesteia, care devine mai târziu vizibil ca un abur şi pe acest schelet se formează corpul fizic al fantomei.

Cunoaştem de asemenea că crearea omului astral preexistent omului fizic, nu are sex, este androgin, ca şi toţi îngerii și ca toate spiritele existente în spaţiul astral, desprinse de corpul fizic după moarte. Legenda biblică cu crearea femeii din coasta lui Adam, este la fel de imaginativă. De ce ar fi făcut Dumnezeu chipul bărbatului și al femeii, dacă ei nu trebuiau să aibă o viaţă conjugală? Acesta ar fi un non sens. Ori Dumnezeu care este perfect, nu poate să creeze ceva neraţional și fără rost. Cum să se înmulțească și să umple pământul dacă nu prin viaţa conjugală?

Vine ispita diavolului care o ispiteşte pe Eva, să-1 ademenească pe Adam să cunoască dragostea conjugală şi omul intră în păcatul strămoşese, de care nu va mai fi eliberat, decât prin naşterea şi moartea lui Iisus Hristos, apoi păcătuind, cunoaşte suferinţa, durerea şi moartea.

Din punct de vedere spiritual, toate această legendă nu este decât simbolică, partea ei ezoterică este cunoscută numai de o anumită parte a clericilor deși ar trebui să fie cunoscută de toţi.

Dumnezeu i-a alungat pe Adam și Eva din grădina

Edenului, ce se afla pe pământ, tot pe pământ? Pe pământul pe care el 1-a blestemat?

Heruvimii sunt cele mai înalte spirite create de Dumnezeu, iar prin cele 12 cete de heruvimi, a creat Dumnezeu Soarele, ei sunt sub forma astrală, atunci cum să-i apere pe pământ de pomul vieţii ca nu cumva Adam şi Eva să mănânce din rodul lor şi să devină nemuritori. Evident este o descriere nereală, căci Heruvimii nu s-au întrupat şi nu se vor întrupa niciodată alături de oameni fizici.

Iată de ce doctrina ezoterică, care descrie păcatul strămoşesc ca urmare a răzvrătirii lui Lucifer, în lumea astrală când acesta a dorit să cunoască viaţa materială şi o dată cu ea şi viaţa conjugală pare mult mai îndreptăţită să fie cea reală căci o dată omul astral coborând în materie, devine automat şi muritor, căci corpul fizic al omului-fiind materie, va suferi efectul aceloraşi legi care acţionează asupra materiei, prin cea de-a doua lege a termodinamicii.

Răul vine în lume o dată cu această cădere a omului în păcat căci suferinţa este forma prin care spiritul se poate purifica, urmare a pedepsei ce i-a fost dată în urma dorinţei lui de a trăi în materie.

Acest păcat a fost şters lumii, o dată cu venirea şi întruparea lui Iisus Hristos şi a morţii sale.

De ce Hristos a venit aşa de târziu pe pământ, după aproape 800.000 de ani, de păcat strămoşesc?

Această vechime, este atestată cel puţin, de primul diluviu care a scufundat în parte continentul Atlantida.

Hristos s-a născut în poporul evreu considerându-1 poporul ales, ca cel mai evoluat din punct de vedere spiritual. Dar s-a ridicat poporul evreu la înălţimea misiunii sale? Evangheliile descriu că tocmai acest popor L-a batjocorit şi L-a crucificat pe Iisus. Atunci acest popor a fost

el iertat de păcatul strămoşesc? Misiunea lui Hristos a fost îndeplinită sau numai distrugerea pământului blestemat de Dumnezeu conform Apocalipsei lui Ioany va duce la ştergerea acestui păcat, prin dispariţia vieţii de pe pământ şi o dată cu aceasta a tuturor spiritelor luciferice ce au fost trimise pe această planetă de către Dumnezeu. Acestea sunt întrebări la care este greu de răspuns.

Desigur, Biblia, susţine că însăşi întruparea şi moartea lui Iisus Hristos, ca fiu al lui Dumnezeu, a făcut să fie şters acest păcat strămoşesc în lume.

Este evident că naşterea lui Iisus Hristos, prin Duhul Sfânt, a avut darul de a ocoli acest păcat luciferic, creând „Feciorul Fecioară" aşa cum este omul astral, dar însăşi Fecioara Maria a fost făcută din Duhul Sfânt nu din viaţa conjugală a părinţilor ei, Ioachim şi Ana, creând astfel mai întâi pe pământ, Eva Fecioara, deci tot în afara păcatului luciferic. Toate acestea vor să confirme veridicitatea doctrinei cosmogoniei ezoterice.

Posibilitatea dispariţiei vieţii pe pământ, nu este legată numai de terminarea rezervelor de heliu din Soare, sau de răcirea în interior a pământului, căci în orice moment, este posibilă o ciocnire a planetei noastre, cu un meteorit şi impactul cu acesta să ducă la explozia pământului sau trimiterea lui în derivă, în univers.

Dacă Apocalipsa lui Ioan, prevede sfârşitul lumii prin foc, această posibilitate, pare să fie cea mai posibilă.

De altfel un asemenea impact, era prevăzut de astronomi în luna septembrie a anului 2000. Va fi acesta sfârşitul prevăzut în Biblie? Dacă ar fi aşa ar însemna că oamenii nu au fost iertaţi de păcatul luciferic, prin mântuitorul Iisus Hristos şi Dumnezeu ar fi nevoit să distrugă pământul, pentru a purifica universul de spiritele

luciferice.

Conform doctrinei creştine, o dată cu întruparea fiului lui Dumnezeu, Hristos pe pământ, prin moartea şi învierea sa, a făcut să fie şters păcatul luciferic din lume şi influenţa luciferică asupra omului.

Dar dacă ne uităm ce se întâmplă pe pământ, chiar începând cu învierea lui Iisus Hristos şi până astăzi, vedem că oamenii sunt la fel de răi ca şi înainte de el, că milioane de oameni mor în războaie, fără raţiune, zeci de milioane de copii mor prin înfometare, alte zeci de milioane prin boli, inundaţii şi alte catastrofe. înseamnă aceasta că Dumnezeu i-a iertat pe oameni de păcatul luciferic? Ce semnificaţie ar avea distrugerea pământului prevăzută prin Apocalipsa lui Ioan, dacă pământul şi oamenii ar fi fost iertaţi de păcat prin trimiterea lui Hristos pe pământ?

Apocalâpsa prevedea distrugerea vieţii pe pământ, în jurul anului 2000, prin foc. Dar de unde va veni acest sfârşit? Poate dintr-o ciocnire a planetei noastre cu un meteorit. Impactul provocat de ciocnirea pământului, de asteroizi, a fost calculat şi astfel ciocnirea cu un meteorit, al cărui diametru ar fi de 65 metri ar provoca distrugerea unei capitale de judeţ. La diametrul de 130 m, ar provoca distrugerea unui oraş de mărimea capitalei Cehoslovace Praga şi a împrejurimilor ei. La un diametru de 260 m, ar provoca distrugerea unui judeţ, la un diametru de 1025 m ar provoca distrugerea unei ţări cum este Cehoslovacia. La un diametru de 2100 m ar distruge întreaga penin-sulă Iberică, adică Spania şi Portugalia la un loc. La un diametru de 4200 m ar determina distrugerea unei jumătăţi din Europa. La 8500 m s-ar distruge Asia şi Europa, Africa de Nord şi Orientul Apropiat. La un diametru de 17.000 m s-ar produce distrugerea a jumătate din suprafaţa planetei.

Există nenumăraţi asteroizi care se rotesc în spaţiu, dintre aceştia Icar, are un diametru de 800 de metri, Ceres, are un diametru de 1003 km. Numărul acestor asteroizi, ar fi între 40.000 şi 140.000 dintre care 30 au diametrul între 100-250 km, 200 de asteroizi au diametrul între 50-100 km, şi 700 au un diametru între 2-50 km.

Aceşti asteroizi, se rotesc în jurul Soarelui sub forma unei centuri, alcătuită din trei inele, plasate între orbitele planetei Marte şi planetei Jupiter.

Dacă corelăm datele descrise în cosmogonia ezoterică, acesta este locul unde arhanghelul răzvrătit Lucifer, dorea să-şi construiască o planetă a lui şi să părăsească planul de creaţie al lui Dumnezeu, distrugând această planetă, aceşti asteroizi sunt tocmai resturile acestei planete.

Planeta distrusă de Dumnezeu, pe care vroia să-şi creeze Lucifer o lume a lui ar fi avut diametrul de 2700 km.

Distrugerea acestei planete este descrisă şi în legendele antice elene, ea fiind denumită Phaeton, şi fiind distrusă de Zeus, căci existenţa ei ar fi tulburat echilibrul sistemului solar.

Foarte mulţi meteoriţi au părăsit traiectoriile lor şi se afla în derivă în spaţiu. Printre ei, amintim meteoriţii: Eros, Amor, Apollo, Hermes. Şi aceştia ca şi alţii se pot ciocni cu planeta noastră.

Geologul şi astronomul austriac, Otto Muck, consideră că scufundarea Adantidei, s-a datorat căderii unui asteroid cu un diametru de 10 km şi cu o greutate de un bilion de tone. Acesta ar fi căzut în mare, iar parte din fragmentele lui, au căzut în Carolina de Nord şi de Sud unde se află 3000 de cratere de dimensiuni până la 1500 m şi răspândite, pe o suprafaţă de 165.000 km2. Centrul acestei regiuni, îl formează astăzi oraşul Charleston. Impactul cu oceanul, a

provocat un mare cataclism, care a fost resimţit pe tot globul, fundul oceanului prăbuşindu-se la 6000-9000 metri, iar Adantida dispărând pur şi simplu sub ape.

Calculele au dedus, că această ultimă scufundare a Adantidei, la care se referă şi Platon ar fi avut loc la data de 6 iunie 8498 î. Hr. şi această dată corespunde cu data începerii calendarului civilizaţiei mayaşe.

CICLUL EVOLUTIV AL REÎNCARNĂRILOR

apariţia şi dispariţia civilizaţiilor, consecinţă a păcatului strămoşesc

Când am descris continentul Adantida, am arătat că în existenţa lui de peste 800.000 de ani, în ultima parte civilizaţia oamenilor adanţi, era foarte dezvoltată, ei cunoşteau şi foloseau energia nucleară, construiseră aeronave şi foloseau puterea cristalului de cuarţ, ca mijloc de comunicaţie telepatică.

O dată cu ultimul cataclism planetar, ea dispare în jurul anului 10.000 î. Hr. Deşi oamenii adanţi au dispărut în întregime, într-o perioadă de timp bine determinată, apar civilizaţiile antice ca cea incaşă şi mayaşă în continentele Americii şi apoi civilizaţiile Egiptului Antic, asiro-caldeană, persană, indiană, care au prezentat într-un interval de timp, ce se întinde pe o perioadă aproximativ de 10.000 de ani înainte de Hristos, civilizaţii foarte înaintate, care însă fără a suferi vreun cataclism mondial, războaie sau boli devastatoare, dispar feră nicio explicaţie. S-a spus chiar, că civilizaţia sumeriană, apare şi dispare într-un mod misterios, fără nicio explicaţie. Care este cauza acestor apariţii de civilizaţii atât de înaintate şi apoi dispariţia lor făcând ca omenirea să reia de la început ciclul dezvoltării civilizaţiei sale?

Nu poate fi decât o singură explicaţie, aceea că spiritele

oamenilor din Adantida, s-au reîncarnat o perioadă de timp pe pământ aducând cu ele cunoştinţele civilizaţiei Adantidiene ca apoi să nu se mai reîncarneze pe pământ, făcând să dispară şi aceste civilizaţii.

Iată câteva exemple ce arată cunoştinţele civilizaţiilor dispărute şi pe care civilizaţia noastră le-a cunoscut abia în ultima ei perioadă.

In 1929, s-a găsit la Istanbul, în palatul Topkapi, hărţi geografice care au aparţinut amiralului Piri Reis, contemporan cu Cristofor Columb. Tot de la acesta au rămas şi două adase care cuprind hărţi geografice ce descriu cu exactitate bazinul mediteranian şi al Mării Moarte. Pe aceste hărţi foarte exacte, se găseau descrise şi Coastele Americii de Nord şi de Sud şi contururile Antarcticii. Ele cuprindeau şi date ale reliefului acestui teritoriu, munţi, câmpii, vârfuri muntoase, platouri, fluvii. Abia în 1952, au fost descoperite în Antarctica, lanţurile muntoase ce figurau pe hărţile lui Piri Reis. S-au cercetat cu atenţie aceste hărţi şi s-a constatat că ele au fost făcute de la o foarte mare înălţime. Prin ce mijloace tehnice?

S-a dedus că hărţile au o vechime de 11.000 ani, fiind deci făcute în timpul civilizaţiei Atlantidei.

Pe podişurile Pcruviene, leagănul civilizaţiei incaşe, s-au găsit desene ce reprezintă repere pentru nave aeriene, cum este pista lungă de 60 km de la Nazca şi care privită din avion, pare a fi un aerodrom.

Descoperirea calendarului de la Tianhuanaco dovedeşte că cei ce l-au conceput, aveau cunoştinţe tehnice superioare celor din zilele noastre.

In oraşul Tianhuanaco, s-au găsit blocuri de gresie de 100 tone, peste care se suprapun cuburi de câte 60 tone, cu suprafeţe netede şi fixate în scoabe de aramă.

Unele blocuri de 100 tone, sunt străbătute de canale, cu o lungime de 1,5 m, ce erau conducte de apă, confecţionate din piatră, având diametrul conductei de 0,5 m. Intr-o curte restaurată de la Tianhuanaco, s-a găsit o colecţie de chipuri de piatră, care înfăţişează cele mai diverse rase umane. Misterul naşterii şi dezvoltării acestei civilizaţii incaşe, nu a putut fi dezlegat.

Sumerienii a căror apariţie nu a putut fi explicată, au adus cu ei o civilizaţie superioară pe care au impus-o populaţiei semitice, pe jumătate primitivă. De unde venea acest popor sumerian? Ei nu sunt decât reîncarnarea spiritelor atlanţilor dispăruţi.

Sumerienii au determinat exact perioadele Lunii, civilizaţia lor se întinde pe durata domniei a 23 de regi, acoperind o perioadă de 2450 ani 3 luni şi 3 zile, aşa cum reiese din inscripţiile cuneiforme.

In Liban, s-au găsit bucăţi de rocă vitrificată, numite tectite, în care s-au identificat izotopi radioactivi de aluminiu.

In Irak şi Egipt, s-au găsit lentile de cristal şlefuite care se realizează cu oxidul de cesiu, oxid ce se poate obţine numai pe cale electrochimică.

în Bagdad se află expuse la muzeul de artă, pile uscate ce funcţionează după principiul galvanic şi elemente electrice înzestrate cu electrozi de cupru şi un electrolit necunoscut.

în regiunea muntoasă a Kohistanului, se află un desen rupestru, de peste 10.000 de ani vechime, care arată poziţia exactă a stelelor în acea perioadă.

în Delhi, se află un vechi stâlp de fier, care nu conţine nici sulf, nici fosfor şi de aceea nu a suferit nicio degradare.

La Chou-Chou în China, s-au găsit resturi ale unei

cingători, ce conţine aluminiu. Cum a putut fi el obţinut, cunoscându-se că el se obţine din bauxită, printr-un procedeu chimic, foarte complicat.

Sodoma și Gomora, se pare că au fost supuse unui bombardament atomic, cine l-a efectuat? Momentul exploziei atomice era dinainte şi precis stabilit.

La Ezeon-Geber s-a descoperit în cea mai mare topitorie din Orientul Antic, un furnal pentru topit metale, cu canale de aerisire şi coşuri prin care se obţinea cupru. Toate au o vechime de 5000 de ani.

Civilizaţia mayaşă cunoştea anul venusian de 584 de zile şi durata anului pământesc de 365,2420 zile, rezultatul exact obţinut în zilele noastre este de 365,2422 deci o diferenţă numai de 2 secunde. De asemenea ei au lăsat un calendar calculat pentru 64 de mii de ani.

La nord de Damasc în Siria se găseşte terasa de la Balbek, o platformă alcătuită din blocuri de piatră de peste 2000 de tone, care se pare că este un teren de aterizare.

Egiptul antic, avea o populaţie în timpul construirii piramidelor, de 50 milioane de locuitori. Cum s-au transportat blocurile de piatară la construcţia piramidelor acum 5000 de ani?

Cu ce mijloace tehnice s-a realizat nivelarea terenului stâncos, cum au putut fi fâcute galerii atât de profunde în interiorul piramidelor şi cum s-a realizat iluminatul lor, cu ce au fost tăiate din carieră imensele blocuri de piatră, blocuri cu feţe netezite şi muchii ascuţite, cum au fost transportate şi aşezate una peste alta la milimetru?

Tehnica ridicării piramidelor, denotă o civilizaţie foarte înaintată acum 5000 de ani, dar care apoi a dispărut.

în biblioteca din Oxford se găseşte un manuscris, în care scriitorul copt Mas-Udi, afirmă ci cel ce a dispus

construirea Marei Piramide, a fost regele egiptean Surid, care a condus Egiptul Antic înainte de potopul Biblic.

Herodot confirmă în cartea sa Istoriile că preoţii din Teba, iar fi arătat 341 de statui uriaşe care reprezintă generaţiile succesive de mari preoţi egipteni, care s-au succedat pe o perioadă de 11.430 de ani, reprezentând deci 341 de generaţii, deşi istoria oficială a Egiptului Antic este apreciată la 6500 de ani.

Mumiile egiptene, ca şi la alte popoare antice, denotă faptul că ei credeau în viaţa de după moarte şi în reîncarnare. Dar de unde aveau ei această credinţă? Numai dacă admitem că civilizaţia Egiptului Antic este datorată reîncarnării spiritelor atlanţilor, se poate explica aceasta, căci într-adevăr atlanţii ajunseseră la un stadiu de iniţiaţi şi cunoşteau foarte bine misterul lumii spirituale.

De remarcat că toţi faraonii Egiptului Antic erau iniţiaţi.

In 1953 într-un cimitir arhaic de la Sakkarah-Yord s-a descoperit mormântul unui faraon din dinastia I-a, probabil a lui Uadjis, dar în afara mormântului principal în imediata apropiere se mai găseau 72 de morminte ce reprezentau trupurile personalului de serviciu al faraonului şi care au consimţit să moară o dată cu acesta, adică 64 de bărbaţi şi 8 tinere femei. Ele s-au lăsat să moară împreună cu faraonul, crezând într-o reîncarnare, alături de acesta.

La Ierihon, s-au găsit morminte cu o vechime de 10.000 de ani şi s-au găsit capete modelate în ghips vechi de 8000 de ani, pe vremea când populaţia nu cunoştea olăritul.

Pe insula Paştelui, aflată la 3600 km de coasta Chiliană, s-au descoperit imense statui răspândite pe toată insula, statui care ating 10-12 m înălţime şi cântăresc 50 tone.

Cine a putut să desprindă aceste blocuri de piatră

direct din munte, să le transporte şi să le prelucreze? Coincidenţele dintre insula Paştelui şi Tiahuanaco sunt evidente, având acelaşi stil. Cum se explică această asemănare între două locuri aflate la 5000 km distanţă? Explicaţia este dată de faptul că pe ambele locuri, s-au reîncarnat spirite de adanţi care după o perioadă de timp, nu s-au mai reîncarnat şi au părăsit definitiv planeta noastră.

Civilizaţia asiro-caldeană i-a înzestrat pe egipteni, greci şi romani, cu piatra de construcţie, cimentul şi vinciul, pentru a-şi construi oraşele, templele şi acropolele.

Elementul semito-arian, era preponderent în Asiria, iar turanienii predominau în Caldeea.

Cea mai mare metropolă a antichităţii a fost Babilonul care avea o suprafaţă de forma unui pătrat, cu latura de 22 km adică cât Bucureştiul anului 1995. Oraşul era înconjurat de un zid de apărare gros de 24 m şi înalt de 96 metri.

Populaţia Babilonului era frământată de o luptă continuă între nirentul Cuvântului Solar, care culminează cu Hristos şi curentul luciferic, propriu lumii moderne.

Iniţiaţii Babilonului cunoşteau foarte bine cosmogonia ezoterică.

Turnul Babei din Babilon era înalt de 82,5 m şi compus din şapte temple suprapuse, numărate de sus în jos, aceste temple corespundeau celor 7 zile ale săptămânii, iar de jos în sus, ascensiunii sufletului omenesc de-a lungul întregii evoluţii planetare, de la nebuloasa Saturniană şi până la întoarcerea la soarele divin.

In cosmogonia ezoterică se descrie că Lilith, Mylitta (Eva astrală sau Eva primordială) era aceea cu care dorea să se căsătorească Lucifer în lumea astrală.

Lilith a devenit o femeie pământeană. Eternul feminin era reprezentat la babilonieni de zeiţa Iştar.

In lumea pământeană, dominată de influenţa luciferică, iniţiaţii din Babilon cunoşteau faptul că se va naşte dintr-o fecioară deci fârâ păcatul luciferic, mântuitorul speciei umane. In acest sens, în templul din Babilon, ca și al lui Amon-Ra din Egipt, se aştepta naşterea acestui zeu.

In acest scop, la ultimul etaj al turnului Babei, se găsea un pat, unde o fecioară trebuia să urce de bună voie mânată de un delir sacru ca să petreacă o noapte în templu pentru a fi fecundată de zeul solar la sărbătoarea primăverii.

Herodot scria în cartea sa că ultimul etaj al turnului Babei, se termina cu o capelă spaţioasă în care era un pat mare acoperit cu o cuvertură lângă o masă de aur şi nimeni nu avea voie să doarmă pe acest pat, decât o fecioară pe care o va alege numai Dumnezeu. La fel se afla şi în templul din Tcba, în Egipt.

Iată că partenogeneza sau imaculata concepţiune, preocupa minţile preoţilor din Babilon şi din Teba, cu cinci secole înainte de naşterea lui Iisus Hristos. Aceasta confirmă faptul că naşterea oamenilor pe pământ se face sub păcatul luciferic şi numai naşterea unui om fără act sexual, deci în afara păcatului strămoşesc va reda androginitatea omujui astral. Aceasta înseamnă că iniţiaţii acestor civilizaţii cunoșteau cosmogonia ezoterică şi faptul că spiritele răzvrătite, au fost^ trimise pe planeta Pământ.

In cosmogonia ezoterică occidentală, Hristos este considerat regele spiritelor solare.

In momentul despărţirii Pământului de Soare, spiritele sublime denumite Virtuţi sau spiritele Formei, s-au retras pe astrul luminos care tocmai se eliberase de miezul opac. Aceste spirite s-au concentrat în aura Soarelui, iar Hristos este guvernatorul acestor spirite solare. Pământul născut avea să sufere influenţa unei puteri cosmice care în tradiţia

iudeo-creştină, a fost denumită Lucifer, el fiind autorul nenorocirilor şi al pasiunilor oamenilor de pe pământ.

Această influenţă luciferică, a fost maximă în primele continente pe care a fost creat omul, adică în Lemuria şi Atlantida, dar în pofida răzvrătirii sale, Lucifer rămâne cel care a ajutat pe om, la dobândirea sinelui spiritual şi la manifestarea lui. Se ştie că în civilizaţia din Atlantida deşi ajunsă la un stadiu foarte înaintat de dezvoltare se adoptase şi se dezvoltase la maximum, cultul luciferic, Lucifer fiind reprezentat simbolic de un şarpe, aşa cum este descris şi în Biblie. Din cauza acestui cult, Dumnezeu i-a pedepsit pe atlanţi şi după primul diluviu, au murit 2 miliarde de oameni.

Este foarte important de reţinut că în civilizaţia incaşă şi mayaşă din America, se menţine credinţa în această zeitate denumită Quetzalcoatl, adică şarpele cu pene. El simbolizează pământul prin şarpe şi cerul prin pene, sugerând marele puteri ale zeului şi făcând referire şi la înfăţişarea lui. El a reprezentat pe singurul zeu care a coborât din al doilea cer, pentru a se amesteca în rândul oamenilor. Acest cult al şarpelui cu pene, pe care îl găsim la adanţi a fost deci transmis acestor civilizaţii.

Prima civilizaţie în care reapare cultul şarpelui este cea – olmecă – popor care nu se ştie de unde a venit şi care reprezintă civilizaţia umană a spaţiului centro-american, care nu au învăţat de la nimeni acest cult, căci popoarele din această regiune, erau la început de civilizaţie, pe când această populaţie olmecă a creat o civilizaţie complexă.

Olmecii, situaţi în timp la începuturile civilizaţiei precolumbiene au ridicat piramide, temple, stele comemorative, foloseau un sistem de numeraţie zecimală, cunoşteau calendarul pe care l-au lăsat moştenire civilizaţiei

mayaşe.

La Venta, se găsesc patru capete uriaşe de peste 2 m înălţime şi cântărind peste 40 tone, altul se găseşte la San Lorenzo şi sugerează aspectul echipamentului unui aviator sau cosmonaut.

Mitul şarpelui cu pene, se găseşte şi la populaţia toltecă.

In anul 890 regele toltec Ce Acad îşi adăuga la nume cuvântul Quetzalcoatl, în intenţia de a impune şarpele cu pene, ca zeu suprem.

In Yucatan, şarpele cu pene, era venerat sub denumirea de Kukuklan.

In ceea ce priveşte pe Iisus Hristos, cel mai înalt spirit dintre spiritele solare născut de Fecioara Maria prin partenogeneză, a trecut prin cele patru trepte de iniţiere în scurta sa viaţă pământeană, adică exact acele trepte de iniţiere descrise de Pitagora: pregătirea, purificarea, iluminarea şi vederea din înalt, sau schimbarea la faţă.

Să ne referim din nou la învierea lui Lazăr din morţi. Lazăr pe care Ioan în Evanghelia, sa şi numai în Evanghelia sa, se face referire la el, este descris ca fratele Martei şi Măriei din Betania. Acest personaj este descris numai în actul învierii sale, după care el dispare, deşi el era foarte apropiat de Iisus. Trebuie să facem referire şi la tradiţia Rozacruceană, care îl descrie pe Lazăr, ca fiind chiar apostolul Ioan ce a scris Evanghelia, care din modestie şi firă a face notă discordantă faţă de ceilalţi apostoli, nu şi-ar fi dezvăluit persoana şi care corespunde celei de-a treia trepte a iniţierii.

In Egiptul Antic, iniţiatul adormit într-un somn letargic îşi petrecea trei zile, într-un sarcofag aşezat în templu, în care timp, corpul intra într-o moarte clinică, iar corpul astral

desprins, călătorea în spaţiul astral.

La trezirea lui din acest somn iniţiatul călătorind cu spiritul său în lumea astrală, în lumea spiritelor, îşi amintea de această lume, în acest fel el devenea un adevărat iniţiat. S-ar considera deci că moartea clinică a lui Lazăr (apostolul Ioan) ar fi fost pregătită chiar de Iisus.

In Evanghelie se scrie că Maria ar fi trimis din Betania un sol către Iisus, care predica în Galileia şi prin care îi spunea: „Doamne iată cel pe care-1 iubeşti, este bolnav”.

Dar Iisus în loc să se grăbească, aşteaptă două zile şi le spune discipolilor săi: „Această boală nu este spre moarte, ci pentru slava lui Dumnezeu, ca prin ea, fiul lui Dumnezeu să se slăvească, Lazăr, prietenul nostru a adormit, dar merg să-1 trezesc”. Iisus ştie dinainte ceea ce vrea şi ceea ce va face. Ajungând la mormânt, exact în momentul când trebuia să stea în letargie Lazăr, Iisus a strigat „Lazăre vino afară”. Cel ce s-a arătat, este un om transfigurat, cu fruntea senină, nu fantoma palidă ce poartă pe faţă umbra mormântului.

Pretinsul linţoliu era de fapt veşmântul de in al iniţiatului. Iisus 1- a preferat pe Ioan, să i-a contact cu conştiinţa cosmică, cu eternitatea, pentru că pe acesta îl iubea cel mai muit.

Iisus Hristos păstra o învăţătură secretă pe care a prezentat-o doar apostolilor săi pe care i-a iniţiat în misterul împărăţiei cerurilor, iar dintre aceştia Petru, Iacob şi Ioan, vor fi singurii care vor asista ca martori la cea de-a patra treaptă a iniţierii adică schimbarea la faţă de pe munte când el se dematerializează, transformându-se apoi într-o fantomă, o dată cu apariţia fantomelor lui Moise şi Ilie şi apoi se rematerializează în om.

INFLUENŢA SPIRITELOR LUCIFERICE LUNARE, ASUPRA OAMENILOR PĂMÂNTENI

Se cunoaşte din cosmogonia ezoterică, ca spiritele luciferice răzvrătite după ce au fost înfrânte în marea bătălie cerească au fost trimise de Dumnezeu pe Pământul Primitiv care era format din Luna şi Pământul actual, pedepsind aceste spirite luciferice care au dorit să cunoască femeia fizică şi dragostea carnală.

Divinitatea l-a creat pe omul fizic, pe actuala planetă Pământ, pentru ca prin întrupare în materie, să sufere şi prin această suferinţă să evolueze din punct de vedere spiritual şi să se elibereze astfel de păcatul luciferic, pentru a putea reveni în lumea spiritelor ce nu l-au urmat pe Lucifer.

Se poate pune întrebarea: numai pe actuala planetă Pământ a fost creat omul fizic sau şi pe Lună, căci în Pământul Primitiv din punct de vedere spiritual, erau ambele corpuri cereşti.

Deşi în momentul actual, se ştie precis că nu există oameni fizici pe Lună din cauza condiţiilor existente pe acest astru, care sunt potrivnice vieţii, nu este exclus ca în timpuri ancestrale, să fi existat oameni fizici pe Lună, dar o dată cu răcirea interiorului Lunii, nu a mai fost posibilă perpetuarea vieţii.

Dacă a existat sau nu viaţă pe Lună, nu ştim, dar cu siguranţă pe acest astru, există oameni astrali şi aceste spirite nu pot fi decât tot spirite luciferice căci aceasta este provenienţa lor şi dacă ele există, îşi exercită influenţa telepatică în mod permanent asupra oamenilor pământeni.

Această influenţă se exercită în special în aria reproducerii sexuale, în fond substratul păcatului strămoşesc, care se extinde şi la animale, nu numai asupra oamenilor.

La multe animale perioada poantei ovulare de care depinde posibilitatea procreării, este sub dependenţa Lunii.

Naşterile sunt mai numeroase în perioada Lunii descendente decât a Lunii crescătoare cu un maximum imediat după Luna plină şi cu minimum către Luna nouă. Dar cel mai elocvent aspect al influenţei lunii, asupra femeii purtătoare a stihiei sexuale se referă la ciclul menstrual al ei, care este în strânsă legătură cu fazele Lunii, şi aceasta se răsfrânge asupra ovulaţiei când femeia poate să rămână gravidă, timpul ovulaţiei fiind strâns legat de evoluţia Lunii.

Se ştie că prevenirea sarcinii se poate realiza prin evitarea dragostei în perioada poantei ovulare, adică calendarul individual al activităţii sexuale al femeii, cu perioade permise şi nepermise ca metoda anticoncepţională naturală, deşi această metodă nu este absolut sigură, căci după o abstinenţă, femeia poate avea ovulaţie în orice moment al ciclului său menstrual.

Influenta Lunii asupra oamenilor, se exercită în mai multe domenii, astfel: tulburările de coagulare ale sângelui cu producerea de sângerări abundente, sunt mai frecvente în perioadele de Lună plină, în timp ce în perioadele de slabă activitate lunară, procesul este opus.

Astfel cercetările medicale ale americanului Edson Anrewvs de la universitatea din Florenţa, au dus la concluzia că în 82% din cei 500 de bolnavi operaţi cercetaţi, complicaţiile acestora prin hemoragii, au avut loc între primul şi al patrulea pătrar al lunii, cu maximum de frecvenţa în perioadele cu Lună plină.

Delictele de toate felurile, piromania, cleptomania, alcoolismul homicidul şi bolile psihice, sunt mai frecvente când Luna este plină, indiferent dacă cerul este senin sau înnorat.

Bolnavii cu dezechilibru mintal, sunt influenţaţi de modificarea câmpului magnetic al Pământului, datorită Lunii

pline, prezentând crize mult mai frecvente (Leonard Ravitz).

Bolnavii de tuberculoză pulmonară prezintă cele mai frecvente decese, cu şapte zile înainte de Luna plină, datorită creşterii Ph-ului sanguin şi cantităţii de acid uric din sânge.

Bolile cronice, dau cele mai frecvente decese, în perioadele cu Lună plină.

Cine nu cunoaşte influenţa Lunii, asupra îndrăgostiţilor care se simt stimulaţi de lumina Luniir

Influenţa Lunii asupra organismului feminin, se poate observa cel mai bine, dacă ne referim la ciclul menstrual al femeii, care are o durată de 28 de zile, adică exact cât este timpul de rotaţie şi revoluţie al Lunii, în jurul axei sale şi pe orbita sa în jurul Pământului.

Dar chiar nu au existat oameni fizici pe Lună? Nava Apollo 8 ajunsă la 361.000 lan de pământ în drumul spre Lună a observat craterul Langrenus, care are un mic con central şi şase sau şapte terase plasate pe marginea sa. Aceste terase, sunt naturale sau sunt create de o civilizaţie lunară dispărută? S-au descoperit apoi obiecte care par să fi fost plasate acolo de fiinţe inteligente, aceste grupuri de obiecte sunt aşezate în modele geometrice şi par a fi aşezate de fiinţe inteligente.

De asemeni pe Lună există nişte stânci uriaşe ce par a fi construite de fiinţe dotate cu inteligenţă. Acestea au zeci de metri în înălţime fiind aşezate tot în figuri geometrice. Pentru ridicarea acestor stânci înalte de 40 m, civilizaţia lunară trebuie să fi fost mult mai avansată decât cea pământească de astăzi.

In 1953 astronomul John O'Neill a observat existenţa pe Lună a unei structuri de forma unui pod, cu lungimea de 18 km, situată întro zonă denumită Marea Crizelor, iar această structură, pare a fi artificială. S-a descoperit şi un fel

de pistă, lungă de circa 300 m care porneşte din centrul Circului Picolomini şi mai ales imaginea stâncii sculptate cu forma unui cap de om ce există pe Lună.

Echipajul misiunii Apollo 14, a adus oare omenirii terestre însuşi chipul imortalizat al unei fiinţe inteligente, chip imortalizat în piatra unei stânci sculptate monumental?

In partea de vest a Mării Ploilor s-a observat un grup de culmi, două dintre ele au înfăţişarea unui copil în poziţie culcată, iar cealaltă are conturul unui craniu din care cauză ele se numesc chiar Copilul şi Craniul. Copilul are o lungime de 35 km iar Craniul, o lungime de 50 km. Chipul este similar tipologiei umane de pe pământ, cu ipoteza unui acelaşi cod genetic. Aceasta ar însemna confirmarea faptului că omul astral oriunde s-ar materializa în univers, fiind alcătuit de divinitate după acelaşi fel de alcătuire, adică chipul omului fizic ar fi acelaşi.

Straniile fenomene luminoase care se manifestă pe Lună, emisiile radioactive şi monumentele existente par să confirme existenţa unei civilizaţii lunare dispărute.

Dar de ce să fi dispărut aceste civilizaţii? Răspunsul ar fi unul fizic şi anume răcirea centrului Lunii sau un răspuns de ordin ocult adică acele spirite luciferice ce s-ar fi încarnat pe Lună, o parte şi-au ispăşit purgatoriul şi au fost readuse de divinitate în categoria spiritelor „Pure” adică credincioase lui Dumnezeu, iar o altă parte ar fi fost trimise la întrupare pe planeta Pământ. Se cunoaşte din ştiinţa spirituală că ciclul existenţei omului cuprinde patru etape adică perioada Saturniană, perioada Solară, Lunară şi Pământeană.

Ipoteza unor spirite lunare este mult mai veche, astfel civilizaţiile evoluate din India, Grecia Antică şi Persia, considerau că după moartea fizică, spiritul omului desprins de corpul fizic, se duce în lumea spiritelor de pe Lună unde

se odilineşte în aşteptarea unei noi reîncarnări.

In tradiţia Iraniană sufletul mortului după ce trece puntea Cinvat, se duce pe Lună, la fel gândeau şi cei ce formau gnoza manicheeană.

Confonn ipotezei lui Pitagora, pe Lună se află Câmpiile Elizee, unde se odihneau eroii şi cezarii.

La fel ca şi în tradiţia Upanişadelor spiritul aşteaptă pe Lună o nouă reîncarnare, o întoarcere în circuitul lumii cosmice, astfel că Luna guvernează formarea organismelor dar şi descompunerea lor.

Plutarh spunea că omul cunoaşte două morţi: una pe pământ când trupul se separă de spirit şi redevine ţărână şi a doua pe Lună, sub auspiciile Persefonei, când spiritul se resoarbe în substanţa lunară, bineînţeles, substanţa aceasta se referă la lumea spiritelor lunare. El consideră că pe Lună, spiritul îşi trăieşte viaţa pământeană, prin amintirile ei.

Concepţia despre Lună ca reședință a sufletelor morţilor, o găsim formulată iconografic şi la asiro-babilonieni, fenicieni, hitiţi, anatolieni şi care s-a transmis apoi şi în imperiul Roman.

Simbolul funerar al semilunei îl găsim în toată Europa.

Dacă am corela aceste idei cu doctrina ezoterică occidentală, ce se referă la răscoala luciferică, ne reamintim că spiritele luciferice răzvrătite, au fost trimise de Dumnezeu pe Pământul Primitiv care era format din lumea spirituală a Pământului şi a Lunii. In acest caz ar fi plauzibilă concepţia că aceste spirite luciferice ce trăiesc pe pământ să se ducă după moarte pe Lună, căci aceasta făcea parte din Pământul Primitiv, concluzia se deduce de la sine, că pe ambele corpuri cereşti se află spirite luciferice.

Referitor la iertarea păcatului luciferic, prin mântuitorul Iisus Hristos, trebuie să facem o deosebire între

creştinismul Sf. Pavel singurul apostol neiudaic şi creştinismul celorlalţi apostoli, care au fost evrei. Astfel creştinismul Sf. Pavel are un caracter universal, spre deosebire de cel al apostolilor, care este iudaic. El spune că nu este necesară trecerea la iudaism pentru a se ajunge la creştinism şi este suficientă credinţa în mântuitorul Iisus Hristos, singura pentru a ne mântui. Doctrina apostolilor consideră că însuşi venirea pe pământ a lui Iisus Hristos, ne-a mântuit de păcatul strămoşesc, şi este suficient să ne botezăm în numele lui Iisus Hristos ca să fim mântuiţi, sau altfel spus, cei ce adoptă legea iudaică cuprinsă în Vechiul Testament şi apoi cred în Hristos, sunt iertaţi de păcatul strămoşesc. Spre deosebire de aceasta, creştinismul Sf. Pavel, consideră că mântuirea omului este moartea şi învierea lui în Hristos.

In epistola către romani, Sf. Pavel spune următoarele: Hristos a murit pentru descătuşarea omului de păcatul luciferic, căci aşa cum se ştie, moartea a fost preţul pe care spiritul luciferic trebuie să-1 plătească dorinţei lui de a trăi în materie, omul se poate mântui, după moarte şi când va renaşte în Hristos, trupul lui este sălaşul păcatelor, numai renăscând în lumea spirituală, în Hristos, păcatul este nimicit în trup.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Cititorii mei, îşi vor pune foarte multe întrebări. Cum se poate spune că toţi oamenii care trăiesc şi care au trăit pe pământ, reprezintă întruparea unor spirite luciferice, această idee poate fi privită ca o mare deziluzie sau ca o mare aberaţie.

Dar să reconstituim ideea cărţii şi să vedem unde este eroarea.

Doctrina ezoterică occidentală descrie marea bătălie cerească a îngerilor şi consecinţele ei. Astfel într-o fază foarte bine precizată a formării sistemului nostru solar, înainte ca Dumnezeu să creeze Pământul, evoluţia în lumea astrală în decurs de miliarde de ani, a dus la crearea de către Dumnezeu a oamenilor astrali, sub forma îngerilor făcându-le un corp eteric şi un corp astral, ambele corpuri de energie cu structură spaţială, specifice, ca două computere foarte dezvoltate.

Spiritele îngereşti pe care Dumnezeu Ie crea nemijlocit, erau nemuritoare, ele erau dotate cu individualitate şi memorie, gândire, imaginaţie, voinţă şi inteligenţă şi nu aveau sex fiind deci androgine.

După desprinderea planetelor Marte şi Jupiter din Soare în această lume a îngerilor a avut loc răscoala celui mai luminat dintre îngeri, chiar cel ce ţinea tronul lui Dumnezeu, arhanghelul Lucifer, adică purtător de lumină.

Ce a dorit el? A dorit să cunoască plăcerile lumeşti, materiale, dragostea carnală dată de viaţa conjugală alături de femeie. In acest scop, el a şi prefigurat chipul femeii cu toate organele ei sexuale şi pe cele ale bărbatului, cu organele sexuale corespunzătoare.

Dorind să părăsească planul de creaţie al lui Dumnezeu, el şi-a creat o planetă fizică, pe care urma să-şi pună în aplicare, planul său propriu de creaţie.

Lucifer a fost înfrânt şi planeta sa, a fost distrusă, considerându-se că asteroizii, meteoriţii şi cometele de astăzi suni resturi din această planetă, care ar fi avut un diametru de 2700 km.

Dar Dumnezeu a creat planeta Pământ şi condiţii

pentru ca aceste spirite dizidente, luciferice, să poată trăi în plan fizic, în materie, iar consecința a fost ca această dorință a lor, această plăcere a dragostei carnale, să fie plătită prin moarte.

Dacă înainte de întrupare, spiritele îngerilor erau nemuritoare, coborârea în materie a acestor spirite, a adus cu ele moartea de care niciun om nu a fost și nu va fi scutit.

Acesta este scopul creării omului pe pământ, îndeplinindu-le dorința luciferică de a trăi și înmulți prin viață sexuală și totodată aceasta este și cauza morții.

In materie, Dumnezeu l-a trimis pe om pentru a suferi, iar prin suferință aceste spirite încarnate să poată prin rugăminți adresate divinității să fie iertate de acest păcat luciferic și odată iertate după moarte, să fie readuse în rândul acelor îngeri, care au rămas credincioși planului divin de creație al lui Dumnezeu, să fie deci scutit de o nouă reîncarnare și de o nouă suferință fizică.

Este această doctrină contrară celor afirmate de Biblie și de biserică?

Să reamintim deci, ce spun acestea și să vedem unde este adevărul. Acestea recunosc această răscoală luciferică dar o extrapolează în alt plan, în Grădina Raiului, grădina Edenului, pe care o redau după legenda pomului cunoașterii și al vieții ce se găseau în acea grădină și din care era interzis lui Adam și Evei să mănânce, din fructele lor. Dar diavolul, Lucifer materializat sub forma de șarpe, ispitește pe Eva să mănânce din fructul pomului cunoașterii și aceasta îl ademenește și pe Adam să facă același lucru. Această faptă a lor, a dus la blestemul lui Dumnezeu adresat lui Adam și Eva și în același timp și Pământului. Din acest moment, toți oamenii care se vor naște prin viața sexuată sunt purtători ai acestui păcat strămoșesc.

Totul este o legendă simbolică, căci răzvrătirea nu a avut loc pe pământ, acesta nici nu era creat de Dumnezeu în acest moment. Această răzvrătire a avut loc în lumea astrală, înainte de a apare chipul omului fizic, înainte de a fi creat omul fizic de Dumnezeu.

Pentru ce ar fi avut chip de bărbat și de femeie trupurile fizice ale lui Adam și Eva aflate pe pământ, conform Bibliei, decât pentru a se înmulţi prin viaţă conjugală.

Mai pregnantă se explică această idee în naşterea lui Iisus Hristos.

Păcatul luciferic, este cunoscut chiar de primii oameni creaţi pe pământ, aşa cum au descris iniţiaţii din Atlantida, şi că acest păcat se va şterge de divinitate, prin naşterea unui zeu, dintr-o fecioară ce nu va fi fecundată de către un bărbat prin viaţă conjugală ci printr-un proces de partenogeneză de către însuşi Duhul Sfânt.

Aceasta concepţie o găsim la mai toate civilizaţiile antice și este suficient să ne amintim de previziunile profeţilor evrei, privind naşterea lui Mesia. Dar chiar şi mai înainte de aceştia prin descrierile ce se desprind din construcţia interioară a Marii Piramide, se prevede chiar ziua naşterii lui Hristos, nu numai luna, și anul respectiv, date ce s-au dovedit a fi exacte.

In templul de la Teba din Egiptul Antic, ca şi în templul lui Mardulc, din Babilonul Antic, trebuia ca o Fecioară imaculată să fie cea care va da naştere unui Mesia, care să mântuiască pe om de acest păcat strămoşesc. Fecundarea ei, făcându-se direct de divinitate, prin Duhul Sfânt.

Acest fapt se petrece în Izraelul lui Moise și Abraham prin Fecioara Maria care pentru a fi cea care va da naştere mântuitorului Hristos prin Duhul Sfânt, a fost aleasă de divinitate pe când avea 14 ani și urca treptele templului de

pe muntele Caramel, alături de alte 11 tinere fecioare. Atunci s-a materializat îngerul Gabriel, care a luat-o de mână pe viitoarea Fecioară Maria şi a urcat-o în templu înaintea celorlalte fete.

Din acel moment, cea care va da naştere lui Mesia, era cunoscută, nu se cunoştea însă locul şi momentul. Aceasta se va petrece în Nazaret, iar naşterea mântuitorului a avut loc într-o iesle în Bethleem.

Cum s-a desfăşurat viaţa lui Hristos, se cunoaşte acum foarte bine, el a arătat puterea lui Dumnezeu şi a voinţei Sale, a spiritului în toate minunile sale, care nu fac decât să confirme această putere spirituală.

Biserica creştină care a luat naştere în ziua Rusaliilor adică în ziua cincizecimii, la cincizeci de zile după învierea lui Hristos, caută să educe oamenii întrupaţi pe pământ, să se roage lui Dumnezeu, pentru iertarea păcatului Luciferic, datorită căruia a fost introdusă suferinţa în viaţa oamenilor şi moartea.

In acest acop, a fost creată de biserică şi taina botezului. Dar botezul nu este introdus de biserica creştină, după cum am arătat, această taină a botezului, era prezentă chiar pe timpul Atlantidei, căci iniţiaţii acelei civilizaţii luaseră contact cu conştiinţa cosmică şi aflaseră de acest păcat.

Aşadar, necesitatea botezului este cerută de existenţa păcatului luciferic şi menirea lui, este restaurarea chipului lui Dumnezeu şi maturizării lui prin asemănarea, pentru a cărei refacere s-a întrupat şi răstignit Hristos. Moştenirea acestui păcat de către toţi oamenii ce au descins din Adam şi Eva, este descrisă în Vechiul Testament, atunci când prorocul şi împăratul David spune: „iată că întru fără de lege m-am zămislit, şi în păcate m-a născut maica mea” (Ps. 50:5) iar

Iov, mărturiseşte şi el zicând „Cum ar putea fi curat, cel ce se naşte din femeie” (Iov 25), aşadar acestea au fost afirmate înainte de naşterea lui Hristos. Apostolul Pavel remarca de asemenea acest păcat prin cuvintele sale „Precum printr-un om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, aşa şi moartea a trecut la toţi oamenii prin acela în care toţi au păcătuit” (Rom. 5, 12).

Sfânta Scriptură, ne cheamă să ne botezăm fiecare dintre noi în numele lui Hristos, spre iertarea păcatelor noastre (Fapte 2, 38).

Biserica protestantă merge mai departe, spunând că „prin păcatul strămoşesc chipul lui Dumnezeu în om a fost distrus de tot, adică a devenit asemenea unui buştean” (K. Barth).

Spre deosebire de această concepţie, biserica ortodoxă susţine că chipul lui Dumnezeu, s-a întunecat, s-a slăbit în facultăţile sale, dar nu s-a distrus. Dar chiar se poate afirma că simpla stropire cu apă, a catolicilor, sau scufundarea în apă a ortodocşilor în taina botezului, ne poate absolvi de păcatul strămoşesc?

Pentru aceasta este nevoie în primul rând de credinţa în Dumnezeu a celui botezat, dar în majoritatea cazurilor se botează copiii, au ei o credinţă atunci când sunt botezaţi?

In afară de acest aspect, omul este botezat dar pe parcursul vieţii sale săvârşeşte nenumărate fapte dezaprobate de legea divină, crime, jafuri şi hoţii şi multe alte încălcări ale acestei legi. In acest caz, el rămâne totuşi iertat de păcatul strămoşesc pentru simplul fapt că s-a botezat?

Dar însuşi faptul că poartă un spirit luciferic, venit pe pământ pentru a procrea, prin acelaşi păcat luciferic, nu este suficient să-1 considerăm tot purtător al acestui păcat?

Botezul ar produce unirea cu Hristos şi desfiinţarea păcatului originar al despărţirii de Dumnezeu, în această situaţie este desigur foarte necesar, dar nu şi suficient.

Hristos a propovăduit in lucrarea sa, împărăţia lui Dumnezeu, pe care o va cunoaşte omul numai după moarte prin spiritul sau nemuritor, atunci el va fi judecat atât de spiritele evoluate, angelice, cât şi dc cele inferioare, luciferice şi după gradul lui de purificare, va fi iertat de acest păcat şi trecut în lumea drepţilor, sau nu va fi iertat şi va fi retrimis la o nouă reîncarnare, pentru noi încercări în materie şi la noi suferinţe.

Din acest motiv în viaţa noastră pământească atât de trecătoare trebuie să respectăm legile şi morala divină, să nu păcătuim nici cu fapta, nici cu gândul, căci aceste păcate sunt determinate de influenţe satanice.

Spiritul ca scânteie divină în om, are liberul arbitru lăsat de divinitate de a putea păcătui sau nu.

Să ne străduim să păcătuim cât mai puţin şi să ne rugăm cât mai mult lui Dumnezeu, să fim iertaţi că purtăm în noi aceste spirite luciferice, pentni a reuşi să evităm alte reîncarnări în materie şi în suferinţă şi să rămânem alături de spiritele pure, în conştiinţa cosmică.

La această împărăţie a făcut referire învăţătura lui Iisus Hristos, atunci când el i-a spus lui Nicodim „Nu putem să cunoaştem împărăţia lui Dumnezeu, decât dacă ne naştem din nou, iar această naştere este cea spirituală care urmează după moartea noastră fizică,.

Dacă apariţia omului în forma sa fizică este o consecinţă a dorinţei luciferice de a se bucura de bunurile lumeşti, Dumnezeu a creat omul preluând corpul eteric de la cel mai superior animal, pe care apoi 1-a perfecţionat în mod specific speciei umane.

Toată dezvoltarea corpului fizic al omului, este determinată de informaţia energetică, a acestui corp eteric, la care concură pentru a fi format, cele şapte culori ale spectrului luminii solare.

Pentru fiecare organ, al corpului omenesc, este necesară o anumită culoare a acestui spectru.

Această forţă vitală a organismului, prezintă şi o polaritate, astfel jumătatea stângă a corpului este electromagnetic negativă, iar cea dreaptă este electromagnetic pozitivă, de asemenea jumătatea poşte – rioară a corpului este pozitivă iar jumătatea anterioară este negativă. Aceste fluide eterice circula prin organismul uman, pe meridiane precise ele sunt absorbite din univers prin şapte centre de absorbţie eterică ce se află pe suprafaţa corpului, în puncte precise ce au fost descrise în cărţile anterioare şi care răspund la comanda subconştientului nostru, în mod instinctiv. Spre exemplu: meridianul posterior care este pozitiv şi corespunde energiei descrise de chinezi sub denumirea de yang se termină pe vălul palatin, adică în cerul gurii, iar cel anterior care este negativ şi cunoscut de chinezi sub forma de energie yin, se termină pe vârful limbii.

In mod instinctiv, încă din viaţa intrauterină s-a obseervat că copilul închide acest circuit, pentru o mai bună funcţionare a lui, atingând în mod permanent cu vârful limbii, palatul palatin.

Dar acest instinct, se observă şi la adulţi. Se poate spune fâră a greşi că, corpul fizic al omului se dezvoltă în strânsă independenţă de lumina solară, de spiritele ce formează cele şapte raze de culoare ale spectrului solar.

Perfecţionând corpul astral al animalului cel mai superior, Dumnezeu l-a creat pe cel uman şi a încorporat în

el ceva ce nu există la animal şi anume Eul spiritual, care a venit în materie cu scopul de a dezvolta conştiinţa de sine, şinele spiritual.

Primul germene al Eului a pătruns în om, o dată cu acceptarea păcatului luciferic, adică cu înmulţirea sexuală, până la acest stadiu, în lumea astrală în lumea îngerilor, omul astral se înmulţea prin sine însăşi prin influenţele spiritelor angelice. In acel stadiu nu exista nici boală şi nici moarte. Acestea au pătruns în omenire o dată cu răzvră-tirea luciferică.

Omul este deci format din patru elemente: corpul fizic, corpul eteric, corpul astral şi Eul spiritual, dar nu ca nişte elemente separate ci din contră, foarte bine articulate.

Elementul cel mai vechi al omului, contrar la ceea ce s-ar crede, este corpul fizic.

Germenele său primitiv, îl găsim în epoca Saturniană, dar el nu trebuie confundat cu corpul fizic al omului de astăzi.

Aceste elemente ale corpului fizic de provenienţă Saturniană sunt reprezentate de mineralele ce intră în alcătuirea corpului uman şi de căldura sa interioară, care în om este independentă de mediul înconjurător, căci ea nu se reglează după temperatura mediului ambiant, chiar într-un mediu rece, omul poartă în el sursa sa proprie de căldură.

Pe Saturn, omul era format numai din căldură. In a doua epocă, cea Solară, el capătă şi corpul eteric. In stadiul Lunar de dezvoltare al omului, apare corpul astral.

în stadiul Saturn starea de conştiinţă a omului era identică cu a unui mineral. în cel Solar identică cu a unei plante, iar pe Lună adăugându-i-se corpul astral, starea de conştiinţă a atins stadiul de conştiinţă-imagine.

Ulterior starea de conştiinţă a omului a evoluat în

funcţie de lumina solară, alternând între zi şi noapte, în timpul zilei omul i-a contact cu exteriorul prin organele sale de simţ, iar seara, când Eul şi corpul astral părăsesc corpul fizic, şi pe cel eteric, el nu mai are organele de percepţie şi atunci totul în juail său devine întuneric.

In stadiul Saturnian nebuloasa spirituală s-a format din cele mai evoluate spirite, din Tronuri, care şi-au oferit propria lor substanţă, adică căldura.

Corpul eteric al omului, apare pe Soare prin revărsarea substanţei spiritelor înţelepciunii, iar corpul astral care apare pe lună provine din revărsarea substanţei spiritelor Mişcării, numite şi Virtuţi.

Eul spiritual, care apare pe Pământ, provine din revărsarea substanţei spiritelor Formei sau Puterile, sau Elohimii, iar unul din spiritele Formei este Iehova descris în Biblie, care se uneşte cu spiritele Lunii şi rămâne pe Lună de unde își exercită influenţa asupra oamenilor.

O dată cu formarea omului fizic, în fiinţa sa se găsesc două entităţi distincte, una o formează corpul fizic care se bucură de plăcerile lumii materiale, de inspiraţie luciferică, şi care este pieritoare o dată cu moartea noastră, a doua entitate şi cea mai importantă, adevărata noastră existenţă, o reprezintă Eul nostru spiritual, spiritul propriu zis, care deşi se găseşte închis în interiorul corpului fizic ca într-o închisoare, el nu moare o dată cu moartea corpului fizic ci dimpotrivă, atunci are loc adevărata lui naştere, căci eliberându-se din închisoarea ce i-a format-o corpul fizic el se eliberează şi pleacă în lumea spiritelor, trăind viaţa lui de spirit liber, păstrându-şi identitatea, conştiinţa de sine şi personalitatea lui.

In raport de faptele omului care l-au purtat în viaţa pământească el se va putea debarasa de păcatul luciferic în

care a trăit şi va rămâne definitiv în conştiinţa cosmică alături de Dumnezeu, sau dacă nu va reuşi să se ridice din punct de vedere moral şi religios va trebui să revină la suferinţă într-un nou corp omenesc, prin reîncarnare.

Acest proces va fi necesar până când va reuşi să nu mai cedeze influenţelor luciferice pe care i le oferea viaţa pe pământ.

Las ca concluzia ce se desprinde prin lecturarea acestor capitole ale cărţii să fie trasă de fiecare cititor în parte după puterea spirituală a fiecăruia în parte de a o putea elabora, conform gradului său de evoluţie spirituală.

BIBLIOGRAFIE

1. Abd-Ru-Shin, Dans la Lumiere de la verite, Editions Franţais du Graal, Strasbourg, 1987, voi. I, 2, 3

2. Alexandrian, Istoria filosofiei oculte, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1994

3. Artur E. Powell, Dublul eteric şi fenomenele conexe, Ed. Recif, Bucureşti, 1992

4. Apostolescu Sanda, traducere, Manual de acupunctură chineză, Ed. Medicală, 1982

5. Asimov I., Civilizaţii extraterestre, Ed. Politică, 1983

6. Alecu Ungureanu Maria, Viaţa sexuală şi căsătoria, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1968

7. Alleau Rene, Parapsyhologie et divination, Enciclopedie de la Divination, Ed. Tchou

8. Auerbach Loyd, Reîncarnarea, Ed. Vivaldi, Bucureşti, 1994

9. Badiu C. Teodorescu-Exarcu, Fiziologia şi fiziopatologia sistemului nervos, Ed. Medicală, 1978

10. Bălăceanu Stolnici, Anatomiştii în căutarea sufletului, Ed. Albatros, Bucureşti, 1981

11. Bălan Ioanidie, Convorbiri duhovniceşti, Ed.

Episcopia Romanului şi Huşilor, Arta Grafică, Bucureşti, 1992 (91)

12. Barbothodal, Cartea tibetană a morţilor, Ed. Arca, Arad

13. Berdiaev Nikolai, Sensul creaţiei, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1992

14. Bijeu Ghe., Chirurgia sistemului neuro-vegetativ, Ed. Medicală, 1956

15. Budeanu Constantin, Bioritmurile şi viaţa umană, Ed. Cerna, 1992

16. Buhler Walther, Meditaţia, cale a cunoaştaerii, Ed. Sophia Arad, 1992

17. Brandler KarI, Magnetismul, procedura dezvoltării mognitelor puterii spirituale in om, traducere Herbert Egon

18. Bria Ion, Iisus Hristos, Ed. Enciclopedia, Bucureşti, 1992

19. Brian Inglis, Enciclopcdia fenomenelor paranormale, Ed. Vlado, Bucureşti, 1993

20. Brian Weiss, O mărturie a reîncarnării, Ed. Lotus, Bucureşti,

1992

21. Brunton Paul, India secretă, Ed. Forum, Trad. Henriette Yvonne Stahl

A

22. Brunton Paul, In căutarea supraeului, Ed. Eşantion, Cluj,

1993

23. Brosse Jaques, Maeştrii spirituali, Ed. Albatros, Bucureşti, 1992

24. Cabuta al. Horia, Cartea tibetană a morţilor, traducere din limba fr., Ed. Arca, Arad, 1992

25. Călugăr Dumitru, Şapte cărţi de religie, Ed.

Episcopia Romanului şi Huşilor, 1990
26. Celan Eugen, Viaţa după pragul morţii, Ed. Teora, Bucureşti, 1991
27. Chia Mantale, Secretele taoiste ale iubirii, Ed. Divia, Cluj- Napoca, 1991
28. Codreanu Sorin, Visul profetic, premoniţia, Ed. Artemis, 1994
29. Copăceanu Emanuel, Omul fiinţă cunoscută, Ed. AII, Bucureşti, 1994
30. Constantin Dumitru, Inteligenţa materiei, Ed. Militară, Bucureşti, 1986
31. Culianu I. Petru, Călătorii în lumea de dincolo, Ed. Nemira,
1994
32. Daniel Constantin, Civilizaţia Asiro-Babiloniană, Ed. Sport Turism, Bucureşti, 1981
33. Daniel Constantin, Civilizaţia Egiptului Antic, Ed. Sport Turism, Bucureşti, 1976
34. Daniel Constantin, Civilizaţia feniciană, Ed. Sport Turism, 1979
35. Deschimaru Tbisen, Zen adevărat, Ed. Axis Mundi, 1991
36. Demetrescu Scarlat, Din tainele vieţii şi ale universului, Ed. Particulară, Bucureşti, 1939
37. Dumitru Liliana şi Cristian, Adevărul spiritual şi unele mistere ale ştiinţelor ocultc
38. Dumitru Mircea, Geriatrie, Ed. Medicală, Bucureşti, 1992
39. Drăgănescu Mihai, Informaţia materiei, Ed. Academia Română, Bucureşti, 1990
40. Drăghici Ion, Esenţa vieţii, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1972

41. Drimba Ovidiu, Istoria culturii şi civilizaţiilor, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1990
42. Drimer Dolphi şi Aura Matei Săvulescu, Speranţa pentru vârsta a treia, Ed. Tehnică, Bucureşti, 1991
43. Droghioiu Gabriel, Parapsihologia, Ed. Agora, Iaşi, 1991
44. Delevrancea Bogdan, Viaţa şi moartea în raţiunea universului, Ed. Transundent, Braşov, 1991
45. Dorothee Koechlin de Bizemont, Universul lui Edgar Cayce, Ed. Sagitarius, Iaşi, 1993
46. Earle Cairns, Creştinismul de-a lungul secolelor, Ed. Dragostea lui Dumnezeu, Chişinău, 1994
47. Eisenberg Josy, O istorie a evreilor, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993
48. Eliade Mircea, Arta de a muri, Ed. Moldova, Iaşi, 1993
49. Eliade Mircea şi Ion Culianu, Dicţionar al religiilor, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993
50. Eliade Mircea, Toga, Ed. Mariane, Craiova, 1991
51. Eliade Mircea, Profetism românesc, Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990
52. Erich Von Deniken, Amintiri despre viitor, Ed. Politică, 1970
53. Ernest Renan, Viaţa lui Iisus, Ed. Crater, Bucureşti, 1990
54. Evdokimov Paul, Vârstele vieţii spirituale, Asociaţia Filantropică Cristina, 1991
55. Farcaş Dan, De ce tac civilizaţiile extraterestre, Ed. Albatros, Bucureşti, 1983
56. Flamarion Cammille, Mesaje de dincolo de moarte, Ed. Alcris, Bucureşti, 1994
57. Fontanele, Istoria oracolelor. Convoribiri despre

pluralitatea lumilor, Ed. Moldova, Iaşi, 1993
58. Freud Sigmund, Dincolo de principiul plăcerii, Ed. Jurnalul literar, Bucureşti, 1992
59. Frigator Fulviu, Spiritul în afara trupului, Ed. Transpres, Sibiu, 1993
60. Genescu Maria, Cartea egipteană a morţilor, Ed. Sophia, Arad, 1993
61. Ghelase Gheorghe, Isihasm, Ed. Axis Mundi, Bucureşti, 1992
62. Gheorghiu V. A., Hipnoza, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1979
63. Gheorghiţă A. Florian, Enigme în galaxii, Ed. Junimea, Iaşi, 1988
64. Ghiţescu T., Chirurgul, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1970
65. Giovani Papini, Viaţa lui Iisus, Ed. Ago-Temporis, Chişinău
66. Gladis Lobos, Numerologie magică, Ed. Elit Comentator, 1993
67. Goetescu Roland, Kabbala, Ed. de Vest, Timişoara, 1992
68. Hasdeu B., P., Sic Cogito, Ed. Evenimentul, 1990
69. Huxley, A., Şi restul e tăcere, Ed. Univers, Bucureşti, 1971
70. Iliescu Elena, Mărturii despre nemurire, Ed. Presa Naţională, Bucureşti, 1992
71. Inoan Aurora, Cartea ştiinţelor oculte, Ed. Tineretului, Bucureşti, 1992
72. Ion Ţugui, Vise, viziuni, profeţii, premoniţii, Ed. Roza Vânturilor, 1992
73. Iosif Ton, Credinţa adevărată, Societatea Misionară Romană, Bucureşti, 1991

74. Jean Palou, Vrăjitoria, Ed. de Vest, Colecţia Iniţieri, Timişoara, 1992

75. Justinian Marius, învăţăturile de credinţă creştină ortodoxă, Ed. Institutul Biblic şi de misiune ortodoxă, Bucureşti, 1952

76. Kahan Nubar, Treziţi-vă forţele bioenergetice, Ed. Excelsior, Bucureşti, 1992

77. Kendrik Van Loon, Istoria Bibliei, Ed. Milva, Bucureşti, 1991

78. Kingteri, Astrologie şi dragoste, Ed. Moldova, Iaşi, 1993

79. Kolakovvski Leszek, Religia, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993

80. Lebrun Magny, Medicins, du ciel, Medecins de la Tem

81. Liekens Paul, Reîncarnarea, sensul existenţei şi al vieţii, Ed. Roza Vânturilor, 1992

82. Lobsang Rampa, Lessecrets de Vaura, Editions J'ai Lu, Paris, 1965

83. Macovski Eugen, Natura şi structura materiei viiy Ed. Academiei, Bucureşti, 1972

84. Matei C. Horia, Civilizaţia lumii antice, Ed. Eminescu, 1983

85. Măndiţa Nicodim, Calea sufletelor în veşnicie sau cele 24 de vămi ale văzduhului

86. Mehmed aii Ekrem, Civilizaţia turcă, Ed. Sport Turism, Bucureşti, 1991

87. Milcu Ştefan şi Madeleine Măicănescu, Andrologie clinică, Ed. Academiei, Bucureşti, 1970

88. Moody Raymond, Viaţa după viaţă, Ed. Larry-Cart, Bucureşti, 1994

89. Moraru I. şi Antohi Ştefan, Introducere în genetica

moleculară, Ed. Medicală, Bucureşti, 1975
90. Moraru Valentin, Qyo Vadis Homo?, Ed. Consi, Craiova, 1994
91. Morris Henry, Creaţionismul ştiinţific, Ed. Societatea Misionară Română, Bucureşti, 1992
92. Negureanu Cristian, Lumi paralele, Ed. Siti, Bucureşti, 1991
93. Nicolae Constantin, Cult practic de ştiinţe oculte, Ed. Biroul de studii psihice, Bârlad, 1929
94. Kant Immanuel, Religia şi limitele raţiunii, Ed. Agora, Iaşi, 1992
95. Krasimira Stoianova, Vanga, Ed. Star-Trafic, Craiova, 1992
96. Oaten W. Ernest, Amintirile unui medium, Ed. Cugetarea, Bucureşti, 1945
97. Oparin A. I., Originea vieţii pe pământ, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1960
98. Opriş Tudor, Bios, Ed. Albatros, Bucureşti, 1992
99. Palazzoli M., Uimpuissancc scxuelle chez Vhomme, Ed. Masson, Paris, 1938
100. Paul Ludvvic Landsberg, Eseu despre experienţa morţii, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1992
101. Piaget Jean, Biologie şi cunoaştere, Ed. Dacia, 1971
102. Popovici L., Visul, Ed. Dacia, Cluj, 1978
103. Popra E. A., Am întâlnit animale cu obiceiuri curioase, Ed. Dacia, 1978
104. Prcdescu V., Psihiatria, Ed. Medicală, Bucureşti, 1976
105. Prentice Mulford, In zarea nemuririi, Ed. Lotus, Bucureşti, 1992
106. Pătruţ Adrian, De la normal la paranormal, Ed.

Dacia, Cluj- Napoca, 1993
107 Raicu P. şi colab., Celula, Ed. Academiei, 1972
108. Ramon Adam, Metafizica, Ed. Emet, Oradea, 1994
109. Regis Evarist Nuc, Descoperirea Tibetului, Ed. Deceneus, Piteşti, 1993
110. Repciuc E. Iagnov Z. Rusu G., Anatomia omului, viscere, Ed. Medicală, Bucureşti, 1958
111. Romachavaka Yog, Viaţa dincolo de moarte, Colecţia Lotus, Bucureşti, 1991
112. Ryzl Milan, Moartea şi ce urmează după ea, Ed. Saeculum şi Ed. Vestal, Bucureşti, 1994
113. Ryzl Milan, Miracolele Biblice, Ed. Saeculum şi Ed. Vestal, Bucureşti, 1993
114. Sagan Caral, Creierul lui Broca, Ed. Politică, Bucureşti
115. Sager O. şi colab., Formaţiunea reticulară, Ed. Academiei, Bucureşti, 1965
116. Săhleanu V., Concepţii despre om în medicina contemporană, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1976
117. Săhleanu B., Ştiinţa şi filosofia informaţiei, Ed. Politică, Bucureşti, 1972
118. Săhleanu B., Macavei E., Vita sexualis, Ed. Enciclopedică română, Bucureşti, 1972
119. Schure Eduard, Evoluţia Divină, Ed. Princeps, Iaşi, 1994
120. Schure Eduard, Sanctuarele Orientuluiy Ed. Princeps, Iaşi, 1994
121. Schmeman S., Din apă şi din duh, Ed. Symbol 1992
122. Schmit Ernest, Special Reincarnation, Editions Franţaises du Graal, Strasbourg, 1991
123. Schroader Lynn – Ostrander Sheila, Cercetări de parapsihologic, Ed. Robert Laffont, Paris, 1973

124. Schrodinger Envin, Ce este viaţa? Spirit şi materie, Ed. Politică, Bucureşti, 1980
125. Schuri Edward, Marii Iniţiaţi, Ed. Lotus, 1994
126. Schwartz F., Forţa destinului, Casa Herald, Bucureşti, 1993
127. Scott Cyril, Ocultismul modern, Ed. Princeps, Bucureşti, 1993
128. Selye H., Ştiinţa şi viaţa, Ed. Politică, Bucureşti, 1984
129. Simu Octavian, Civilizaţia japoneza tradiţională, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984
130. Soulier Jean Pierre, Enigma vieţii, Ed. Medicală, Bucureşti, 1982
131. Spinoza Baruch, Despre Dumnezeu, Ed. Antetpress, Bucureşti, 1991
132. Stan Alexandru şi Rus Remus, Istoria religiilor, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1991
133. Star Ely, Misterele Horoscopului egiptean, Ed. Orizonturi, 1993
134. Steiner Rudolf, Creştinismul ca fapt mistic şi Misterele Antichtăţii, Ed. Humanitas, 1993
135. Steiner Rudolf, Introducere în cunoaşteresa suprasensibilă, Ed. Arhetip, 1993
136. Steiner Rudolf, Reîncarnarea şi Karma, Ed. Princeps, Iaşi, 1993
137. Steiner Rudolf, Ştiinţa ocultă, Ed. Princeps, Iaşi, 1991
138. Steiner Rudolf, Ştiinţa spirituală, evoluţia vieţii şi a lumii, Ed. Rustania, Timişoara
139. Steiner Rudolf, Treptele iniţierii, Ed. Princeps, Iaşi, 1992

140. Steiner Rudolf, înnoirea artei pedagogico-didactice prin ştiinţa spirituală, traducere din limba germană, Bucureşti, 1981
141. Steinpach Richard, Comment se fait-il que nous vivions apres la mort et quel sens a la vie?, Editions Franşaise du Graal, Strasbourg, 1987
142. Steinpach Richard, Des rapports caches conditionnent notre vie terrestre
143. Stoianova Krasimira, Vanga, Ed. Star Trafic, Craiova, 1992
144. Stoica T., Sexologie, Ed. Medicală, Bucureşti, 1972
145. Şerban Mihai, Semeni întru raţiune, Ed. Dacia, Cluj, 1982
146. Şerdakov V. N., Iluzia binelui, valorile morale şi credinţa religioasă, Ed. Politică, Bucureşti, 1988
147. Ştefănescu Al. A., Adevărul şi ştiinţele secrete, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1928
148. Ştefănescu Traian, Viaţa, înaintea Vieţii, Ed. Timpuri, Bucureşti, 1991
149. Thodal Bardo, Cartea tibetană a morţilor, Ed. Arca, Arad, 1992
150. Todoran I. şi Ţăranu E., în căutarea vieţii pe alte planete, Ed. Dacia, Cluj, 1983
151. Toffler A., Şocul viitorului, Ed. Politică, Bucureşti, 1973
152. Tokarev S. A., Religia în istoria popoarelor, Ed. Politică, Bucureşti, 1973
153. Ţuţea Petre, Bătrâneţea şi alte texte filosofice, Ed. Nitrul Românesc, Bucureşti, 1992
154. Voivozeanu Diana, Dialoguri cu entităţi din invizibil, Ed. Abeona, Bucureşti, 1993
155. Walker Dael, Cartea cristalelor. Cristale care

vindecă, Ed. Sagitarius, Iaşi, 1994

156. Watch Tower Bible and New York, Cum a apărut viaţa, prin evoluţie sau prin creaţie?, New York, 1987

157. Watson D. James, Biologia moleculară a genei, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1986

158. Watson Lyall, Moartea ca linie a vieţii, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993

159. Welker Dael, Cristalul această fiinţă vie, traducere, Bucureşti, 1991

160. W. Scott-Elliot, Mărirea şi decăderea Atlantidei, Ed. Călin, Bucureşti, 1994

Stranger Secret Files Nr.004-D Stegaru Daniela Universitatea „Titu Maiorescu” Bucureşti

CE ESTE MEDICINA COMPLEMENTARĂ?

Medicina complementară şi alternativă este cea mai veche formă de medicină, prezentă încă din timpuri neştiute de noi pretutindeni, din Asia şi Africa, până în Europa şi Statele Unite. Ceea ce este nou însă, este denumirea ei, relativ recent primită.

Medicina complementară este o practică medicală care a câştigat foarte mult teren în ultima perioadă, în Occident. Milioane de consultaţii au loc în fiecare an şi se pare că unul din trei oameni au încercat cel puţin o dată. Cel mai frecvent, ea este folosită de bolnavii cronici, cu suferinţe pe termen îndelungat care caută o alinare, o speranţă în practicile ei.

Mult blamată în trecut, medicina complementară câştigă teren din ce în ce mai mult în zilele noastre, atât în Occident, cât şi în ţara noastră. Oamenii devin din ce în ce mai puţin sceptici şi încep să accepte că există şi alte metode de tratament, decât cele ale medicinei convenţionale, şi sunt dispuşi să le încerce. Cei mai sceptici rămân însă medicii, practicieni ai medicinei convenţionale, obişnuiţi că totul

trebuie dovedit, care nu pot accepta principiile şi metodele medicinei complementare.

Ce este cu adevărat important este ca medicii din lumea întragă să accepte că există şi această alternativă, care nu înseamnă altceva decât un ajutor pentru ei, deoarece tratamentele clasice se pot combina foarte bine cu remediile complementare, şi mai mult pot ajuta foarte mult pacientul, care deja suferind, se leagă de orice speranţă mai poate exista pentru el. Nu trebuie să negăm existenţa tehnicilor de medicină complementară, făcând acest lucru, nu facem altceva decât să ne înverşunăm pacienţii şi eventual ei vor renunţa la tratamentele standard, ale medicinei convenţionale, pentru a apela la tehnici complementare. Noi trebuie să-i ghidăm, să ne ocupăm atât de fizicul, cât şi de psihicul pacientului, şi să-i oferim sprijin în toate decizile pe care le ia, astfel ne asigurăm că tratamentul ales de noi poate fi dus la bun sfârşit.

Ce înseamnă medicină complementară şi alternativă?

La un moment dat, a fost folosit termenul de medicină alternativă, deoarece oamenii erau tentaţi să o folosească ca şi alternativă la tratamentele medicinei convenţionale, alopate. S-a renunţat apoi la această denumire, deoarece aceasta crea o barieră între medicii parcticieni de medicină convenţională, şi practicienii de medicină alternativă. Această denumire crea oarecum două tabere, ca fiind noi, medicii, şi ei, ceilalţi. Aşa s-a ajuns la denumirea de medicină complementară, deoarece ea poate fi văzută nu ca şi o alternativă a medicinei convenţionale, ci ca şi o completare a ei, reuşind pe termen lung să conlucreze.

In final s-a ajuns după lungi discuţii, dispute, la ceea ce azi cunoaştem sub numele de medicină complementară şi alternativă.

Medicina complementară reuneşte un grup de practici medicale ce-şi au rădăcinile în China, India, Tibet, cu influenţe din Grecia antică, Persia şi nu numai. Mulţi cred ca aceste practici nu ar trebui clasate ca şi alternative sau complementare, deoarece ele există de mii de ani. Cele mai populare practici prezente azi sunt Ayurveda (siste-mul medical indian antic), medicina tradiţională chineză, medicina tibetană, şi Kanpo (medicina japoneză bazată pe ierburi).

In medicina complementară acceptată astăzi sunt 4 practici, bine definite care sunt folosite frecvent şi care au din ce în ce mai mulţi adepţi. Ele sunt:

— Osteopatia – dezvoltată recent, de medicul militar Andrew Taylor Still, în armata SUA, în secolul al XlX-lea

— Homeopatia – introdusă de medicul german Samuel Hahnemann

— Fitoterapia – terapia bazată pe plante, cu rădăcini multiple atât în China, cât şi în Tibet şi Japonia

— Acupuncura – ce-şi are rădăcinile în medicina tradiţională chineză

Osteopatia

Osteopatia este o terapie manuală bazată pe manipularea tuturor structurilor anatomice: schelet, muşchi, ligamente şi ţesuturi moi – cu scopul de a restabili mobilitatea articulaţiilor, de a diminua durerile şi de a reda pacientului o stare de sănătate globală.

Se bazează pe principiul unităţii tuturor elementelor din corp. Contracţiile musculare şi deplasările structurilor osoase, datorate unui traumatism direct, postură incorectă sau emoţii negative ca teama şi angoasa, stânjenesc organismul. Pentru ca organismul să-şi regăsească mobilitatea naturală, libertatea de mişcare şi să se elibereze

de boală, trebuie ca aceste piedici să fie eliminate cu ajutorul manipulării aparatului muscularo – scheletic. I se acordă o atenţie deosebită coloanei vertebrale, cea care protejează măduva spinării, care la rândul său are un rol cheie în organism: face legătura între sistemul nervos central şi creier, controlează mişcările reflexe şi voluntare şi înregistrează toate senzaţiile.

Osteopatia consideră fiinţa umană ca un ansamblu unitar a cărui structură, funcţii organice, creier şi spirit sunt într-o interdependenţă reciprocă. Orice dereglare structurală afectează, deci, corpul în întregul său. La fel, problemele interne pot altera integritatea aparatului muscularo – scheletic, care îşi va modifica poziţia sa normală pentai a se adapta efectelor durerii, inconfortului sau bolii sau pentru a le diminua.

Sarcina osteopatiei constă în a repera (prin palpare) şi apoi a elimina contracţiile musculare care consumă multă energie, reducând mobilitatea ţesutului şi inhibând funcţiile organice. Muşchii, datorită contracţiilor fizice sau stresului psihologic, devin hiperexcitabili şi mai vulnerabili la agresiuni. Contracţiile acestora inhibă circulaţia sanguină şi limfatică. Astfel, o intervenţie asupra muşchilor diafragmei şi cutiei toracice permite sporirea ventilaţiei pulmonare şi deblocarea tensiunilor responsabile de bolile respiratorii – astm, bronşită cronică.

Toate aceste manipulări osteo – musculare permit tratarea aproape a tuturor patologiilor, în măsura în care se acţionează asupra sistemului nervos.

Osteopatia craniană

Această tehnică foloseşte manipularea plăcilor osoase ale craniului, bazate pe fluctuaţiile lichidului cefalorahidian. Atingerile terapeutului sunt foarte moi, abia perceptibile.

Masa cerebrală fiind legată direct, prin intermediul canalului rahidian, de osul sacru, orice punere în mişcare a structurii osoase craniene se manifestă printr-o mobilitate a sacrului, aceasta propagându-se la rândul său la toate nivelurile organismului.

Cutia craniană este compusă din 22 de oase articulate între ele prin structuri care datorită morfologiei lor particulare permit mişcarea. Lichidul cefalo – rahidian va fi supus unui mecanism fiziologic de pulsaţii ritmice spontane, care sunt independente de pulsaţiile cardiace şi de ritmurile respiratorii, difuzând fluctuaţiile sale spre canalul rahidian şi spre toate articulaţiile craniului. Mobilitatea oaselor craniului regularizează pulsaţiile ritmice spontane, dar toate contracţiile mecanice limitează mişcările legăturilor, modificând ritmul acestor pulsaţii ritmice. Aceste fluctuaţii au repercusiuni funcţionale importante.

La un adult sănătos aceste mişcări autonome au o frecvenţă de 6 până la 12 cicli/minut, ea diminuându-se în cazul disfuncţiilor organice. Osteopatul poate detecta această pulsaţie, punându-şi uşor mâinile pe capul pacientului, și poate manipula delicat oasele craniului pentru a le reda mobilitatea şi, astfel, pentru a aduce la normal mişcările respiratorii primare.

Homeopatia

Homeopatia este o metodă terapeutică ce utilizează substanţe naturale din cele trei regnuri animal, mineral şi vegetal, pentru a stimula mecanismele proprii de auto-apărare şi regenerare a organismului. Ea identifică şi îndepărtează cauzele fundamentale ale bolilor vindecând din interior.

Homeopatia tratează pacientul ca un întreg şi ia în considerare atât fizicul şi psihicul precum şi predispoziţia

ereditară, mediul şi modul de viaţă, alimentaţia, stressul persoanei respective.

Acolo unde medicina clasică suprimă simptomele, homeopatia stimulează sistemul imun al pacientului şi tratează mai complet şi mai eficace decât metodele care tratează separat suferinţa fizică.

Homeopatia tratează persoana nu boala, cauza nu simptomele.

Principiul de bază al homeopatiei datează încă din antichitate, de pe vremea lui Hipocrate, „părintele medicinii”, care a trăit în secolul V î.e.n.

Dr. Samuel Hahnemann, medic german, în 1790 a descoperit homeopatia şi în 1796 şi-a publicat teoriile şi experimentele care au la baza „forţa vitală”, capacitatea organismului de a răspunde bolii, precum şi Legea Similitudinii.

Homeopatia de astăzi este bazată pe date ştiinţifice, medicale. Tot mai mulţi medici (inclusiv medicul familiei regale a Angliei), veterinari şi stomatologi prescriu remedii homeopate în practica zilnică, fiind estimat la 500 de milioane numărul persoanelor care se tratează homeopat atât preventiv cât şi curativ.

Termenul de homeopatie vine din greceşte „homeos” = similar, identic şi „pathos” = boală, suferinţă. Principiul de bază al homeopatiei, tratarea bolii cu substanţa capabilă să o producă la omul sănătos, este cunoscut ca Legea Similitudinii.

Homeopatia vede simptomele ca semne ale luptei organismului împotriva bolii. Aceste simptome îl ghidează pe homeopat în alegerea substanţei naturale pe care o prescrie ca tratament şi care este lipsită de toxicitatea şi efectele secundare dăunătoare ale medicamentelor clasice.

Pentru a stimula organismul să vindece boala, medicul homeopat trebuie să găsească remediul corect care să corespundă în totalitate simptomelor fizice şi psihice ale pacientului.

Există peste 2500 de remedii homeopate. Orice substanţă existentă în natură este un potenţial remediu, însă substanţele naturale sunt prelucrate în laboratoare specializate, cu procedee care respectă standardele şi regulile internaţionale prevăzute de Farmacopeele homeopate din Statele Unite şi Europa.

Substanţa (provenită din plante, minerale sau animale) este macerată şi astfel se obţine tinctura mamă; din aceasta se ia o picătură care se diluează şi se agită în procesul de potenţare, de dinamizare. Acest procedeu se repetă până la obţinerea diluţiei infinitezimale dorite în scopul creşterii eficienţei terapeutice a remediului.

Remediile homeopate au puteri, concentraţii diferite în funcţie de numărul de diluţii la care a fost supusă substanţa. Aceasta este semnificaţia numărului care apare după numele remediului homeopat şi cu cât numărul este mai mare cu atât puterea remediului este mai mare. Remediile homeopate se găsesc în forme diferite cum ar fi: granule, globule (granule foarte mici), tablete, lichid, creme, supozitoare.

Fitoterapia

Fitoterapia (phyton = plantă, therapea = tratament) este o ramură a terapiei care se ocupă cu mijloacele de prevenire şi vindecare a bolilor prin remedii vegetale.

Tratamentul fito-terapeutic utilizează combinaţii de plante medicinale sub diferite forme (pulberi vegetale, macerate la rece, extracte hidro-alcoolice, siropuri, loţiuni, unguente naturale, şi nu numai) în vederea restabilirii

echilibrului şi a înlăturării cauzelor care au generat boala.

Utilizarea plantelor medicinale în procesul curativ, presupune din partea medicului cunoaşterea principiilor active din fiecare plantă, a părţilor utilizate, a acţiunilor farmacodinamice, a afecţiunilor în care plantele pot avea efect adjuvant. Combinarea mai multor plante se face respectând compatibilitatea dintre acestea iar dozele administrate au în vedere puterea activă a fiecărei plante.

Tratamentul se adresează fiecărui pacient şi nu afecţiunii în general. Are în vedere toate perturbările care au apărut în organism, corelaţia şi determinarea dintre mai multe afecţiuni.

Durata tratamentului durează între o lună şi şapte luni, în funcţie de afecţiune. Exista şi tratamente naturale pentru situaţii de urgenţă precum şi tratamente eficiente în boli considerate incurabile. Durata tratamentului este determinată cel mai adesea de perseverenţa şi corectitudinea pe care pacientul le manifestă în realizarea tratamen-tului şi de asocierea corectă cu alte terapii naturale.

Plantele medicinale reprezintă un domeniu incomplet studiat de mediile ştiinţifice oficiale. Soţii Kirlian descoperă la sfârșitul anilor 50 că plantele au un câmp bioenergetic. Ele sunt adevărate „relee” ce captează din mediu o anumită energie specifică. Prin administrarea de plante nesupuse vreunui tratament termic, aceste energii binefăcă-toare sunt aduse în aura pacientului generând transformări benefice uluitoare.

Doi cercetători, Luise Kolisko şi Ehrenfried Pfeiffer, redescopereau la începutul secolului XX faptul că tiparul energetic şi rezonanţa specifică plantelor se menţin şi pot fi evidenţiate pornind doar de la pulberea sau seva plantei.

Amestecând o soluţie de clorura de cupru cu seva proaspătă a unei plante, ei au remarcat apariţia în substanţa cristalizată, a formei precise a plantei din care seva fusese extrasă. Cunoscute sub numele de paligeneză, fenomenele de reapariţie a formei plantei pornind de la câteva fragmente de pulbere, cenuşă sau sevă au fost de natura să pună în evidenţă, într-un mod de netăgăduit existenţa „tiparelor" energetice ale plantelor.

Fitoterapia respectă principiul non noccrel (să nu faci rău!) Acupunctura

Acupunctura este o tehnică medicală chineză tradiţională de deblocare a chi-ului prin inserţia de ace în anumite puncte de pe corp pentru a echilibra forţele antagoniste yin şi yang. Chi-ul este o energie care se presupune că trece prin toate corpurile. Se consideră că această energie curge prin corp urmând 14 căi principale numite meridiane. Când yin şi yang sunt în armonie chi-ul curge liber prin corp iar persoana este sănătoasă. Când o persoană este suferindă, fie bolnavă fie rănită, există o obstrucţie pe unul dintre aceste meridiane. Medicina chineză tradiţională a identificat aproximativ 500 puncte specifice în care se pot insera ace pentru a obţine rezultate specifice.

Acupunctura se practică în China de mai bine de 2 000 ani (deşi unii cred că ar exista de 4 000 ani). Astăzi acele sunt îndoite, încinse sau chiar puse la curent electric slab, ultrasunete sau anumite unde de lumină. Dar indiferent de procedură, cercetările ştiinţifice nu au putut niciodată să demonstreze că deblocarea chi-ului prin acupunctură sau orice alte mijloace are efect asupra bolilor. Chi-ul este definit ca fiind nedetectabil de către metodele ştiinţei empirice.

O variantă a acupuncturii tradiţionale este reprezentată de terapia auriculară sau acupunctura urechii.

Aceasta este o metodă de diagnosticare şi tratament bazată pe concepţia fără suport teoretic că urechea este harta organelor din corp. De exemplu, o problemă cu un organ cum ar fi ficatul se tratează prin inserarea unui ac într-un anumit punct de pe suprafaţa urechii care se presupune a corespunde organului respectiv. Noţiuni similare legate de o parte a corpului care este considerată a reprezenta o hartă a organelor sunt folosite în iridologie, irisul este harta corpului, şi rcflexologie, talpa piciorului este harta corpului.

Medicina chineză tradiţională nu se bazează pe cunoştinţele fiziologiei modeme, biochimiei, nutriţiei, anatomiei sau altor mecanisme cunoscute de vindecare. De asemenea nu se bazează pe chimia celulei, circulaţia sângelui, funcţionarea nervilor sau existenţa hormonilor sau a altor substanţe biochimice. Nu există nicio legătură între meridianele folosite în medicina chineză tradiţională şi dispunerea organelor şi nervilor în interiorul corpului. Din cele 46 de reviste medicale publicate de Asociaţia Medicală Chineză niciuna dintre acestea nu este dedicată acupunctura sau altor practici medicale chineze tradiţionale. Şi totuşi, se estimează că între 10-15 milioane de americani cheltuiesc anual aproximativ 500 milioane de dolari pe acupunctură pentru a trata sida, alergii, astm, artrită, probleme cu rinichii şi vezica urinară, bronşita, constipaţie, depresie, diaree, ameţeli, răceli, oboseală, gripă, boli ginecologice, migrene, tensiune arterială mare, paralizii, sindrom post menstrual, sciatică, disfuncţii sexuale, fumat, stres, atac cerebral, tendinită şi afecţiuni ale vederii.

Studiile empirice asupra acupuncturii sunt încă la început. Astfel de studii ignoră noţiuni bazate pe metafizică şi caută să găsească legături cauzale între inserarea de ace în puncte de acupunctură tradiţionale sau netradiţionale şi

efectele fizice. Chiar şi aşa mulţi doctori tradiţionali şi spitale oferă servicii de acupunctură drept terapie complementară. Şcoala de medicină de la Universitatea din Los Angeles, California, are unul din cele mai complexe cursuri de acupunctură din SUA destinate doctorilor licenţiaţi. Programul de 200 ore este urmat de peste 600 de medici anual. Conform Academiei Americane de Acupunctură Medicală peste 4 000 de doctori sunt specializaţi în acupunctură în SUA.

In martie 1996 acele de acupunctură au fost declarate instrumente medicale destinate uzului de către profesioniști. Până atunci, acele de acupunctură erau considerate instrumente medicale de clasa a III-a, putând fi folosite doar în proiecte de cercetare aprobate.

Datorită statutului experimental, multe companii de asigurări au refuzat să acopere costurile cerute de acupunctură. Modificarea statutului a dus la mai multă practică în domeniu şi mai multe cercetări realizate folosind ace.

Cea mai des oferită explicaţie dată în apărarea acupuncturii este că aceasta funcţionează. Ce înseamnă acest lucru? Cu siguranţă nu înseamnă că în urma înfigerii acelor în corpul cuiva se deblochează chiul. In cel mai bun caz, înseamnă că uşurează vreo afecţiune medicală. Cel mai adesea înseamnă doar că pacientul este satisfăcut şi se simte mai bine momentan. Cercetările din ultimii douăzeci de ani au eşuat să demonstreze că acupunctura este eficientă împotriva orjcărei boli, iar efectele observate sunt probabil cauzate de o combinaţie de aşteptare, sugestie, contrairitare, condiționare și alte mecanisme psihologice. Pe scurt, majoritatea rezultatelor benefice înregistrate se datorează schimbării stării de spirit, efectului placebo și erorii

regresive.

Doar pentru că durerea a dispărut după şedinţa de acupunctură nu înseamnă că este un rezultat al tratamentului. Durerea cronică în general apare şi dispare. Un tratament alternativ aşa cum este acupunctura este de ajutor doar când durerea atinge nivelul maxim. Regresia naturală va determina scăderea intensităţii durerii odată ce a atins nivelul maxim. De asemenea, mult din sprijinul acordat acupuncturii se bazează pe dovezi sub formă de mărturii ale clienţilor mulţumiţi. Din nefericire, pentru fiecare anecdotă despre cineva a cărui durere a scăzut prin acupunctură se poate să existe o anecdotă despre altcineva a cărui durere nu s-a ameliorat, însă nimeni nu înregistrează eşecurile.

Cu toate acestea este posibil ca inserarea de ace în corp să aibă unele efecte benefice. Cel mai mare succes se obţine în zona de control a durerii. Studiile au arătate că multe puncte de acupunctură sunt bogate în terminaţii nervoase. Unele cercetări arată că inserarea de ace în anumite puncte afectează sistemul nervos şi stimulează producerea de analgezice naturale cum sunt enorfinele şi enchefalina de către organism şi determină eliberarea anumitor hormoni neurali inclusiv serotonina. O altă teorie sugerează că acupunctura blochează transmisia impulsurilor cauzate de durere către sistemul nervos central.

Există dificultăţi întâmpinate de orice studiu al durerii. Nu numai că măsurarea durerii este complet subiectivă, dar acupuncturiştii tradiţionali evaluează succesul tratamentului subiectiv bazându-se pe propriile observaţii şi răspunsurile pacienţilor mai de grabă decât pe teste obiective de laborator. Mai mult, multe persoane care jură că acupunctura funcţionează adesea fac multiple schimbări în viaţă în acelaşi

timp ceea ce face dificilă izolarea factorilor cauzali semnificativi într-un grup de control.

Unele studii dedicate acupuncturii sprijinite de Biroul de Medicină Alternativă de la Institutele Naţionale de Sănătate încearcă să mimeze grupuri de control tradiţionale necesare studiilor, dar niciun studiu de control nu va înregistra dacă chi-ul a fost deblocat sau dacă yin şi yang sunt sau nu în armonie. Studiile de control care folosesc măsurători obiective ale succesului tratamentului ar putea totuşi determina cât din succesul acupuncturii se datorează nici mai mult nici mai puţin decât estimării subiective a părţilor interesate. Astfel de studii ar putea determina şi dacă unele efecte sunt de lungă ori scurtă durată.

In final, acupunctura nu este firă riscuri. Există rapoarte ale unor cazuri în care au fost perforaţi plămâni şi vezici, ace rupte şi reacţii alergice la ace conţinând alte substanţe în afară de oţel chirurgical. Acupunctura poate fi dăunătoare fetusului la începutul sarcinii deoarece poate stimula producţia de hormon adenocorticotrop şi oxitocina care afectează travaliul. Există de asemenea posibilitatea apariţiei unei infecţii datorită acelor nesterilizate. Iar unii pacienţi vor suferi din simplu motiv că au evitat un tratament eficient cunoscut al medicinii moderne.

Surse:

1. Jacqueline Young, In: Complementary Medicine for Dummies, pg. 24-44

2. The National Council Against Health Fraud Positiun Paper oii Acupunctura (http://ww. ncahf. org/pp/acu. html)

3. Acupuncture, Oigong. and iTTChmese Medicineî” (http://\\w.quack\vatch.com/01QuackeryRelatedTopics/acu. htnil)

4. Tradiţional Medicine and Pseudoscience in China: A

Report of the Secund CSI COP Delcgation (http://www.csicop. org/si/9607/china. html)

5. The Historv of Acupuncuture in China (http://vvw. healthy. nct/scr/article. aspf 1 D= 1819)

O NOUĂ SURSĂ DE ALIMENTARE PENTRU INIMILE ARTIFICIALE

în organismele umane sunt implementate, din ce în ce mai mult, dispozitive electronice.

Unele din cele mai pretenţioase sisteme introduse în corpul uman, precum inimile artificiale, sunt prea mari consumatoare de energie pentru a fi alimentate de la baterii şi, ca urmare, trebuie să fie alimentate din afara corpului.

O variantă pentru transmiterea alimentării necesare în corp constă în trecerea (introducerea) unui cablu chiar prin piele. Această variantă este posibilă, dar există un pericol permanent: infectarea.

Transfonnatoarele, având o bobină în exteriorul corpului şi o bobină în interior, elimină problema infectării. Din păcate, randamentul acestui mod de cuplare este compromis, deoarece pielea este groasă.

Intr-un articol trimis revistei Electronic Letters a Institutului Inginerilor Electrotehnici IEE (volumul 35, numărul 2), o echipă a Universităţii Tehnice Nanyang din Singapore descrie un transformator transcutanat care poate transmite o putere de 20 W cu un randament de 90%.

Transformatorul foloseşte o geometrie neobişnuită (vezi figura). Miezul primar îl constituie ferita în jurul căreia se bobinează o înfăşurare având 21 de spire. Miezul secundar este realizat dintr-o bandă de metal amorf şi are 27 de spire.

ÎEd & surarea primai» Mâez de ferita

Pentru reducerea pierderilor determinate de efectul pielii, pentru ambele înfăşurări se foloseşte conductor de bobinaj realizat din mai multe liţe subţiri, izolate.

Puterea electrică este asigurată de un oscilator exterior cu frecvenţa de 100 kHz, redresarea efectuându-se în interiorul corpului uman. Randamentul de cuplare (transfer) între înfăşurări este de 65% în cazul unei grosimi a pielii de 5 mm.

RADIAŢIILE IONIZANTE – PERICOL PENTRU SĂNĂTATE – Expunerea organismului uman la o doză mare de radiaţii ionizante (radiaţii X, gamma, alfa, beta, neutroni, etc), de peste 2000 de ori doza primită din fondul natural de iradiere, poate duce la decese prin boala de iradiere, care survine în câteva săptămâni. Aceaşi doză dacă este luată numai o parte a corpului (mână, picior sau în cazul foarte rar al unor investigaţii medicale cu radiaţii X), poate avea ca urmări efecte locale (arsuri la nivelul pielii, sterilitate, dacă sunt iradiate gonadele – testicule sau ovare).

La originea cancerului sunt incriminate şi radiaţiile ionizante în diferite doze (cât priveşte probabilitatea de apariţie a cancerului radioindus, se poate face aceaşi analogie cu fumat-cancer); acesta poate apare ca efect tardiv la grupuri de persoane expuse la doze de iradiere o perioadă mai mare de timp. Dacă nu toate bolile de cancer sunt fatale; astfel, mortalitatea în urma cancerului tiroidian indus de radiaţii este de cca. 5%, în timp ce la cancerul de sân este de 50%.

Alt efect al iradierii îl reprezintă defectele ereditare (malformaţiile), a căror probabilitate de apariţie depinde de doza de iradiere. Radiaţiile ionizate, chiar şi la doze mici, dar repetate, induc mutaţii în structura acidului

dezoxiribonucleic (ADN) – purtătorul informaţiei ereditare din celulele sexuale (spermatozoizi şi ovulele), care se pot manifesta în generaţiile următoare sub formă de malformaţii. Iradierea gonadelor este potenţial dăunătoare numai dacă se realizează înainte sau în timpul perioadei de reproducere, depinzând astfel de vârstă.

Omul, ca de altfel materia vie, este expus la doze mici de radiaţii care provin din mediul în care trăieşte. Se consideră că orice doză de iradiere peste fondul natural (cca. 2 mSvl) produce un risc suplimentar de apariţie a unor efecte, mai mult sau mai puţin detectabile.

Pentru efectele care apar la expunerea la o doză mare de iradiere, există în mod clar un prag, deci aici se poate discuta despre o relaţie doză-efect. Această iradiere se poate realiza atât prin acţiuni teroriste, cât mai ales datorită unor accidente sau incidente nucleare, în cadrul unor activităţi unde se utilizează surse puternice de radiaţii (gammadefectoscopie, terapie cu cobalt-60, cesiu – 137 sau radiu- 226, defecţiuni majore la reactorii nucleari, la uzinele de reprocesare a combustibilului nuclear uzat etc.).

Acţiunile teroriste se pot realiza:

— cu surse închise de radiaţii gamma sau neutroni, dar care sunt detectate cu aparatură dozimetrică de control an ti terorist. Printre radionuclizii posibil de utilizat în acest scop sunt enumeraţi: cesiu – 137, cobalt-60, iridiu-192, californiu-252. Pentru transportul unor surse cu radioactivitate mare sunt necesare containere masive de protecţie iar acest lucru este totuşi uşor de observat de personalul cu sarcini în domeniul pazei obiectivelor.

— cu surse deschise (lichide sau pulberi) de radionuclizi care emit radiaţii alfa sau beta – mult mai periculoase în contaminările interne, posibil de introdus în

produsele alimentare solide şi lichide. Această cale de iradiere, prin contaminarea unor produse, este mult mai dificil de evidenţiat cu aparatura dozimetrică portabilă (constând, de obicei, numai în sonde dozimetrice gamma) din dotarea specialiştilor de control antiterorist. Astfel, toate produsele alimentare şi băuturile de orice fel trebuie analizate în cadrul Centrului de Medicină Preventivă, unde, cu aparatura din dotare, pot fi detectaţi radionuclizii alfa sau beta emiţători. Dintre radionuclizii incriminaţi în contaminări de acest gen, mai periculoşi par a fi stronţiu-90, plutoniu-239, plutoniu-240. In ceea ce priveşte uraniul natural (unde predomină U-238) sau cel îmbogăţit cu U-235, ambii radionuclizi prezintă atât toxicitate chimică cât şi radioactivă (clasificată, totuşi, în grupa de radiotoxicitate mică), mai ales dacă sunt preluaţi sub formă de compuşi solubili în apă.

Măsurile de control luate de specialiştii cu atribuţii în domeniul protecţiei demnitarilor trebuie să prevadă şi aceste posibilităţi de terorism, mai ales că pe plan intern şi internaţional au fost semnalate numeroase furturi sau deturnări de surse radioactive puternice. Incidentele nucleare (contaminări radioactrive cu diverşi radionuclizi sau/şi iradieri accidentale de persoane în interiorul unităţii nucleare), prin numărul relativ redus din ţara noastră, au o importanţă locală, deoarece afectează numai sănătatea persoanei care lucrează cu surse radioactive.

Accidentele nucleare care au avut loc la diverşi reactori nucleari energetici sau uzine de reprocesare a combustibilului nuclear uzat, pe lângă contaminarea uneori masivă a biosferei, au produs şi numeraose victime. Accidentul nuclear de la reactorul nr.4 al Centralei Nucleare Electrice de la Cernobâl (Ucraina), din primăvara anului

1986, a avut un impact destul de mare, mai ales asupra populaţiei din Ucraina şi Belarus. In ceea ce priveşte populaţia altor ţări europene, deci şi cea a României, a fost, iniţial, mai mult un impact psihologic. In perioada de după accident (mai ales în lunile mai şi iunie), populaţia ţării noastre nu a fost suficient de bine informată despre nivelul de contaminare radioactivă a factorilor de mediu şi a alimentelor, precum şi despre posibilele efecte asupra sănătăţii omului.

Specialiştii au efectuat măsurarea nivelului de contaminare radioactivă, au determinat dozele de expunere primite de om şi au evaluat chiar şi riscurile tardive asupra sănătăţii oamenilor în cazul nerespectării normelor de radioprotecţie recomandate de Ministerul Sănătăţii. Nivelul de contaminare cu radionuclizi periculoşi pentru om (Iod-131, Cesiu-137 şi Stronţiu-90) a fost foarte ridicat în lunile mai – iulie 1986. Radionuclidul 1-131 a prezentat un nivel de contaminare de ordinul miilor sau sutelor de mii de Bq2 /kg de produs, dar a dispărut relativ repede prin dezintegrare radioactivă (având o perioadă de înjumătăţire fizică de 8,1 zile).

Dacă 1-131 a contaminat omul, atât prin respiraţie (iodul este un gaz foarte volatil), cât şi prin alimentele contaminate în anii 1986 şi 1987, după 1987, nivelul de contaminare cu aceşti doi radionuclizi a scăzut rapid, ajungând ca în anii 1990-1991 să atingă valorile existente înainte de accident, datorită căderilor radioactive (fall-out) date de testele nucleare realizate, mai ales înainte de 1963, de fosta URSS şi SUA.

In prezent, nivelul de contaminare a aerului, apei potabile şi alimentelor cu radionuclizi rezultaţi în urma accidentului de la Cernobâl este relativ identic cu cel existent

înainte de accident. Dacă în 1986 şi 1987 Cs-137 se situa în organismul uman la câteva mii de Bq, datorită metabolizării rapide, conţinutul său a scăzut repede, astfel că în 1990 nu a mai putut fi decelat prin metode obişnuite. In schimb Sr-90, care se fixează în sistemul osos, este puţin metabilozat şi astfel că radionuclidul acumulat după accident se va menţine mult timp în organismul uman realizând, este adevărat, doze mici de iradiere la nivelul măduvei roşii hematogene.

Efectele asupra populaţiei din ţara noastră se estimează că vor fi greu de evidenţiat, având în vedere doza totuşi mică de iradiere primită, de cca. O jumătate din fondul natural de iradiere.

Specialiştii în domeniul igienii radiaţiilor au început o serie de studii epidemiologice pentru a evidenţia efectele induse radiogenic de accidentul de la Cernobâl. Astfel, incidenţa malformaţiilor congenitale sau a leucemiei la copii, cei mai sensiblil la doze mici de iradiere, este relativ asemănătoare înainte şi după acest accident nuclear.

Fără a nega posibilitatea creşterii incidenţei în timp a unor afecţiuni maligne în ţara noastră, legate de accidentul nuclear, trebuie subliniat că în teritoriile imediat învecinate Centralei Nucleare Electrice de la Cernobâl efectele asupra sănătăţii populaţiei sunt deja considerabile. Astfel, în Belarus, incidenţa cancerului tiroidian (cancer posibil indus prin radiaţiile date de 1-131, cu perioadă de latenţă de cca. 5 ani) a crescut de la 2-3 cazuri în anii 1986-1987, la 55-67 de cazuri în 1991-1992.

Există şi la noi în ţară preocupări privind corelarea apariţiei unor cancere tiroidiene, mai ales la copii din zonele contaminate radioactiv după accident, dar observaţiile de până acum nu arată o creştere semnificativă a incidenţei acestui tip de cancer.

MAXIME

ŞI

CUGETĂRI CELEBRE

1. Omul trebuie să aibă şi prieteni şi duşmani.

2. Prietenii îl vor învăţa ce trebuie să facă, iar duşmanii îl vor obliga să facă ce trebuie.

3. Sunt succese care te înjosesc şi înfrângeri care te înalţă. (N. Iorqa)

4. Ca să înţelegi că eşti prost trebuie totuşi să îţi meargă mintea (Georges Bmssens)

5. Viaţa trebuie înţeleasă privind înapoi dar, trebuie trăită privind înainte. (IGrkcjjaard)

6. Timiditatea un defect al oamenilor mari, tupeul defectul oamenilor mici. (Mmrice Coyaud)

7. Nu trebuie să fii trist că n-ai fost remarcat. Fii trist că n-ai făcut nimic remarcabil. (Confucius)

8. Este de o mie de ori mai bine să fii optimist şi să te înşeli, decât să fii pesimist şi să ai dreptate. (Jack Penn)

9. Toată lumea se plânge că nu are memorie, dar nimeni nu se vaită că nu are logică. (La Rochefoucault)

10. Nu voi fi un om obişnuit pentru că am dreptul să fiu extraordinar. (Peter O'Toole)

11. Dacă ceea ce ai făcut pare simplu înseamnă că nu ai făcut încă totul. (Donald Westlake)

12.0 personalitate este aceea care se dăruieşte nu se justifică. (Petre Ţuţea)

13. Numai după invidia altora îţi dai seama de propria ta valoare. (Tudor Muşatescu)

14. Nu judecaţi oamenii după cei cu care se adună. Nu uitaţi că Iuda avea aici iresponsabili. (Ernest Heminjpvay)

15. Focul întăreşte întotdeauna ceca ce nu poate distruge. (Ocar Wildc)

16. Experienţa este cel mai dur profesor, pentru că întâi îţi dă testul şi apoi îţi spune care era lecţia. (Veronon Laiv)

17. Toţi trăim sub acelaşi cer, dar nu toţi avem acelaşi orizont. (Konrad Adenauer)

18. Dacă găseşti un drum filră obstacole probabil că drumul acela nu duce nicăieri. (J.F. Kcnnedy)

19. înainte să vă supăraţi pe cel care vă pune la treabă, amintiţi-vă că firă presiune nu se formează diamantele. (Mciry Case)

20. Adevărul este pretutindeni, dar nu-1 recunoaşte decât cel care-1 caută. (N. Iorga)

21. Nu te teme niciodată de umbre, ele arată că există lumină în apropiere. (Gary Sinise)

22. Oamenii eficienţi sunt cei mai mari leneşi, dar sunt nişte leneşi inteligenţi. (David Dunham)

23. Bine ne pot face numai unii oameni; rău ne pot face toţi. (Garcian)

24. Tinerii nu ştiu, iar bătrânii nu mai ştiu. (proverb tailandez)

25. Deoarece lunea aceasta pică într-o marţi din ziua de miercuri, întâlnirea noastră săptămânală de joi va avea loc vineri, sâmbăta aceasta într-o duminică, pentru că duminica e zi liberă. (Red Skelton, anunţ premiat de New Tork Times)

26. Cea mai înverşunată luptă este cu tine însuţi, te afli în ambele tabere. (Voltaire)

27. Nimic nu costă mai mult decât neştiinţa. (Legea lui Moisil)

28. Munca în echipă presupune să pierzi jumătate din timp explicându-le celorlalţi de ce nu au dreptate. (George Wolinski)

29. Nu-ţi fie teamă să înaintezi prea încet. Teme-te dacă te opreşti. (Sun Tzu)

30. Oamenii sunt ca vinurile. Cu timpul fie devin din ce în ce mai buni, fie se transformă în oţet. (Papa Ioan al XXIII-lea)

31. în viaţă nu este suficient că ai ales drumul cel bun. Dacă nu mergi repede înainte, te calcă în picioare cei care vin din urmă. (Will Rogers)

32. Mulţi indivizi din societatea modernă sunt ca barcagii: trag de vâsle dar stau cu spatele la viitor. (Henry Coandâ)

33. Dacă vrei să ştii cine este un om, dă-i o funcţie de conducere. (Robert Brasillaeh)

34. E loc sub soare pentru toată lumea. Mai ales că toată lumea vrea să stea la umbră. (Jules Renard)

35. Să fii liber nu înseamnă să faci tot ce vrei, ci să ştii că poţi să vrei. (Jean Paul Sartre)

36. Lenea este mama tuturor viciilor, dar fiind o mamă trebuie respectată. (Robert Prost)

37. Dacă vrei să faci pe cineva bogat nu-i spori puterea ci i-ai din dorinţe. (Epicur)

38. Nu munci atât de mult, că nu mai rămâne timp să câştigi bani. (proverb evreiesc)

39. Eficienţa este cea mai inteligentă formă de lene. (David Dunham)

40. Când toată lumea îţi dă dreptate ori eşti al naibi de deştept ori eşti patron. (Andre Birabeau)

41. Primul om care a preferat să înjure decât să dea cu piatra poate fi considerat inventatorul civilizaţiei. (Sigmund Freude)

42. înţeleptul nu spune ce ştie, iar prostul nu ştie ce spune. (proverb turcesc)

43. Râsul este ca ştergătorul de parbriz: nu opreşte ploaie dar îţi permite să îţi vezi de drum. (Jeanne Wasbor)

44. Curiozitatea îi împinge pe unii să descopere America, iar pe alţii să asculte pe la uşă. (Jose Maria Eca de Quinteros)

45. Moarte nu vine odată cu vârsta ci odată cu uitarea (Gabriel Garcia Marques)

46. Când vezi că ai aceeaşi părere ca majoritatea este bine să mai reflectezi o dată. (Mark Twain)

47. Dacă ai impresia că educaţia e scumpă atunci încearcă să vezi cum e ignoranţa. (Andy Mclntyre)

48. Leneşul are întotdeauna chef să facă ceva dar începând de mâine. (Vauvegnades)

49. Gluma e o trăsură bună pentru adevăr. (Francis Bacon)

50. Nimeni nu e de neînlocuit dar – uneori – este nevoie de mai multe persoane pentru a înlocui una singură. (Claire Martin)

51. Violenţa este ultimul refugiu al incompetenţei. (Isaac Asimov)

52. Memoria schimbă culoarea amintirilor. (Jacques Bainville)

53. Dorinţa nemăsurată de putere i-a făcut şi pe unii îngeri să se prăbuşească. Oamenii nu au cum să scape. (Francis Bacon)

54. Cel mai greu lucru de păstrat e echilibrul. (Jean Grenier)

55. Critica este un lucru pe care poti să-l eviţi nespunând nimic, nefiicând nimic şi nefiind nimic, (anonim)

56. Cine vrea să spună ceva interesant trebuie să mintă puţin. (Antoine de Saint Exupery)

57. A gândi liber e mare lucru. A gândi corect e şi mai

mare lucru. (La intrarea din universtatea Uppsala)

58. Nimic nu este mai scump decât ceea ce primeşti gratis, (proverb japonez)

59. Nu e greu să fii darnic azi. Greu este să nu regreţi mâine. (Jules Renard)

60. România este o ţară pe care cu cât o cunoşti mai bine cu atât o înţelegi mai puţin. (Jonathan Scheele)

61. Inteligenţii se împart în două: buni şi răi. Proştii se împart în una: răi. (G. Ibrâilcanu)

62. Oboseala şi lenea au aceleaşi simptome. (Bissabe de Soleil)

63. Când ai 10 paşi de făcut, 9 paşi sunt jumătatea drumului. (proverb chinezesc)

64. Anumite lucruri sunt imposibil de cunoscut. Dar este imposibil de aflat care sunt acestea. (Murphy)

65. Există bătălii pe care e bine să le ocoleşti; nu din teamă că le-ai putea pierde, ci pentru că ai deveni ridicol câştigându-le. (Gelu Negrea)

66. Problemele care există acum în lume nu pot fi rezolvate de minţile care le-au creat. (Einstein)

67.0 conducere în trei nu funcţionează decât atunci când unul este bolnav şi altul în concediu. (H. Van Loon)

68. Nimeni nu e destul de inteligent ca să poată convinge un prost că e prost.

69. Orice linguşitor trăieşte pe cheltuiala cui îl ascultă. (La Fontaine)

70. A face pe prostul la timpul potrivit este cea mai mare înţelepciune. (Cicero)

71. Când munceşti joacă-te. Munca, dacă este o datorie te ucide. (Max Jacob)

72. Niciodată nu se minte atât de mult ca în timpul unor alegeri, în timpul unui război sau după o vânătoare.

(Clemenceau)

73. Un prost care nu spune niciun cuvânt nu se deosebeşte de un savant care tace. (Moliere)

74. A fi inteligent presupune a folosi şi inteligenţa altora. (Richard Aladjemoff)

75. In politică prostia nu este un handicap.(Napoleon)

76. Când statul nu plăteşte profesorii copii sunt cei care vor plăti. (Guy Bedos)

77. Cu cât regula e mai strictă cu atât capul care a conceput-o e mai prost. (Jean Ac la Bruyere)

78. Când apare un om deştept pe lume poţi să-1 recunoşti după faptul că toţi proştii îl urăsc. (Bisanne de Soleil)

79. Analfabetul viitorului nu va mai fi cel care nu ştie să citească, ci cel care nu ştie să înţeleagă. (Alvin Tofflcr)

80. Singurul lucru mai rău decât să fii vorbit pe la spate este acela să fii ignorat total. (Oscar Wilde)

81. Dacă aştepţi momentul potrivit te întrec alţii care nu-1 aşteptă. (WoodyAUen)

82. E bine să ai putere, dar e mai bine să n-ai nevoie de putere. (Gandhi)

83. Prea multe informaţii îţi crează impresia de vid. (Jean Pierre April)

84. Dacă ar trebui să ne gândim la tot norocul pe care l-am avut fără să-1 merităm, n-am îndrăzni să ne plângem de nenoroc. (Jules Renard)

85. Nicio răzbunare nu e mai mare decât uitarea. (Baltasar Gracian)

Stranger Secret Files Nr.004-E Cercetător ing. Eugen Bărgăoanu

APARATE R A D I O N I C E

AIM GROUP

Grup de cercetare în domeniul ştiinţelor de frontieră

Seria aparatelor mileniului III

AIM GROUP reprezintă un grup cercetători în domeniul ştiinţelor de frontieră (parapsihologic, trezirea puterilor subconştiente, terapii alternative, experienţe spirituale). Cercetările noastre au început încă din anul 1986 iar existenţa noastră ca grup datează din anul 1993. Rezultatele pe care le-am avut studiind şi experimentând acest domeniu ne-au condus la realizarea acestor aparate care sperăm să vă atragă şi pe dumneavoastră către transformarea şi căutarea interioară.

MIND SYNERGY MILLENIUM

Mind Synergy Millenium este un dispozitiv de stimulare cerebrală cu ajutorul unor stimuli luminoşi şi auditivi care produc o stare de echilibrare şi armonizare la nivelul creierului şi implicit la toate cclelalte nivele. Funcţionarea creierului pe ritmuri joase trezeşte puterile subconştientului.

Efecte obţinute în urma utilizării:

relaxare instantanee, mai profundă decât oricare alt gen de relaxare, cu efecte de durată;

stimulează capacităţile de relaxare şi refacere ale organismului;

refacere şi regenerare psiho-mentală;

elimină stresul şi tulburările legate de fluxul vieţii cotidiene;

elimină insomnia şi ameliorează somnul;

normalizează activitatea creierului în ceea ce priveşte conlucrarea celor două emisfere cerebrale;

creşte puterea de învăţare, apar procese de învăţare

accelerata;

stimulează procesele memoriei;

stimulează creativitatea ştiinţifică şi artistică;

trezeşte şi amplifică disponibilităţile superioare: meditaţie, intuiţie, capacitatea de concentrare mentală, luciditatea, puterea de focalizare şi concentrare;

stimulează capacităţile mentale latente: se pot trezi forme de clarviziune, telepatie, precogniţie ş.a.;

trezeşte şi amplifică puterile subconşriente în sens benefic (apar lanţuri de sincronicităţi care fac posibilă materializarea gândurilor);

apar stări de proiecţie astrală, de visare conştientă.

Utilizarea aparatului este extrem de uşoară, conţine programe elaborate pentru diverse scopuri (relaxare, regenerare, focalizare, eliminarea stresului, amplificarea vitalităţii, proiecţii astrale conştiente etc.); nu are efecte secundare nocive.

BIOSYNERGY

BioSynergy este o baterie bioenergetică ce permite regenerarea organismului uman graţie fenomenelor de rezonanţă care se stabilesc între corpul fiinţei umane şi sfera energedcă a unui metal (standard se livrează cu aur). Practic acest aparat generează procese de transmutare la nivelul corpului, astfel încât organismul începe să sintetizeze singur aurul respectiv. Ca urmare, în corp creşte cantitatea de aur, aur care este produs chiar de către organismul ce preia de la aparat doar o anumită structură informaţională. Creşterea cantităţii de aur din corp reglează armonios toate funcţiile corpului. Efectele principale sunt focalizate asupra glandelor pineală şi hipofiză.

BioSynergy a contribuit la vindecarea unor maladii grave cum ar fi cancerul, artrita şi anumite forme de paralizie.

Edgar Cayce, vestitul medium american, a insistat personal asupra importanţei acestui gen de aparate considerându-le superioare oricărei alte metode. De altfel, el susţinea că acest gen de aparate dublează speranţa de viata.

Efectele principale sunt legate de restabilirea şi îmbunătăţirea funcţiilor memoriei, reîntinerire şi ameliorarea tuturor deficienţelor legate de creier şi memorie, armonizarea funcţionării tuturor glandelor corpului:

creşte imunitatea şi amplifică procesele de vindecare (Cayce îl indica în aproape toate bolile);

reduce stresul până la dispariţia sa totală;

ameliorează şi diminuează riscul de apariţie a metastazelor în cancer;

reduce procesele de îmbătrânire şi senilitate (scleroze, dificultăţi auditive, pierderea vederii etc.);

încetineşte degenerescenta mentală în boala lui Alzheimer; reduce şi chiar elimină leziunile sau tumorile creierului (Cayce afirma că poate reface complet creierul);

ameliorează boli cum sunt handicapurile mentale, absenţa coordonării cerebrale, anumite fonne de paralizie;

accelerează puternic procesele de dezintoxicare; produce ameliorări în hipertensiune, surditate, obezitate; durerile reumatice dispar complet în câteva săptămâni; coeficientul de inteligenţă poate creşte cu până la 15-20

unităţi;

memoria se îmbunătăţeşte remarcabil.

Este extrem de uşor de folosit şi poate fi utilizat şi în timpul somnului. Efectele care apar sunt în exclusivitate

pozitive.

Aparat de protecţie contra radiaţiilor nocive şi amplificarea vitalităţii.

Efecte:

— protejează împotriva radiaţiilor telefoanelor mobile, ecranelor TV, calculatoarelor, cuptoarelor cu microunde, liniilor de înaltă tensiune, radioemiţătoarelor;

— amplifică vitalitatea;

— creşte potenţa;

— fortifică sistemul imunitar şi grăbeşte procesele de vindecare;

— creşte rezistenţa la oboseală şi stres;

— măreşte capacitatea de efort;

— amplifică starea de atenţie;

— generează o frecvenţă benefică la nivelul creierului;

— protejează împotriva influenţelor subtile nocive (gânduri negative proiectate spre subiect, magie neagră etc.);

— protejează împotriva stresurilor geopatogene (radiaţii Hartmann, radiaţii nocive cauzate de anomalii terestre etc.);

VITAL PROTECT

— măreşte rezistenţa la poluarea fonică;

— protejează câmpul vital al subiectului în zonele aglomerate din oraşe sau în medii cu câmpuri subtile joase (spitale, cimitire, locuri în care se produc frecvent accidente), case cu rezonanţe maladive;

— elimină problemele legate de decalajul de fus orar.

MIND BOOSTER

Amplifică şi materializează forţa mentală şi câmpul bioenergetic propriu. Face parte din seria aparatelor radionice şi este foarte simplu de utilizat.

Efecte:

— apă distilată expusă unei influenţe timp de 30 de minute îşi schimbă complet gustul, se încarcă cu principiul respectiv şi se simt mici descărcări în gură atunci când este băută;

— boli uşoare cum ar fi ulcer (chiar cu nişă), inflamaţii, răni, se vindecă în câteva zile;

— boli grave cum sunt cancerul, meningita etc. suferă ameliorări vizibile după 7-8 zile;

— plantele şi animalele care folosesc apă încărcată cu MIND BOOSTER cresc remarcabil mai repede decât în mod obişnuit;

— aspecte legate de planul material (de exemplu resurse financiare) se manifestă destul de repede dacă sunt integrate unui scop spiritual sau umanitar;

— câmpurile de protecţie pentru diverse influenţe nocive (magie, gânduri negative) îşi fac efectul imediat;

— influenţele spirituale transmise cu aparatul se simt aproape instantaneu;

— amplificarea şanselor în timpul unor evenimente (examene, teste, probe, concursuri) este percepută ca un lanţ de sincronicităţi favorabile care vă fac să treceţi cu succes evenimentul respectiv.

ATLANTIS

Aparat radionic extrem de puternic, capabil să manifeste şi să materializeze rapid orice gând sau intenţie

benefică. Conţine în el sisteme complexe şi elemente de acord precise care îl fac extrem de puternic şi utilizabil în diverse domenii.

Efecte:

— durerile uşoare în diverse părţi ale corpului dispar în mai puţin de jumătate de oră;

— bolile uşoare suferă evoluţii pozitive radicale în mai puţin de o săptămână;

— hemoragiile interne pot fi stopate în câteva ore;

— boli mai grave suferă ameliorări vizibile în mai puţin de 7-8 de zile de acţiune.

Din punct de vedere spiritual apar multe înţelegeri şi conexiuni, astfel încât utilizând Atlantis fiinţa învaţă să comunice cu Şinele său producându-se veritabile salturi de conştiinţă indiferent de domeniul în care este utilizat aparatul. De altfel, în timp, această comunicare cu Şinele face ca operatorul să manifeste direct toate aceste elemente, fără ajutorul aparatului.

— Blocajele care survin la diverse niveluri din corp sunt eliminate rapid;

— dinamizarea centrilor de forţă este percepută aproape instantaneu;

— inducerea unor stări meditative apare chiar din timpul acordului aparatului;

— atingerea unor scopuri declanşează un lanţ de sincronicităţi care duc la realizarea magică a scopului propus.

Experienţele pe care le-am făcut asupra modului de cristalizare a unor săruri a pus în evidenţă că după doar 20 de minute de acţiune cu Atlantis asupra unei astfel de soluţii, modul de cristalizare se schimbă complet conform influenţei care a fost manifestată. De asemenea, experienţele făcute pe

culturi de bacterii arată că modul de aranjare şi ritmul de înmulţire pot fi modificate radical folosind acest aparat.

Acest aparat presupune o anumită sensibilitate din partea celui care îl utilizează, sensibilitate care se trezeşte destul de repede lucrând cu Atlantis, deoarece el are un sistem de acord de genul dispozitivelor radiestezice.

Aparatul este conceput pentru a putea fi utilizat în cele mai diverse domenii ca o unealtă profesionistă şi urmăreşte să pună la dispoziţia utilizatorilor un sistem extrem de performant la un preţ acceptabil.

S-au obţinut rezultate foarte bune în experimente radiestezice, dar şi în unele domenii mai speciale, cum ar fi fotografii la distanţă sau în absenţa subiectului, chiar şi în experimente de transcomunicaţie.

Site: www.aimgroupstore.com

Email: marketing@aimgroup. ro

CUPRINS

POSTFAŢĂ

Am iniţiat această colecţie cu scopul de a prezenta

publicului larg unele din faptele şi întâmplările ce sunt oculte sau mai puţin accesibile cunoaşterii generale.

Vom supune atenţiei acele fapte şi întâmplări, ce conţin un oarecare grad de stranietate, ciudăţenie, insolit, abscons, ocult sau bizar.

Un capitol special în fiecare număr, îl vom acorda cunoaşterii enigmelor şi misterelor din spaţiul mitic, cultural, tehnico-ştiinţific şi etnic românesc.

Vom discuta diferite subiecte considerate tabu, delicate sau controversate.

Vom reveni, de câte ori va fi necesar, pentru a elucida orice mister sau controversă în măsura datelor noi, ce le vom obţine. Suntem deschişi colaborării, faţă de cei ce ne vor trimite diferite materiale (texte sau întâmplări, documente foto, scheme, etc.) din domeniul OZN, al paranormalului şi ocultismului, acestea, în raport de valoare, urmând să fie publicate pe site-ul Centrului de Studii Psihotronice şi Ufologice şi FAN OZN CLUB-ului sau în prezenta colecţie, Stranger Secret Files.

Cei ce vor avea lucruri interesante de împărtăşit şi celorlalţi, o vor putea face şi în cazul unor emisiuni radio sau de televiziune.

Din numărul doi al colecţiei avem şi un capitol de dialog cu cititorii.

Cei ce vor să trimită sugestii, observaţii sau colaborări, cu privire la această colecţie, o pot face, pe adresa:

Emil Străinu C.P. 79-32
Oficiul Poştal 79
Sectorul 2
Bucureşti

Aşteptăm scrisorile dumneavoastră cu privire la conţinutul colecţiei.

NIHIL SINE DEO Lumina şi pacea să vă însoţească pretutindeni!

EDITURA ORFEU 2000

www.otfeu2000.ro

Vă oferă:

— Cărţi din domeniile: Sănătate, ecologie Românii şi strămoşii lor Spiritualitate, religie Evoluţie personală Ştiinţă şi spirit

Arta de a reuşi Divinaţie

Fenomene şi puteri oculte Enigme, ipoteze

— Cristale şi pietre fine

— Beţişoare parfumate şi esenţe volatile.

— Lămpi pentru aromaterapie.

— Produse pentru Feng Shui şi radiestezie.

— CD-uri pentru relaxare şi meditaţie.

Pentru comenzi:

O.P. 77 – C.P. 39

Tel/fax.: 01/3137300

Mobil: 0746 153 580; 0766379528

E mail: clienti@orfeu2000.ro www.orfeu2000.ro

— sfârşit –

EMIL STRĂINU

- Războiul cosmic cu extratereștrii
- Experimentul PHILADELPHIA în Marea Neagră
- Ultimele știri din Triunghiul Bermudelor
- Tuneluri secrete în România
- Armele psihotronice
- Acțiuni extrasenzoriale la distanță
- Explozia din TUNGUSKA
- Entități și comunicări din Astral
- Medicina complementară
- Aparate și dispozitive radionice